

Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Juliol-Agost 2007 • número 88 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat

www.cgtcatalunya.cat

Viles, barris, pobles i ciutats

Foto i muntatge: **Dídac Salau**

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a, 43001 Tarragona - cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

30 ANIVERSARI DE LES PRIMERES ELECCIONS DESPRÉS DE LA DICTADURA

Trenta anys després i el deshonor continua

Comitè Confederal CGT

El passat 14 de juny, enfront del Palau de les Corts, va tenir lloc l'acte central amb el qual el Parlament espanyol commemorava el trentè aniversari de les primeres eleccions polítiques després de la dictadura, del 15 de juny de 1977. L'acte va comptar amb la presència dels representants de l'Estat, Rei, President del Govern, representants institucionals, polítics, a més dels polítics que van protagonitzar la Transició.

A pesar d'aquestes farses i del reaccionari revisionisme de la història de la Guerra Civil, divulgat i promogut per la dreta i el PP, cada dia és més evident que la "Transició" no va ser tan modèlica com pretenen (va ser en si mateixa una estafa). La prova: la rehabilitació moral i jurídica de les víctimes de la repressió franquista segueix sent encara l'assignatura pendent de la Democràcia instaurada per la Constitució de 1978.

Aquesta escandalosa vergonya no només és el resultat de l'acceptació de la Llei d'Amnistia de 1977, que "perdonava" als que havien lluitat per la democràcia i garantia la impunitat als responsables dels crims franquistes, sinó també la conseqüència de l'indigne comportament dels Governs successius de la Democràcia que no s'han atrevit a trencar el lligam institucional amb el règim feixista de Franco ("tot queda lligat i ben lligat") i que, a més, han permès a la Judicatura la seva utilització com doctrina per a impedir el qüestionament de la justícia repressiva del franquisme.

Per aquest motiu no han pogut prosperar, en aquests 30 anys de Democràcia, els Recursos de revisió presentats per les famílies de les víctimes de la repressió franquista: des del cas Julián Grimau, en 1990, fins als de Granado i Delgado, Joan Peiró, Salvador Puig Antich, etc. No obstant això, ha estat gràcies a aquestes iniciatives i a l'esforç i a la labor dels grups pro revisió i a les associacions per a la recuperació de la memòria històrica que els partits progressistes han presentat iniciatives parlamentàries reivindicant l'honor de quants van sofrir repressió per defensar les llibertats que el règim franquista havien conculcat.

Així, després del triomf electoral socialista de 2004, el Govern va haver de constituir una Comissió Interministerial per a presentar una Llei de rehabilitació i reparació de les víctimes de la repressió franquista. Lamentablement, després de molts ajornaments i contràriament al promès, el Govern socialista va presentar a mitjan 2006 un avantprojecte de Llei que no només no contemplava la rehabilitació jurídica (anul·lació de sentències) de les víctimes de la repressió franquista sinó que, amb el pretext de "reconciliació" i "concòrdia", equiparava a víctimes i botxins; a defensors de la legalitat republicana i dels avanços populars amb els colpistes. No és doncs d'estranyar que aquest projecte fos rebutjat per tots els partits, excepte el PSOE, i per tots els grups i associacions que havien propiciat tal iniciativa. I que hagi estat igualment rebutjat per col·lectius i associacions l'acord consensuat, fa més d'un mes, entre els Grup parlamentaris del PSOE i d'IU per considerar-lo encara insuficient.

És per això que des de CGT fem una Crida a totes les forces progressistes a aprovar, abans que acabi l'actual Legislatura, una resolució institucional declarant inacceptables les sentències pronunciades pels tribunals repressius de la dictadura franquista, doncs només així serà efectiva la rehabilitació moral i jurídica de les víctimes del franquisme i es trencarà definitivament amb el passat que lliga encara a la Democràcia amb la Dictadura.

Còmic - Ácido Crítico

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Pau Lonch, "La Directa", "La Fàbrica, Arcadi Bassegoda, Jordi Aguado Castillo, Javier Díez Carmona, Miquel-Dídac Piñero, Artur Sardà, Taller contra la Violència Immobiliària, Entesa pel Decreixement, Assemblea Pagesa, Mundana, "El Pèsol Negre", Hiram Gascoigne, Rafael Cid, Antonio Pérez Collado, Isaac Giribet, Josep M. Alarcó, Núria Rimbau, Jose M. Paños, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Portada: Dídac Salau. David Datzira i Mireia Bordonada. **Il·lustracions:** Ácido Crítico. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del ***'Catalunya'*** s'ha tancat el dimecres 20 de juny del 2004.

"No es pot viure més dels valors rebuts, perque són sentits com a ordres i bloquegen, paralitzen, alienen: hem de crear nosaltres mateixos el Sentit des de baix"

Miquel Àngel Marín a "Lo clarinet és l'aixada"

MUNICIPALISME

La perversió del municipalisme per part de l'estat i els seus sequaços

Hiram Gascoigne
(El Pèsol Nege)

Abans que res cal aclarir que el municipalisme llibertari no ha estat apropiat per part del sistema estatal (els partits polítics, els governs i les administracions públiques, i els sequaços d'aquest sistema). El que sí ha estat apropiat és el municipalisme; és a dir l'acció política (en el bon sentit de la paraula) construïda i duta a terme des de, en i per al nivell municipal. De fet el municipalisme llibertari és una interpretació anarquista del municipalisme i una crítica a l'apropiació i perversió d'aquest per part del sistema estatalista.

Dit això, ara em contradiré a mi mateix, en matissar que una part del municipalisme llibertari (les propostes de Murray Bookchin i dels seus deixebles de l'Institut d'Ecologia Social) sí que ha estat apropiada a través d'alguns partits polítics. De fet no es tracta en tota regla d'una apropiació, ja que Bookchin preveu la participació dels col·lectius llibertaris a les eleccions municipals, no només en l'acte de votar sinó també en la candidatura als càrrecs locals electes.

Aquesta participació electoral la justifica a partir del supòsit que l'assemblea local no té la capacitat de constituir-se com a un òrgan antagonista al poder estatal i, com a conseqüència d'això, és poc probable que els governs municipals accedeixin a dissoldre's o a cedir el poder a l'assemblea. D'acord a això, Bookchin considera que l'estratègia a seguir és apoderar-se dels governs locals i des d'aquests establir les assemblees. La proposta d'aquesta corrent de pensament no només es limita a la participació dels anarquistes, sinó que també preveu l'adopció d'aquest discurs i estratègia per part d'altres col·lectius (partits polítics existents inclosos). D'aquesta manera, per exemple, Janet Biehl (1998) en el seu llibre cita al partits dels Verds (del poble de Burlington, als Estats Units) i hi inclou el seu programa electoral.

D'aquesta manera no és estrany que el municipalisme llibertari de Bookchin i de l'Ecologia Social, o una part del seu discurs, sigui fàcilment apropiable per part dels partits polítics, especialment ecologistes. A Catalunya, per posar un exemple proper, el partit dels "Els Verds-Alternativa Verda" és possiblement el que més ha reivindicat\apropiat a Murray Bookchin, que el citen com un dels seus clàssics (i en menor mesura reivindiquen també a Kropotkin).

A més d'aquests són molts els partits que reivindiquen el municipalisme, en especial aquells que tenen una base d'actuació més local (per convicció o perquè sorgeixen de moviments locals, com les associacions de veïns, les agrupacions d'electors o els partits d'independents).

L'interès pel municipalisme s'ha incrementat en la darrera dècada en paral·lel a la creixent importància de les qüestions locals, en contraposició a les d'escala superior (des de la regional a la global). Però en aquest creixent interès s'ha invertit el sentit de la capacitat de poder. Si en el municipalisme (i en l'anarquisme) és de baix (municipi) a dalt, l'apropiació d'aquell ha estat de dalt a baix, sintetitzat en el "principi de subsidiaritat" (acostar el més possible el nivell administratiu al ciutadà). En aquest context, i sense sortir de Catalunya, un dels partits polítics que més s'ha apoderat del discurs municipalista són les CUP (Candidatura d'Unitat Popular), que entenen el municipi només com l'àmbit més proper a les persones, i no com que aquest àmbit està format per persones. Des d'aquest àmbit local, i a través dels ajuntaments, pretenen dur a terme les seves propostes, aplicant la democràcia directa (tot i que, contradictòriament, participen en la democràcia representativa). Tot i que reconeixen el limitat marge d'acció dels ajuntaments, no reclamen l'ampliació de les seves competències ni de la seva sobirania. I, evidentment, en apostar per fer política des dels ajuntaments, no contemplen la creació o participació en assemblees municipals paral·leles a aquesta institució.

Una altra de les conseqüències del creixent interès per l'àmbit municipal és també l'apropiació per part de l'aparell estatal, des de l'administració local (ajuntaments, consells comarcals i diputacions). Aquesta s'ha basat en la construcció de les seves polítiques des de l'àmbit territorial del municipi, però sense cedir el poder de decisió als seus habitants. A partir d'això l'estatalisme crea nous instruments institucionalitzats (plans de participació ciutadana, plans de barri...) pels quals administra i gestiona el municipi, legitimant-se en una il·lusòria participació de la població, i pels quals imposa i exerceix encara més la seva autoritat (en estar més propera a les persones) per mitjà de la intervenció de polítics i tècnics en els òrgans de participació. Per tant aquests instruments s'allunyen molt de la presa de poder per part de les persones, i l'aplicació dels quals té un efecte pervers sobre els col·lectius locals.

Aquesta perversitat es mostra en la generació d'una major asimetria de poder, en la que l'acció dels col·lectius ciutadans queda encara més anorreada pel sistema estatalista. És a dir, si les persones no tenen la capacitat de decisió i l'àmbit de participació és el més proper possible i d'escala petita (un barri, per exemple), les qüestions que poden treballar són poques i poc rellevants i amb una escassa capacitat. Per tant, amb l'apropiació del municipalisme s'evita el debat, la negociació, el conflicte i la seva gestió sobre les qüestions importants del municipi, que continuen sent matèria exclusiva del govern municipal i dels tècnics.

Un exemple d'això són els "Consells Territorials" de Manresa, uns òrgans de participació ciutadana de base territorial que estan enfocats als temes d'urbanisme, equipaments, medi ambient i serveis públics en general. Aquests consells, però, no prenen cap decisió, simplement són espais en els que l'Ajuntament de Manresa informa als ciutadans, es presenten queixes i suggeriments, i es fa alguna consulta (no vinculant). El seu control per part de l'Ajuntament és clar: els consells estan formats per dos regidors i un funcionari de l'Ajuntament, als quals cal afegir alguns ciutadans (amb un màxim de 40), que de fet són els representants d'associacions de veïns i d'altres entitats barrials (fins a 12), 12 més designats pels partits polítics i 12 més escollits a l'atzar a partir del padró. Els Consells Territorials, però el mateix per als altres consells ciutadans i òrgans de participació ciutadana de Manresa, van més enllà de la distorsió del municipalisme. Són també un instrument per al control de les associacions de veïns per part de l'Ajuntament i els partits polítics. En aquest sentit cal tenir en compte que les associacions de veïns, sobretot en el seu origen, tenen una forta component municipalista i que articulen gran part de les reivindicacions de democràcia directa a nivell local (de pobles i barris). Des de la seva aparició (la majoria a la dècada dels 70) els partits polítics s'hi han abocat per a controlar-les, sigui directament o a través del govern municipal. Com es pot des-

continua a la pàgina 4 >

> ve de la pàgina 3

prendre del cas dels Consells Territorials, a tot això cal afegir també la desestructuració de l'àmbit territorial com un mecanisme més en la perversió del municipalisme.

Així, els governs locals tendeixen a la delimitació dels pobles i barris com a forma de trencament de les comunitats locals. Pobles i barris són construccions socials, amb una història i una morfologia pròpies i on s'estableixen les relacions socials que configuren el sentit de comunitat necessari per a l'acció dels col·lectius en contraposició als governs. En delimitar-los des d'una perspectiva tècnica i matemàtica es provoca el trencament d'aquest sentit i, conseqüentment, de l'acció dels col·lectius locals. Així, per exemple, a la ciutat de Manresa s'estableixen quatre unitats territorials independentment dels barris.

Un altre cas és del "Pla de Barris" de Barcelona, que establia, entre d'altres qüestions, la delimitació de la ciutat en uns 70 barris (amb l'objectiu que siguin l'àmbit territorial de la participació ciutadana) i amb una població d'uns 20.000 habitants cada un, al marge de l'existència dels barris tradicionals (que són més i de menor població).

D'una banda, es procedeix a la partició de barris tradicionals en dos barris institucionals i, de l'altra, a l'agrupació dels tradicionals en una sola unitat.

En aquesta mateixa direcció hi ha la proposta de la democràcia inclusiva desenvolupada per Takis Fotopoulos (1997). La democràcia inclusiva és una síntesi d'algunes propostes del socialisme llibertari i de l'anarquisme verd (incloses les idees de Bookchin) al projecte estatalista. En certa manera, la democràcia inclusiva està molt propera al municipalisme llibertari de Bookchin o a l'anarquisme d'estat.

Tornant a la proposta de Fotopoulos, entre d'altres qüestions, aquesta està dirigida a la construcció de la democràcia local a través de les "dèmoi"; és a dir, de petites unitats homogènies de 30.000 habitants aproximadament (fet que inclouria la divisió de les grans ciutats i l'agregació dels petits municipis).

Posteriorment aquestes construirien una "confederació de dèmoi", similar a l'Estat. Segons Fotopoulos la xifra de 30.000 permet satisfer localment la majoria de les necessitats essencials, que serien administrades per governs electes, en el mateix sentit que la proposta de Bookchin. Però la qüestió no està en la quantitat, sinó en el que les persones que la formen poden o no decidir.

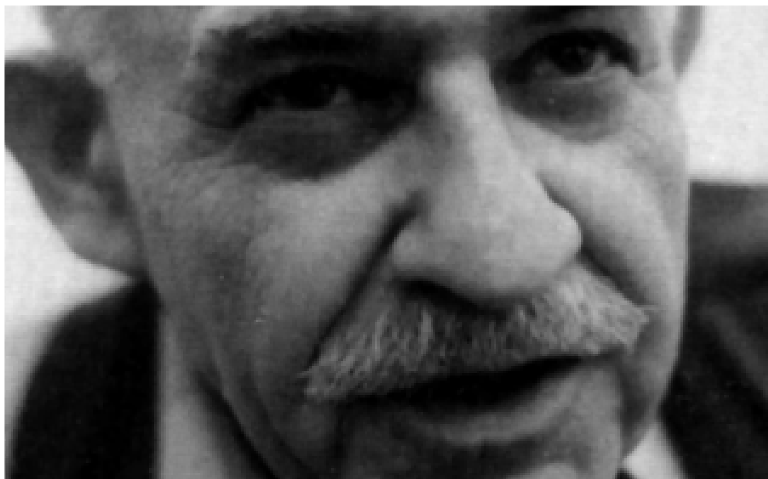
FOTOPOULOS, Takis (1997) [2002]. Hacia una democracia inclusiva. Montevideo: Nordan Comunidad

Municipalisme en l'anarquisme ibèric

Gascoigne (El Pèsol Negre

Poden trobar-se els antecedents del municipalisme llibertari en les propostes de l'anarquisme ibèric de la primera meitat del segle xx? Les propostes comunalistes dels anarquistes espanyols poden relacionar-se amb les municipalistes? La resposta a aquestes preguntes és afirmativa, i en una amplitud molt més extensa de la que se sol pensar. D'una banda, els teòrics del municipalisme llibertari, en especial Murray Bookchin, reconeixen que han desenvolupat les seves propostes recolzant-se en la tendència comunalista, que consideren no suficientment articulada en els textos teòrics i recollida en els escrits de Bakunin i Kropotkin. Sense anar més enllà d'això, s'obliden de les aportacions d'altres anarquistes, com les delxs espanyolxs. Tot i això sovint s'han referit a les col·lectivitzacions de la revolució de 1936-37 com a un exemple pràctic d'algunes de les tesis municipalistes (Stowasser, 1986; Biehl, 1998). Però en aquests casos, les col·lectivitzacions, i d'altres exemples històrics citats (com l'assemblearisme a Nova Anglaterra), són utilitzades només com a justificacions històriques a les seves propostes, sense ser gairebé mai un fonament teòric d'aquestes. De l'altra, els estudiosos de l'anarquisme ibèric o bé s'han quedat curts alhora de valorar-ho en relació al municipalisme llibertari (Sanz, 2001) o bé tot i haver analitzat part de les propostes comunalistes no les han relacionat amb les municipalistes (Paniagua, 1982; Masjuan, 2000).

Una de les raons que expliquen l'oblit o ignorància respecte a les aportacions comunalistes ibèriques és el fet que l'anarquisme també incorpora un biaix territorial envers a certs coneixements. Actualment hi ha una hegemonia de les propostes teòriques anglo-americanes; en d'altres moments ha estat francesa, alemanya i russa. Això ha deixat en un segon terme l'anarquisme ibèric a nivell internacional, inclús entre els col·lectius espanyols. D'acord que un pilot de les propostes teòriques no valen res o que no siguin suficientment desenvolupades, però això no treu que no n'hi hagi de molt vàlides. Reivindicar, doncs, alguns aspectes del comunisme llibertari i del comunalisme agrari del primer terç del s.xx és trencar en part amb l'hegemonia de Murray Bookchin o Janet Biehl en el municipalisme llibertari; i és també treure de l'oblit idees que degudament actualitzades poden aportar alguna cosa interessant al tema.

Murray Bookchin i les seves polítiques de l'ecologia social és qui més ha fet i escrit sobre el municipalisme llibertari.

Si hem de fer cas dels textos delxs anarquistes espanyolxs, per a una part important d'ells el mecanisme idoni d'organització social, econòmica i territorial és la "comuna" o el "municipi lliure" —el poble, en la terminologia habitual—. Per Masjuan (2000) les propostes d'organització basades en la comuna o el municipi s'inspiren en els principis anarcosindicalistes de l'anarquista francès Pierre Besnard (1933). Si bé en part pot ser així, no es pot acceptar del tot aquesta afirmació, en quant que amb anterioritat a aquesta data ja havien aparegut algunes formulacions, algunes de les quals força pioneres, com la de Juan Serrano Oteiza, de 1881, a El municipio del porvenir (publicat per capítols a la Revista Social). Paral·lelament cal reconèixer que la major part de les formulacions són molt superficials, deixant les portes obertes a posteriors desenvolupaments i interpretacions. D'aquí que, per exemple, la CNT prengués les idees de Besnard per acabar de donar cos a aquelles propostes.

La trajectòria seguida en l'àmbit dels municipis lliures va tenir una continuïtat fins a la ponència sobre comunisme llibertari aprovada en el Congrés de Saragossa de maig de 1936 de la CNT. Poc temps després, i ja en plena revolució, es constituïren les col·lectivitzacions agrícoles i industrials, que en alguns casos s'acompanyaren de la posada en pràctica de les tesis anarquistes en l'àmbit local. Anteriorment, durant les vagues revolucionàries de 1932 i 1933, ja s'havien dut alguns intents, com la proclamació d'alguns pobles com a "municipis lliures", entre els quals Sallent o Navarcles al gener de 1932. Seguint aquesta mateixa línia, l'any 1945 Felipe Aláiz va publicar el darrer estudi sobre municipalisme, Hacia una federación de autonomías ibéricas, en el que, segons l'opinió de Sanz (2001), possiblement s'aprofundeix com cap altre abans sobre aquests ideals, incloent l'experiència adquirida durant la revolució (però no tant com caldria esperar).

Abans de mostrar les característiques d'aquestes formulacions cal dir que es van construir sobre dues aproximacions teòriques diferents, d'acord amb l'heterogeneïtat de l'anarquisme ibèric: l'anarco-sindicalista, entre les que es conten les de Pierre Besnard o Joan Peiró, basades en la lògica del treball industrial, i l'anarco-comunalista, l'anarquista agrarista i el comunisme llibertari, amb les Bruno Lladó, Federico Urales, Felipe Aláiz o Antonio Ocaña, basades en gran mesura en la concepció de la natura i el treball elaborada per Kroptkin (L'ajuda mútua, 1902). La comparació dels dos grups de propostes mostra que gairebé no existeixen diferències importants, tot i que les existents són molt significatives. A nivell formal les primeres solen ser més elaborades i complexes que les segones, i aquí rau la principal distinció entre ambdues. En les anarco-sindicalistes s'establia per necessitat una organització prèvia i un pla per a la construcció de la societat llibertària organitzada a partir del municipi lliure. En canvi, les anarco-comunalistes, tot i partir també del municipi lliure, rebutgen totalment la imposició d'una organització prèvia i una planificació desenvolupades per unes elits revolucionàries que podrien conduir a un nou autoritarisme. Aquest rebuig a la planificació és el que explica que siguin precisament les comunalistes les menys desenvolupades. Però això lluny d'entendre's com una feblesa respecte a les sindicalistes, es mostra com una oportunitat en estar més obertes a diferents possibilitats alhora de posar-les en pràctica. O com diu Urales (1932): "Se trata de una iniciación, de una preparación, de un programa, de una fuente de sugerencias, si se quiere". De tot això també se'n deriva una segona distinció a destacar: mentre les anarco-sindicalistes emfatitzen més la col·lectivitat, les segones parteixen més aviat de les individualitats com a base per a la seva organització.

A grans trets es pot dir que les propostes municipalistes estan construïdes sobre tres característiques principals relacionades amb la dimensió territorial, la governabilitat i la federabilitat; les quals s'estructuren, d'acord a la resolució del Congrés de Saragossa (1936), sempre en l'eix que formen l'individu-la comuna-la federació.

En relació a la primera característica, les comunes estan constituïdes com a les unitats bàsiques en l'organització social, econòmica i territorial, ja que és l'àmbit en el que es desenvolupa la vida quotidiana de les persones. En aquest sentit Urales (1932) defineix els pobles com "un fet de convivència col·lectiva". En cap cas se senyala la dimensió poblacional i l'extensió territorial dels municipis lliures, ja que són les relacions socials de proximitat les que defineixen la seva dimensió, establertes a partir d'un punt geogràfic que les centralitza (en les propostes anarco-sindicalistes aquest punt central ha d'ésser el sindicat local). D'aquesta manera no és pas un nombre concret de persones o de superfí-

cie, ni tampoc els límits municipals o parroquials establerts per l'Estat i l'Església respectivament els que defineixen la dimensió demogràfica i territorial de les comunes. D'aquesta manera, si bé en alguns casos el municipi lliure pot coincidir amb un municipi ja existent, en d'altres, d'una banda, és el resultat de la unió de diferents municipis degut al reduït nombre de població que hi habita i, de l'altra, de la separació d'un municipi en diverses comunes degut, pel contrari, al gran nombre d'habitants (com en el cas de les ciutats, dividides en barris). Així doncs, si són les relacions socials les que construeixen la delimitació dels municipis lliures, s'entén que els límits d'aquests no són fixes. Tot el contrari, els límits són un procés de construcció que pot anar variant en funció dels canvis socials.

El segon lloc, aquestes unitats estan emancipades de l'autoritat de l'Estat, l'església o la burgesia, de manera que són les persones que hi viuen o hi treballen les que prenen les decisions, de forma lliure, solidària i igualitària, per a l'administració i gestió dels afers comunals\municipals. Aquí és important notar que en les propostes comunalistes, seguint la línia de Proudhon, substitueixen "el govern de les persones" per part d'una minoria per "l'administració de les coses" per part de totes les persones. L'administració i gestió de les "coses" inclou totes aquelles activitats, béns i infraestructures (que passen a ser de propietat comunal, com exposa Urales) que tenen una incidència en l'àmbit local o que des d'aquest àmbit pot incidir-s'hi. És a dir, i per dir-ho d'una certa manera, els municipis tenen competències en tot: educació, comerç, indústria, salut, agricultura... En aquest punt hi ha una important diferència entre les propostes de caire anarco-sindicalista i les anarco-comunalistes. En les propostes de Besnard o Peiró, per exemple, es constitueixen dos òrgans d'administració: la "unió local de sindicats" s'encarrega de les activitats econòmiques, mentre que l'assemblea comunal s'encarrega de la resta (les activitats socials, culturals...). En canvi, rebutjant totalment el sindicalisme Urales proposa que sigui la comuna la que s'encarregui de tot; a això, Antonio Ocaña (1932) matisa que el comú del municipi lliure ha de substituir "al sindicat de treballadors en els pobles petits, i a la federació local en les ciutats", entenent que les qüestions econòmiques són també socials. Tan en un cas com en un altre, donat que les persones no poden abarcar-ho tot, aquestes a través del sindicat i\o el comú constituixen comitès o departaments sectorials encarregats d'una sola qüestió per a la seva millor administració i gestió. Aquests comitès no tenen poder de decisió, sinó que responen a les decisions del sindicat o l'assemblea comunal Urales emfasitza el fet que els membres d'aquests són rotatius, amb l'objectiu d'evitar la seva professionalització i burocratització.

I, per últim, en les propostes comunalistes s'entén els municipis lliures com a interdependents, i no com a unitats aïllades. En aquest sentit són federables en diferents àmbits territorials per a l'administració i la gestió d'aquells afers d'una escala superior, seguint el principi elaborat per Proudhon (El principi federatiu, 1863). L'organització territorial resultant segueix un esquema escalar: la federació de municipis forma la confederació comarcal; les comarcals la regional; i així successivament fins a arribar a l'ideal de la confederació mundial. Aquesta organització no ha d'implicar una pèrdua d'independència i autonomia dels municipis, ja que s'ha de mantenir sempre el poder de decisió en aquests. L'òrgan administratiu de les federacions són els consells federals, formats per un representant de cada municipi, el qual, com en el cas dels comitès, respon únicament a la comuna i és un càrrec rotatiu.

Al respecte d'aquesta organització federal també existeix una diferència substancial entre les propostes anarco-sindicalistes i anarco-comunalistes. En les primeres s'estableix que els municipis han de funcionar obligatòriament formant federacions, de la mateixa manera que l'organització dels sindicats. De fet, l'àmbit territorial d'aquestes federacions és "compost per tots els municipis situats en la jurisdicció de la unió regional de sindicats" (Besnard, 1933). En canvi, en l'altre extrem, Urales, sense negar la interdependència, és favorable a la no-dependència dels municipis (a l'igual que la no-dependència de les persones), de manera que cada municipi en el major grau possible "s'abasti a si mateix". Quan això no sigui possible la federació i, important, els pactes de municipi a municipi (sense necessitat d'estar federats) es mostren com un mitjà per a l'abastiment de les necessitats comunes. Això és especialment interessant aplicat en la distinció de tipus de comunes que s'estableix en el Congrés de Saragossa (1936): les "comunes de consumidors" (les que segueixen la lògica de la producció industrial i agrícola) i les "comunes naturistes i nudistes, i d'altres" (que no segueixen lògiques productivistes). Aquestes segones, fora de la l'àmbit anarco-sindicalista, no haurien necessàriament de federar-se, però podrien establir pactes amb aquelles altres per a les necessitats de productes industrials, infraestructures de comunicació...

Amb tot pot concloure's que les aportacions del municipalisme ibèric tenen molt a veure amb les propostes del municipalisme llibertari, de les quals conscientment o inconscientment s'han pres algunes idees. Així, per exemple, és interessant de notar que les federacions comunalistes i els pactes de municipi funcionen de la mateixa manera en la que Stowasser (1986) ha construït el Projecte A: un municipi amb balanç positiu ajuda a un altre amb balanç negatiu; si el municipi és substituït per una unitat econòmica aquest pacte és la proposta de "doble-projecte" d'Stowasser.

Bibliografia

ALÁIZ, Felipe (1945). Hacia una federación de autonomías ibéricas. [1993] Madrid\Alacant\Béziers: Madre Tierra\Fundación Anselmo Lorenzo\CNT

BESNARD, Pierre (1933). "La organización política... o administrativa" a Orto, núm.11

BIEHL, Janet (1998). Las políticas de la ecología social. Municipalismo libertario. Alozaina\Madrid\Barcelona: Colectividad Los Arenalejos\Fundación Salvador Seguí\Virus

CNT (1936). "El comunismo libertario, objectivo de la C.N.T." a HOROWITZ, Irving Louis (1977): Los anarquistas, vol.2: La pràctica. Madrid: Alianza

MASJUAN, Eduard (2000). La ecología humana en el anarquismo ibérico. Urbanismo "orgánico" o ecológico, neomalthusianismo y naturismo social. Barcelona: Icaria

OCAÑA, Antonio (1932). "El municipio libre" a GOMEZ, Luis i PANIAGUA, Xavier (1991): Utopías libertarias españolas siglos XIX-XX. Madrid: Tuero\ Fundación Salvador Seguí

PANIAGUA, Xavier (1982). La sociedad libertaria. Agrarismo e industrialización en el anarquismo espanyol 1930-1939. Barcelona: Crítica

SANZ, Carles (2001). "Municipalismo: una alternativa libertaria" a Butlletí de la Fundació d'Estudis Llibertaris i Anarco-sindicalistes, núm.5

STOWASSER, Horst (1986). "El Proyecto A" a DDAA (2003): La utopía es posible. Experiencias posibles. Buenos Aires: Tupac

URALES, Federico (1932). "Los municipios libres (ante las puertas de la anarquía)" a NOGUEIRA, Ángel (coord.) (1988): Pensamiento y estética anarquista. Análisis y documentación. Selección de textos de F.Urales. Barcelona: Anthropos

OPINIÓ: La concepció d'un ideal irrealitzable

Mundana (El Pèsol Negre)

Evidentment, emmarcar la crítica a les tesis de l'assagista Murray Bookchin conegudes amb el nom d'ecologia social en aquestes ratlles pot ser entesa com a una exposició reduccionista, però no es tracta en cap cas d'una pugna retòrica sinó de llançar certes reflexions per enriquir el debat al voltant d'aquest tema. Ja arribant a la fi d'aquest dossier central, segurament haver difós aquest plantejament pot aportar nous canals de reflexió sobre les possibilitats de participació política en algunes persones mentre que a d'altres els pot semblar una traïció a les idees anarquistes ja que existeixen diverses tendències anarquistes i les seves idees difereixen respecte l'organització d'una nova societat. Bookchin creu que el poder no pot ser mai eliminat i pensa que uns pocs sempre posseiran poder en alguna situació, tant si es tracta d'un dictador d'un estat feixista com de ciutadans lliures en assemblees democràtiques. Seguint aquesta lògica proposa una participació llibertària a l'administració municipal com a via per aconseguir de manera legitimada el municipalisme llibertari. D'aquesta manera rebutja la ruptura amb la reproducció constant d'aquest sistema d'explotació i opressió. En confrontació cal dir que a part d'allò que implica participar en les eleccions, fins i tot en les eleccions municipals estructurades al voltant de la democràcia directa, les lluites sintetitzades sota una mateixa estructura són fàcilment integrades dins de les estructures de poder de la societat actual. Em pregunto si fins i tot seria possible que tal procés ajudes a reforçar l'autoritat i el poder de l'estat tal i com s'ha donat amb tantes reivindicacions absorbides i tergiversades pels poders polítics.

Tenint en compte també que mentre el municipalisme llibertari es centra en l'augment del poder polític local la vida econòmica resta tan particularment globalitzada que crec que seria impossible que una comunitat pogués arribar a resistir les pressions de la gran economia i els interessos de classe per sí mateixa. D'aquesta manera aquest plantejament resta sota la meva opinió dins d'una utopia del tot impracticable integralment per la qual cosa és fàcilment adaptable en algunes de les seves parts per certes tendències esquerrenoses actuals, tal i com està succeint. Seria doncs a través dels mitjans des d'on es tergiversaria el fi. Al meu entendre ens hauríem d'allunyar del mite de la democràcia directa, de la imatge esteriotipada de les grans lluites de masses i del concepte del creixement exponencial d'un moviment que es crea per dominar i controlar-ho tot. Si contràriament però són els mateixos mitjans els que ens determinen el fi per què no deixem de banda la tendència cap a l'augment quantitatiu i ens posicionem per l'anhel qualitatiu. Per què no mirem de crear unes bases propugnant en primer lloc la revolució de la vida quotidiana i de les relacions sense la qual no es pot plantejar cap alternativa ja que la «futura revolució» no arribarà o en cas de fer-ho arribarà atapeïda de vicis autoritaris. En tot cas, quan siguem capaçxs de viure lliurement ja pensarem com volem desenvolupar-nos. L'ecologia social homogeïnitza l'objectiu obviant així les diverses situacions d'aquells col·lectius doblement oprimits, per això em sembla que prèviament hem de fer la crítica a tota mena de poder, no només del polític i aplicar amb una sincera transversalitat l'antiautoritarisme.

Entre callar i deixar fer i prendre partit i fer front a la piconadora neliberal, la CGT ha optat per la segona proposta. La piconadora també

Un nou ERO a Furas deixa al carrer desenes de treballadors

V Congrés CGT Balears nou Secretariat Permanent

Secretaria de Comunicació CGT Balears, www.cgtbalears.org

Helena Herrera Gorosito va ser escollida, quasi unànimement, com a nova secretària general de la CGT de les Illes Balears, durant la celebració del V Congrés realitzat durant els dies 1 i 2 de juny a Ca ses Monges de Son Roca. Herrera substitueix en el càrrec a Josep Juárez, que dimiteix desprès de vuit anys com secretari general, el qual desenvoluparà les tasques de Secretari d'Acció Sindical. Helena Herrera prové de la immigració argentina i fins ara era la responsable de la secretaria de Gènere. En el seu discurs va fer una aposta clara per la dona, la joventut i la immigració.

Amb un informe molt positiu de la gestió realitzada fins ara, Josep Juárez inicià la segona jornada de treball del V Congrés Confederal de la CGT a les Illes Balears, que va concloure amb l'elecció del nou Secretariat Permanent al front del qual se situa la nova secretaria general.

La resta de membres integrants del nou SP queda de la següent manera:

- Secretari d'Acció Sindical: Josep Juárez
- Secretari d'Organització: Pep Oliver
- Secretari d'Administració i Finances: Sebastià Ferrer
- Secretari de Comunicació i Formació: Josep Torres
- Secretari de Assessoria Jurídica: Juan Carlos Rubio
- Secretari de Salut Laboral: Francisco Canet
- Secretraria de Gènere: Pilar Santander
- Secretari de Immigració: Carlos Augusto Martini

La secretaria d'Acció Social queda buida fins a la realització d'una plenària monogràfica a finals de setembre, on es debatran les línies a seguir dins una àrea tan important per a la CGT.

La repressió contra la CGT continua

Vaga a Clariant del Prat de Llobregat al maig

Secció Sindical CGT Clariant El Prat

El 22 de maig va començar la vaga a la factoria de Clariant del Prat de Llobregat. Feia dues setmanes el Comitè d'Empresa havia anunciar a la Direcció de Clariant la seva intenció de convocar una vaga pels acomiadaments de dos treballadors de la planta (un exdelegat de personal i un afiliat a la CGT). L'empresa va fer l'impossible per desmantellar aquesta convocatòria i intentar minvar els ànims dels treballadors donant festa a la plantilla per als dies en els quals estava convocada la vaga, etc.

Un cop fracassats tots els recursos de l'empresa per desmantellar la vaga, el 22 de maig del 2007 començà la vaga.

Al voltant de les 8 del matí, en presència de la policia local del Prat i els Mossos d´Esquadra, arriben els tècnics administratius, desvinculats de la vaga per compte propi i accedeixen a les instàncies fabrils sense cap tipus de problema, entre els xiulets i els aplaudiments irònics dels manifestants, fins que arriba Dolors Binyoles, responsable de Seguretat i Higiene de l'empresa, que quan circulava entre els manifestants en va atropellar un sense que, en ser informada de l'ocorregut, vulgués parar i es va donar a la fuga, amb una omissió clara del deure d'auxili. Casualment, el treballador atropellat, Manuel Fernández, era un dels acomiadats.

Aquest treballador va patit l'aixafament del peu dret i cap a les 12 h va ser donat d'alta al centre hospitalari i es reincorporà un altre cop a la vaga, a l'espera de l'atestat de la policia per efectuar la demanda corresponent per l'atropellament i l'omissió d'auxili.

El Comitè de Vaga es va reunir després d'aquest fet amb la direcció de Clariant que va oferir més diners als acomiadats sense arribar, però, a cap acord sinó demanar, una altra vegada, la readmissió incondicional dels acomiadats. S'informà l'empresa que la vaga continuaria els dies previstos 22, 23 i 24 de maig.

Més informació:
http://cgtclariant.blogspot.com

OPINIÓ: Què s'amaga darrera del conflicte de Clariant, multinacional suïssa, hereva de l'antiga Sandoz?

Secció Sindical CGT Clariant El Prat

El passat 17 d'abril, dos treballadors de Clariant Ibèrica a la factoria del Prat de Llobregat van ser acomiadats acusats d'assetjament i persecució a altres companys (mobbing). L'empresa es basa en la investigació d'una comissió interna que assegura haver interrogat diferents treballadors del centre "testimonis" de l'assetjament. Aquesta comissió està formada per comandaments interns i cap membre del Comitè hi ha tingut accés, ni tampoc a les preguntes efectuades als treballadors interrogats.

Les irregularitats en el procés han estat paleses però la realitat del conflicte és una altra ben diferent. Els treballadors acomiadats són Manuel Fernández Marín i Diego Rojas González. El primer és en l'actualitat secretari de Salut Laboral de la Secció Sindical de CGT i el segon, militant actiu d'aquesta Secció Sindical. Fernández Marín formava part del Comitè d'Empresa l'any 2005.

La importància d'aquestes dades es fonamenta en el fet que el Comitè de l'any 2005 va denunciar l'empresa i es va veure immers en un procés de conflicte col·lectiu a causa de la falta de seguretat en l'empresa i en el polígon. A dia d'avui, encara tenim un company en estat de coma clínic com a conseqüència del fet que a l'interior del centre no hi havia assistència mèdica (recordem que es tracta d'una empresa química immersa en el pla estratègic d'emergències a causa de la seva perillositat) i que l'ambulància del 061 es va perdre a conseqüència de les obres del desviament del riu Llobregat mentre la de la mútua (Asepeyo) no estava operativa.

Els treballadors acomiadats eren signants de les denúncies i actius en les mobilitzacions. En l'actualitat, s'investiga per part del treballador acomiadat els diferents casos de defuncions de treballadors en actiu per tumors o el d'un company que ha hagut de ser operat d'un tumor cerebral quedant en un estat pràcticament vegetatiu; a aquests casos cal afegir que més del 75% dels treballadors jubilats moren per causes similars.

Els treballadors compleixen les normes de seguretat però des de la Secció Sindical de CGT i des del Comitè d'Empresa se sospita de manca d'informació i seguretat:

-Es compleix la Llei de Protecció de Riscos Laborals en la substitució dels productes cancerígens per uns altres de menys perillosos?

-Es respecta la normativa de medi ambient? Per què no hi ha un delegat de medi ambient?

-Per què encara a l'empresa existeixen sostres d'uralita amb amiant? I el que és pitjor, per què s'emmagatzemen els pocs que sí han estat substituïts a l'interior del centre sabent la perillositat de l'exposició a l'amiant?

-L'empresa dóna més importància a l'estalvi de la seva eliminació que a la seguretat dels treballadors.

-L'anterior metge d'empresa va ser acomiadat perquè no donés a conèixer aquestes dades?

La repressió és l'arma de l'empresa: qualsevol treballador que denuncïi una il·legalitat dins de Clariant és automàticament sancionat o acomiadat; no oblidem que el centre del Prat no és l'únic i que al de Tarragona en dates recents també han estat acomiadats dos companys, un d'ells Rafael Castellanos, membre del Comitè d'Empresa de Clariant Tarragona i secretari d'Acció Sindical de la Secció Sindical de CGT.

La Secció Sindical vol manifestar que les accions executades per l'empresa són un cas clar de repressió contra els treballadors que alcen la veu i reclamen els seus drets, alguns tan bàsics com el de la pròpia salut, i molt especialment, de repressió contra la CGT. Per això, manifesta que no deixarà de lluitar per aconseguir la readmissió dels companys acomiadats que estan sent vexats i insultats per una multinacional amb alguna querella a les seves esquenes.

ENTREVISTA

Secció Sindical de CGT a Repsol Tarragona

"La seguretat no són campanyes ni frases fàcils, són fets"

Josep Garganté

-Quan i com es crea la Secció Sindical de la CGT a Repsol Tarragona?
-La Secció Sindical es va crear en l'any 1999, en resposta a un canvi substancial de les condicions de treball que afectava el quadrant de torns a uns 450 treballadors. CCOO i UGT van promoure el quadrant de torns mal anomenat europeu, provocant un seriós enfrontament entre treballadors a favor i en contra. Els dirigents d'aquests sindicats van cometre tot un seguit d'irregularitats una vegada celebrat el referèndum, negant-se a acatar el resultat ja que van quedar lluny d'arribar a el 50% mes un requerit. Van promoure proves de quadrants per seccions al marge de la llei i sempre comptant amb el beneplàcit de l'Empresa. Finalment, van aconseguir el que venien buscant des de l'Assemblea Permanent realitzada en aquest Centre de Treball fa ara 20 anys, que va anar dividir la gent més conscient que es trobava en el torn. Una sèrie de companys vam veure la necessitat de dotar-nos d'una eina adequada per lluitar contra aquest caciquisme sindical, d'uns sindicats protegits per l'empresa, i el temps ens ha demostrat que va ser un encert l'organitzar-nos en la CGT.

-Com és la situació laboral en el vostre sector? Quines són les principals demandes dels treballadors i treballadores?
-La situació laboral es pot qualificar d'acceptablement remunerada, però entenem que això es deu en bona manera a la perillositat i a l'exposició de tot tipus de contaminació mediambiental amb la qual habitualment hem de conviure en tota la nostra vida laboral. D'aquí el nostre inconformisme a acceptar la filosofia de l'empresa i els sindicats CCOO i UGT amb els successius plans d'adaptació de plantilles que han signat tots aquests anys, de cara a perfilar el canvi generacional a un cost molt baix.

En el nostre Centre es crea un clima laboral enrarit, ja que les negociacions col·lectives han generat greus desigualtats, entre els treballadors amb antiguitat i les noves contractacions que aviat suposaran el 50% de la plantilla. És habitual escoltar per la fàbrica la reclamació: "igual treball, igual salari". CGT està totalment identificada amb els que es troben immersos en aquesta situació discriminatòria i per tant reconeguts com el sindicat que pot liderar les seves reivindicacions. És important tenir en compte els resultats de les eleccions sindicals celebrades en el nostre Centre el passat 29 de novembre 2006, on CGT passa de 2 membres del Comite d'Empresa a 5 i 2 delegats sindicals.

Les principals demandes, se centren a escurçar el període de temps de desenvolupament professional del personal de nou ingrés que ara necessita 10 anys fins a arribar al nivell tipus del lloc. El personal a tres torns, que supera el 50% de la plantilla, necessita una profunda reestructuració ja que es produeixen excessives jornades a 12 hores, els cursets de formació l'empresa els programa sempre fora de la jornada així com les pràctiques de seguretat. Si els treballadors un dia diuen prou una empresa com Repsol podria anunciar que els seus treballadors no reben formació, i això és molt seriós.

Els treballadors a torn necessiten garanties perquè puguin accedir a la jubilació a partir dels 55 anys. Quan es proposen canvis de quadrants de torn cal garantir el necessari factor corrector de la jubilació que en el seu moment –al 1999- no van fer premeditadament CCOO i UGT.

-Suposem que el tema de la seguretat i salut ha de ser una qüestió prioritària per al sector, sobretot, tenint en compte els accident que poden tenir plantes d'aquest tipus? Com és la situació en relació a aquest tema?
-El tema de la seguretat i salut laboral serà una qüestió prioritària en aquest nou mandat per a la CGT, ja que plantejarem a la direcció el màxim rigor en l'aplicació de les normes i la seva vigilància, creant necessàriament una relació fluïda amb les empreses contractistes ja que pateixen condicions precàries que afecten sobretot el tema de la higiene, ja que cal humanitzar les condicions i el clima de treball on es desenvolupen.

Pel que fa a la seguretat de les instal·lacions i les persones, els qui vam operm diàriament en elles considerem que una actualització permanent dels procediments d'operació és vital per evitar emergències.

No obstant això, el capítol d'inversions és vital a l'hora de millorar la seguretat de les instal·lacions i de les persones, i per descomptat cal garantir en hores de treball la formació i aquest desgraciadament és un tema tabú.

Per a la CGT el tema de la seguretat no són campanyes ni frases fàcils, són fets. Cal demostrar que la producció i la rendibilitat de les seves instal·lacions no es poden avantposar a la Seguretat.

El Comitè de Repsol Petroli és jutjat arran d'una denúncia de CGT

Col·lectiu Catalunya

Tots els membres del Comitè d'Empresa i un representant legal de Repsol Petroli van comparèixer el 24 de maig davant el jutjat social de Tarragona a causa de la denúncia interposada per la CGT per «vulneració de la llibertat sindical». La CGT acusava els altres dos sindicats i l'empresa Repsol d'impedir-los participar en les comissions de treball que desenvolupen el Conveni Col·lectiu, signat al setembre, al qual la CGT no va donar suport i ara tampoc s'hi vol adherir.

El Conveni Col·lectiu 2006-08, avalat per CCOO i UGT, conté una clàusula segons la qual solament els sindicats signants o els que després s'hi adhereixin poden participar en les comissions que controlen des de les hores extra a les polítiques de seguretat laboral. CGT no hi va donar suport, però dos mesos més tard les eleccions el convertirien en el sindicat més votat entre els especialistes i el segon al conjunt de l'empresa, mentre que la UGT va perdre pes. L'actual Comitè, de 21 membres, està composat per CCOO (7), CGT (5), UGT (5), CIT (3) i STR (1). La CGT considera que està pagant les conseqüències del creixement electoral i els altres dos sindicats independents estan igual. Tot i no tenir grans esperances que el jutge els doni la raó, perquè són conscients que s'enfrontem a adversaris poderosos, els companys de la CGT estan disposats a anar fins on calgui. I si la via judicial resulta estèril, han fet una proposta a CIT i STR per constituir un comitè paral·lel, perquè no poden permetre que se'ls vulnerin els drets amb pactes inconfessables entre CCOO-UGT i l'empresa.

El cas va quedat vist per a sentència.

LA MIRADA INDISCRETA

Municipals?

Emili Cortavitarte Carral

En el calendari polític espanyol i català apareixen cada quatre anys les eleccions municipals. Només a Catalunya, País Basc, Galícia i Andalusia no coincideixen amb les autonòmiques.

Les del mes passat han servit per mostrar-nos novament que no tenim ni cultura ni estructura política i de gestió municipalista. Qui més contribueix a aquesta mancança són els grans aparells partidaris. Qualsevol espectador imparcial ha pogut assistir a l'espectacle lamentable del principals líders de l'oposició i del president del govern espanyol aprofitant les eleccions i els mítings municipals per continuar engreixant el debat sobre el diàleg o la rendició d'ETA i l'annexió de Navarra al País Basc. No és que el tema no tingui la seva importància, però és evident que tenien molts marcs on situar-lo i no necessàriament apaivagant els programes i projectes a nivell municipal.

A més de la disputa dels dos grans galls del corral, poques ciutats s'han lliurat dels actes en els quals els futurs regidors han estat acompanyats de companys i companyes de partit en el govern o en l'oposició parlamentària, que també aprofitaven l'avinentesa per defensar o criticar altres polítiques i altres àmbits.

Poques poblacions han tingut un debat centrat en les seves necessitats, voluntats i expectatives. El municipalisme no se'l creuen la majoria dels que es presenten a les eleccions municipals. Es tracta, doncs, d'un esglaó, inferior en la cursa política; des del qual saltar als consells comarcals, les diputacions o els parlaments.

A finals del segle XIX els republicans federalistes plantejaven una estructuració de la gestió dels afers de les persones, segons la qual tot allò que es pogués resoldre en l'àmbit del municipi s'havia de fer a nivell d'ajuntament o corporació municipal, els temes que importaven a nivell de nació o regió es resolien en el seu àmbit i l'Estat quedava reduït a aquells aspectes que precisaven de la coordinació de totes les estructures anteriors o les excedien.

En l'actualitat és completament a l'inrevés. El concepte de municipalisme no és molt diferent (excepte en algunes formalitats democràtiques) que l'establert en la famosa triada franquista (família, municipi i sindicat). En definitiva la representació de l'Estat en les nostres localitats.

L'abstenció creixent enregistrada o la puixança de les candidatures alternatives en són una bona mostra.

L'ALTRA REALITAT

Què hi podem fer? El cas Seat

Pepe Berlanga

El passat 4 d'abril, el Comitè Intercentres de la multinacional Seat va arribar a un acord amb la direcció de l'empresa sobre ofertes de jubilacions anticipades, per a qui hagi complert 58 anys el 31 de desembre de 2007, un pla de baixes incentivades, excedències voluntàries i anys sabàtics, podent acollir-se voluntàriament a aquestes ofertes qui ho sol·licités abans del 10 de maig.

L'objectiu final, reduir un 10 per cent la plantilla en el grup d'empreses Seat durant els pròxims tres anys, aproximadament 1.600 llocs de treball.

Com no podia ser d'altra manera i en coherència, la CGT abans de signar-lo, va realitzar una consulta interna deixant en mans de l'afiliació la decisió final sobre la conveniència o no de subscriure'l. El resultat d'aquesta va ser que va comptar amb una amplíssima majoria favorable a plasmar la nostra rúbrica en aquest acord.

Les raons que van afavorir el sí anaven des del caràcter estrictament voluntari per acollir-s'hi; que l'empresa acceptava solucions no traumàtiques per a disminuir l'excedent de plantilla que diu tenir; que no concorrien contrapartides negatives per als treballadors i treballadores que vulguin continuar treballant; la necessitat imperiosa que la Confederació General del Treball de Catalunya estigués present en tots els àmbits d'aplicació de l'esmentat acord i, no menys important, l'eliminació d'acudir, com en ocasions anteriors, a un Expedient de Regulació d'Ocupació.

Tot això es completava amb el coneixement real que el sindicat té de la composició actual de la plantilla, identificant com més de 1.100 treballadors de 58 anys des d'ara podrien acollir-se a les prejubilacions i deixar l'empresa als 60 anys.

No obstant això, en la Confederació s'ha deslligat una incomprensible paranoia a partir d'interpretar que aquesta decisió contradiu els acords que l'organització té adoptats sobre la nostra intervenció davant els Expedients de Regulació d'Ocupació.

Només qui desconeixen l'acordat i pretenen tergiversar-ho poden plantejar aquesta lectura. Ja hem manifestat que l'empresa amb aquestes mesures rebutjava acudir a un Expedient de Regulació d'Ocupació, el que no va succeir en anteriors ocasions, per tant, és inexplicable que algú vulgui fer-nos combregar amb rodes de molí quan aquesta mesura no s'engegarà perquè ni es proposa.

Concentració davant el Saló de l'Automòbil de Barcelona

CGT Metall Baix Llobregat

Amb motiu de la celebració del Saló de l'Automòbil a Barcelona, el Sindicat del Metall del Baix Llobregat de la CGT va convocar una concentració el 16 de juny a les portes del Saló, sota el lema "Contra la precarietat, els acomiadaments i les deslocalitzacions en el sector de l'automoció".

Un grup de sindicalistes de la CGT ens vam concentrar a l'entrada a les 12h del migdia amb una pancarta i repartint centenars d'octavetes per tal d'informar a tot aquella persona que s'acostava al Saló de l'Automòbil que darrere de cada cotxe que veuen i de tot aquest circ que es munten les multinacionals existeixen les deslocalitzacions, els acomiadaments, la repressió sindical, el terrorisme patronal, etc… Que els cotxes els fem persones i els seus beneficis els produïm nosaltres i que dia a dia seguim perdent els nostres drets i som preses com un simple número.

Amb aquest acte la CGT tornava a informar de les problemàtiques existents en el sector de l'automoció i a expressar que seguim en total desacord amb les polítiques repressores de les empreses i el sindicalisme submís d'UGT i CCOO, i que un altre món és possible.

La qualitat de l'ocupació empitjora i la situació s'agreuja substancialment en les relacions col·lectives. El fenòmen de la deslocalització, on la supressió dels drets sindicals bàsics és un dels majors atractius per a les multinacionals en els països de destinació, sotmet als treballadors de l'estat espanyol al pur xantatge mafiós de "o t'empasses amb les condicions que imposo o em duc l'empresa a un altre país", amb el beneplàcit de governs i sindicats majoritaris.

Les conseqüències d'aquestes estratègies són nefastes tant per al col·lectiu de treballadors/es, com per a les posicions sindicals: divisió, defensa del propi fent perdre perspectiva del global i en general, facilitant l'adopció de mesures tals com l'ampliació de jornades, disponibilitat i flexibilitat horària, congelacions, dobles i triples escales salarials, increments productivitat, acomiadaments... precarietat, un clar exemple és la recent signatura del conveni del metall de Barcelona signat per les organitzacions UGT i CCOO.

En lluita a Mahle per un nou conveni i contra la persecució que pateix un dels seus delegats

Col·lectiu Catalunya

El 25 de maig la Secció Sindical de CGT a l'empresa Mahle de Vilanova i la Geltrú va convocar una vaga de 24 hores, en solitari, per a pressionar a la direcció de l'empresa en la negociació del conveni i per protestar per la persecució sindical, que està patint el company Fredy, per part de l'empresa, que en aquells moments es trobava complint una sanció de 60 dies d'ocupació i sou. El dia anterior a la convocatòria de vaga es va fer a Barcelona el darrer intent de mediació, però no es va arribar a cap acord.

La participació en la vaga, tot i l'oposició de CCOO i UGT, va ser del 70% de la plantilla. Aquesta jornada de vaga mostrava un cop més l'oposició de la plantilla, tal com ja es va visualitzar el 9 de febrer passat, quan la majoria dels treballadors va rebutjar en referèndum l'acord a que havien arribat UGT, CCOO i l'empresa. La CGT es va reunir amb la direcció de l'empresa el mes d'abril per desencallar la negociació del conveni, però no va servir per a res. A banda del conveni col·lectiu, la CGT manifesta que hi ha malestar a la fàbrica perquè la direcció es dedica a prendre decisions unilateralment, referents al calendari, jornades de treball, etc. A més, hi ha gent que no rep els incentius que li corresponen. El descontent és general.

Pel que fa el conveni que s'està negociant, per a la secció sindical de CGT no és lògic que no s'inclogui en el conveni poder cobrar el cent per cent d'una baixa de 60 dies, i per altra banda no estan d'acord en que es vulgui incloure en el nou conveni el quart i cinquè torn que proposa l'empresa. No es neguen a fer aquests torns, però volen que hi hagi constància fora del conveni i per un temps limitat.

Mahle té una plantilla de 600 treballadors i es dedica a la fabricació de pistons de motors.

La CGT guanya les eleccions a Mahle

La CGT va obtenir un triomf indiscutible en les eleccions sindicals que es van celebrar el 29 de maig a Mahle. La secció sindical de la CGT va aconseguir un total de vuit delegats, mentre que CCOO en va obtenir sis. La UGT, que va ser la gran perdedora, només es va apuntar tres delegats, la meitat que en el 2004.

Finalment, l'empresa Copo-Fehrer tanca la seva factoria de Vilanova del Camí

Federació Comarcal CGT Anoia

Els treballadors i trebaladores i la Direcció de Copo-Feher Barcelona van signar, el passat 2 de maig, un acord per al tancament de la fàbrica de Vilanova del Camí (Anoia).

Després d'esgotar el termini de negociacions i davant el més que possible tancament judicial donada la situació concursal en la qual es trobava l'empresa, es va arribar a un acord econòmic per a la indemnització dels treballadors en actiu i plans de recol·locació per als prejubilats. La mitjana de les indemnitzacions és de més de vuitanta dies per any treballat.

Els representants dels treballadors (3 delegats de CGT) van demostrar durant les negociacions que els motius tècnics, de producció i de mercat adduïts per l'empresa eren conseqüència de la seva mala gestió i falta de previsió, però la situació concursal va fer que s'arribés a un preacord, ratificat en assemblea, per al tancament de l'empresa.

L'empresa Copo Fehrer havia anunciat el 2 de març la decisió de tancar la planta de Vilanova del Camí després que Seat li hagués comunicat que no li adjudicaria el farciment dels seients del nou Ibiza, que es començarà a fabricar a Martorell el 2008. La mesura afectava els 47 treballadors que quedaven a la factoria. La companyia ja va presentar l'any passat un procediment concursal, és a dir, una suspensió de pagaments, i va acomiadar o va jubilar anticipadament 127 treballadors.

Deslocalització

La Confederació General el Treball va denunciar la decisió de l'empresa com una deslocalització, perquè s'emportaven part de la producció per a Seat a la planta de Saragossa.

Amb aquest trasllat de feina a la capital aragonesa i la retirada dels farciments d'espuma de Seat, a Vilanova només restava un 25 % del volum de feina, que també es portarà a fer a Saragossa.

Copo Fehrer és el segon proveïdor de la filial de Volkswagen que comunicava que tancava portes a primers de març després que l'empresa SAS d'Abrera, al Baix Llobregat, també anunciés que finalitzava l'activitat a la seva planta i deixava sense feina a 300 persones.

La plantilla de Furas de Piera en lluita contra l'ERO

Col·lectiu Catalunya

Tal com informàvem en l'anterior número del Catalunya, l'empresa Furas, situada a Piera (Anoia) i dedicada a la fabricació de cables i connexions elèctriques, després d'acumular cinc exercicis consecutius amb pèrdues, volia tirar endavant un Expedient de Regulació d'Ocupació parcial sobre la plantilla de la seves dues fàbriques a Piera, que significava l'acomiadament de 112 treballadors. Finalment, després d'unes setmanes durant les quals la plantilla va desenvolupar un procés de mobilitzacions, van acceptar majoritàriament un acord que significa 94 acomiadaments.

Entre les dues fàbriques de Furas a Piera, la de connexions Piera 1, i la de cables Piera 2, hi treballen unes 155 persones. Fundada el 1969, la companyia té tres fàbriques a Catalunya -dos a Piera i una a Torà (Segarra)-, una altra a Casablanca (Marroc), una cinquena a Durban (Sud-àfrica) i oficines comercials a Hong Kong. El president de l'empresa és Josep González, que també és president de la patronal Pimec.

Furas és l'empresa que més llocs de treball oferia fins ara a Piera, i a més aquestes places les ocupaven persones del municipi en la seva gran majoria. Amb els acomiadaments anunciats, moltes famílies, així com l'economia global pierenca, pode quedar greument afectades, fet que ha disparat l'alarma a la vila i a la comarca de l'Anoia, una de les comarques catalanes amb una taxa d'atur més elevada.

Davant les intencions de l'empresa, la plantilla i els tres sindicats presents a Furas (CGT, CCOO, UGT) van portar a terme diverses mobilitzacions contra l'ERO, que van començar amb una concentració a les portes de l'empresa el 16 de maig, i una manifestació pels carrers de Piera el 18 de maig. Des del tancament de l'edició de l'anterior Catalunya, aquesta ha estat la crònica del procés i de la lluita dels treballadors i treballadores de Furas:

-El 21 de maig va tenir lloc una reunió entre els advocats de l'empresa i els dels treballadors. L'empresa va ratificar la voluntat de tirar endavant un ERO que afectaria 112 treballadors, amb indemnitzacions de 20 dies per any treballat, la mínima que estableix la legislació.

-El 25 de maig es porta a terme una nova concentració a les portes de l'empresa. A continuació unes 500 persones participen en la manifestació fins a l'Ajuntament, on es fa la lectura d'un manifest. El 28 de juny té lloc una altra reunió entre els representants de l'empresa i dels treballadors. L'empresa va entregar a la Inspecció de Treball la documentació sobre l' expedient i els treballadors van exposar els motius per oposar-s'hi.

-El 31 de maig nova reunió en que el comitè d'empresa va oferir un pla de viabilitat, que implicava sacrificar alguns llocs de treball per salvar la planta, fet que l' empresa no va acceptar, tot defensant els 112 acomiadaments amb 20 dies d'indemnització.

-El 2 de juny, nova concentració davant l'empresa, i nova manifestació pels carrers de Piera amb més de 200 manifestants contra l'ERO.

-El 6 de juny els treballadors de Furas inicien un bloqueig de la porta d'accés de la segona planta que l'empresa té a Piera com a mesura de protesta perquè la direcció de Furas accedeixi a negociar les condicions de l'ERO. Els treballadors impedeixen l'entrada i sortida de camions del recinte. La segona planta és des d'on surt el coure per a la producció de cablejat.

-Els treballadors de Furas i la direcció de l'empresa segueixen sense apropar postures, després de la nova reunió que van mantenir l'11 de juny, i a la qual també hi havia la presència d' un inspector de Treball de la Generalitat. L'empresa segueix tancada a realitzar qualsevol canvi a la seva proposta. Furas deixa de proveir a la majoria dels seus clients com a conseqüència del bloqueig que els treballadors duen a terme.

-Furas rebaixa en 11 llocs de treball l'expedient de regulació en la nova reunió mantinguda el 12 de juny entre la direcció de Furas i el comitè d' empresa, rebaixa que implicaria que els 11 treballadors de la planta Piera-2 que també inclou l' expedient en sortirien i mantindrien el seu lloc de treball. A més, sis dels treballadors afectats en la primera planta decideixen acceptar la indemnització de l'empresa, de 20 dies per any treballat, i rescindeixen el seu contracte. En total, doncs, quedarien afectades 95 persones de la planta Piera-1.

-El 15 de juny, els treballadors de Furas deixen de bloquejar Piera-2, després d'arribar a un principi d'acord amb l'empresa per començar a negociar, que consistiria en 40 dies en 20 mensualitats per any treballat, i un plus per als qui hi porten més de 18 anys, que no seria menor als 100 euros per any. Després d'aixecar el bloqueig de la factoria, la plantilla de Furas i els sindicats organitzen una manifestació a Barcelona, des de la seu de Correos fins a la plaça Sant Jaume, a la qual participen 300 persones. Una representació dels treballadors es reuneix amb el director general de Relacions Externes de la Generalitat, Jordi Menéndez, a qui els sindicats demanen inversions a la comarca i una alternativa industrial al tancament de Furas.

-Es comença a fer públic que Furas negocia la seva venda al competidor alemany Leoni. A més, el 18 de juny en la reunió entre els representants de l'empresa, el comitè d'empresa i un inspector de Treball de la Generalitat, es va confirmar que Furas havia decidit excloure de l'expedient de regulació 11 treballadors, així com les noves indemnitzacions que oferia l'empresa: 40 dies en 22 mensualitats per any treballat, i un plus per als que hi porten més de 18 anys no inferior a 100 euros per any. A més, a les nou persones majors de 55 anys, l'empresa els ofereix una prejubilació de 22 dies per any treballat, la mínima establerta per la llei. No es va aconseguir arribar a cap acord definitiu.

-El 19 de juny un altre dels empleats va arribar a un acord particular amb l'empresa per rebre la corresponent indemnització i, per tant, desvincular-se definitivament de Furas. L'ERO afecta per tant a 94 persones.

-Nova reunió empresa-treballadors-inspector de Treball, on l'empresa planteja la seva oferta definitiva. El comitè convoca una assemblea de treballadors pel dia 21.

-En l'assemblea realitzada el 21 de juny, els treballadors de Furas van votar a favor d'acceptar l'última oferta d'indemnitzacions de l' empresa, un cop van acabar les negociacions. Van votar 86 de les 94 persones afectades per l'ERO, 82 van fer-ho a favor, tres en contra i una va decidir fer-ho en nul. L'ERO afectarà un total de 94 persones, totes elles de la fàbrica Piera-1, la planta de producció. Les indemnitzacions finals han estat de 45 dies a raó de 24 mensualitats. A més, les persones que portaven més de 16 anys treballant a l'empresa rebran una bonificació de 250 euros per any treballat. Les 9 persones a les quals l' empresa els oferia la prejubilació per tenir 55 o més anys van rebutjar aquesta opció i es van adherir també a les indemnitzacions que rebran la resta de treballadors.

Furas oferia les prejubilacions a raó de 22 dies per any treballat, la mínima que estableix la llei, però els nou afectats han preferit decantar-se per l' altra opció. A més, Furas es compromet a garantir la continuitat de la segona planta de Piera.

Des de la CGT i des dels treballadors s'ha defensat en tot moment que els acomiadaments de Furas reflecteixen un evident cas de deslocalització, però malgrat les greus conseqüències que tindrà per a la població de Piera, la plantilla finalment ha decidit acceptar majoritàriament l'oferta de l'empresa i els tres sindicats han signat l'ERO. L'ERO s'aplicarà en un termini màxim de nou mesos i tindrà un cost global de 3,7 milions d'euros. Per a finançar aquest muntant es procedirà a la venda dels terrenys i s'arribarà a un acord amb el competidor alemany Leoni, que es quedarà amb la maquinària de la planta i amb la seva cartera de clients.

QUI PAGA MANA

La declaració de la renda i l'estat del benestar

Vicent Martínez

Vivim en un país on les eleccions es guanyen dient que s'abaixaran els impostos. Almenys, cap dels dos grans partits no proposa mai apujar-los. I és que el concepte que té el ciutadà dels impostos és molt negatiu. Es té el concepte que el que es queda l'estat del teu salari no ho gaudeixes tu personalment a la teua vida. Per això, l'objectiu de molts es pagar el mínim possible. En canvi, en altres països, els nòrdics, les eleccions se solen guanyar dient que es pugen els impostos.

Per què aquesta diferència? Perquè el concepte que els ciutadans del nord d'Europa tenen dels impostos és diferent: en primer lloc, relacionen pagar més impostos (es paga més en funció de la renda) amb donar més fons per a millorar els serveis públics i, en segon lloc, en pagar en funció dels ingressos, són un instrument de redistribució de la riquesa.

Al nostre país, com que la pujada dels impostos és tabú (sobretot si es fa a les classes altres) el que es fa es abaixar la ja reduïda pressió fiscal (els impostos, sobretot, se solen baixar a les classes altes, però el reclam electoral sol ser que es baixen a les classes treballadores). L'altra excusa és que si es baixa la càrrega fiscal a les classes empresarials, aquestes crearan més ocupació i riquesa que després es podrà distribuir entre tots (cosa que mai no passa). Els països del nord d'Europa tenen càrregues fiscals més elevades i són, com a país, més eficients, competitius econòmicament.

Això porta una manca de fons públics, buscada pels mateixos governants, que els fa optar (per la seua orientació liberal) a: esperar fons privats per finançar serveis públics amb la precarització de condicions laborals d'aquests sectors i amb la pèrdua de la seva qualitat i l'encariment per al ciutadà que n'ha de pagar directament una part (a banda dels impostos). Per exemple, la Llei de la dependència, que per ser portada endavant ha de comptar amb el capital privat.

En canvi, amb uns impostos més alts els serveis podrien ser públics, de qualitat, amb condicions per als treballadors i totalment gratuïts per a l'usuari (que pagaria en funció de la renda i rebria en funció de les seves necessitats).

Potser les esquerres n'hauriem de fer més difusió de tot això, perquè la pujada d'impostos no fos tan antipopular.

Curs de formació sobre Expedients de Regulació d'Ocupació

Bruno Valtueña, Secretari Formació CGT Catalunya

Els dies 17 i 18 de maig la Secretaria de Formació de la CGT de Catalunya va organitzar als locals de CGT a Barcelona un Curs de Formació sobre Expedients de Regulació d'Ocupació, destinat principalment als i les militants que tenen una intervenció sindical en diferents sectors i empreses on és freqüent haver d'abordar la problemàtica dels ERO.

L'objectiu principal del curs, impartit pels companys Desiderio i Raúl, era facilitar eines per fer possible una intervenció sindical alternativa i combativa contra la lògica del Capital, que utilitza els ERO, les deslocalitzacions i la precarietat com a eines per a incrementar els seus beneficis.

La valoració dels curs feta per la Secretaria de Formació i pels 25 participants en el curs és positiva, i ens referma en la necessitat de seguir organitzant cursos de formació per als afiliats i delegats de la CGT.

Alguns resultats Eleccions Sindicals

Axa Seguros de Balears

CGT 3 delegats,;UGT, 1; CCOO, 1.

Mahle (Vilanova i la Geltrú)

Els resultats han estat els següents: CGT: 8; CCOO: 6; i UGT: 3.

Sitel Ibérica Teleservices SA

CGT, 7 delegats; CCOO, 9; i UGT 9.

Servicis Telefónicos (Sertel)

CCOO, 6 delegats; CGT, 3 delegats.

Ioxfil, (Igualada)

CCOO, 5; i CGT, 4.

Inacsa de la Batllòria (Vallès Oriental)

CGT, 2; UGT, 2; CCOO, 2; i USOC, 1.

Ajuntament de la Llagosta (Vallès Oriental)

CCOO, 3 delegats; CGT, 2; SPPME-CAT, 2; i UGT, 1.

Vaga a Atento contra els acomiadaments

Seccions Sindicals CGT Atento

En els últims sis mesos s'han produït 1.200 acomiadaments a Atento (CAT ADSL, SATE, TERRA, etc...) i, per si això fora poc, n'estan previstos uns altres 3.000 al servei 1004 (B.O., Básicos, Desarrollo, Fidelización, C.S.I., Promotoras, Subvenciones y Proyecto Espejo) sobre la base de l'acord arribat el passat 3 de maig al Grup Telefònica, amb la complicitat d'UGT-CCOO. Aquest acord suposarà la liquidació de tots els serveis que Telefònica té contractats amb Atento per a l'Estat espanyol, aconseguint-se així increments superiors al 50 % anual en els beneficis de l'empresa. Els treballadors i treballadores tornen a ser mercaderia barata a la qual acomiadar per a contractar-la encara més barata a Llatinoamèrica.

Després de les diferents assemblees realitzades per tot l'Estat espanyol els afiliats i afiliades a la CGT van decidir convocar mobilitzacions, començant amb una jornada de vaga el 28 de maig, perquè s'oposen als processos externalitzadors que es realitzaran per part del veritable contractador: Telefónica.

Més de cinquanta militants de CGT es concentraven a les dotze del migdia del 28 de maig enfront de la seu de Telefònica a Madrid (Gran Via, 28) en defensa dels llocs de treball i per a protestar pels acomiadaments a Atento, subcontrata del Grup Telefònica. L'acció va durar una hora, durant la qual els militants van repartir octavetes i informar als vianants sobre la política laboral de l'empresa. La vaga de 24 hores convocada per la CGT en totes les plataformes d'Atento a l'Estat espanyol va obtenir un seguiment d'un 25 % a Madrid, un 20 % a València i Sevilla i un 40 % a La Corunya i Barcelona. CGT aconsegueix mobilitzar novament als treballadors d'Atento, ja que les reivindicacions són justes. Com deia Ángel Luís García, secretari d'Acció Sindical de la CGT, al tancar l'acte, "només nosaltres podem defensar el nostre lloc de treball. Si ningú treballa per tu, que ningú decideixi per tu".

CGT s'oposa amb fermesa als processos externalitzadors que es realitzen per part de Telefònica, i lluita per la defensa de tota l'ocupació que existeix a Atento i el manteniment de tots els serveis de qui es fa dir la quarta empresa del món en el sector del telemarketing. La viabilitat de l'empresa consisteix que Telefònica no desvïi les trucades a Llatinoamèrica. Els ajustaments de beneficis (100 milions d'euros Atento i 6230 milions Telefónica el 2006) són la solució per al manteniment de l'ocupació a l'estat espanyol. Creiem fermament que hi ha una manera de parar els plans de Telefònica: secundant majoritàriament les vagues i mobilitzacions en tots els serveis, aconseguint que Atento sigui multada pels clients i que la imatge de Telefònica es vegi tacada en els mitjans de comunicació.

Més informació en el web de la Coordinadora Estatal de Telemarqueting de la CGT: http://www.cgt.es/telemarketing

Budelpack vol tancar la seva factoria de Sant Just Desvern

Col·lectiu Catalunya

El grup holandès Budelpack vol tancar la factoria d'envasament de cosmètics de Sant Just, on treballen 95 persones, i portar la producció a Toledo. Budelpack va anunciar a començaments de juny la intenció de tancar la planta de Sant Just Desvern, en què treballen 95 persones, que es dediquen a l'envasament de productes de perfumeria i cosmètica per a altres marques. La companyia ho justifica per una suposada manca de rendibilitat de la factoria i traslladarà la producció a altres factories, com la de Talavera de la Reina (Toledo) i Alberca, a Portugal.

La companyia va comunicar als seus empleats la presentació d'un procés concursal, l'antiga suspensió de pagaments, amb un pla social que inclou una partida de 2,5 milions d'euros. El pla es concreta en tres mesos de sou per als treballadors que tenen una antiguitat de fins a cinc anys, de sis mesos per als que en tenen entre cinc i deu, de nou mesos per als d'entre deu i vint anys, i d'un any de sou per a aquells empleats amb més de vint anys a l'empresa. Segons denunciava el comitè d'empresa, format per CCOO, CGT i UGT, aquestes indemnitzacions se situen, en molts casos, per sota dels 20 dies per any treballat, una oferta que consideren "ridícula", per la qual cosa van presentar una contraproposta a la direcció amb les seves reivindicacions.

El Comitè d'Empresa preveu tirar endavant mobilitzacions i protestes en cas que la multinacional holandesa mantingui el seu pla de tancament i de trasllat de la producció.

La planta del Baix Llobregat la va vendre el grup Sara Lee a Budelpack ara fa set anys. En els darrers tres exercicis, però, la companyia holandesa ha anat traslladant a poc a poc part de la producció a altres fàbriques, tal com també denuncien els sindicats. La firma ja va presentar l'any passat un expedient de regulació (ERO) que afectava gairebé una cinquantena de treballadors a la planta de Talavera.

Aturen l'enderrocament del CSO Miles de Viviendas a la Barceloneta

Col·lectiu Catalunya

Els Mossos d'Esquadra van desallotjar l'edifici situat al passeig Joan de Borbó núm. 11 de la Barceloneta, on es trobava el Centre Social Miles de Viviendas. Es tracta d'un lloc emblemàtic perquè és el primer edifici construït al barri barceloní de la Barceloneta, i que havia estat convertit en CSO davant la manca d'equipaments socials a la zona. L'acció dels Mossos va permetre que, de manera immediata, l'empresa Francisco Alberich SA s'encarregués del seu enderrocament, la qual cosa va executar d'una manera absolutament barroera, saltant-se algunes de les mesures bàsiques en matèria de prevenció de seguretat i salut pública i normatives pròpies de l'Ajuntament com una sobre arbratge de la ciutat, fet que va comportar el trencament de diferents i importants braços d'un plàtan situat al costat de la casa.

La CGT fa fer acte de presència i, en particular, el delegat de prevenció de Parcs i Jardins de Barcelona, Carlos Bernal, va detectar que els treballs d'enderroc es feien sense les mesures de seguretat prescrites per a aquest tipus d'actuacions. Així, la grua que aquest dia va fer esvorancs a la façana era massa a prop del cordó de seguretat al costat d'on es congregaven els Mossos d'Esquadra i alguns curiosos i per accedir a l'edifici els operaris van destrossar un plataner pròxim. De la mateixa manera, Bernal va assegurar haver vist els operaris treballar sense casc ni armilla reflectora, aixecar fumeres de pols en no tirar aigua sobre la runa i que algunes de les restes metàl·liques que alçaven amb la maquinària van caure molt a prop dels interessat que s'havien congregat.

La Confederació General del Treball es va mobilitzar de seguida i va presentar una denúncia a la Inspecció de Treball i a l'Institut Municipal de Parcs i Jardins per l'incompliment de la Norma Granada sobre l'arbratge urbà. Com a resultat de la demanda i de les informacions rebudes a través del Departament de Treball, l'inspector José Vicente Marzal va alçar una Acta de Paralització de l'enderrocament d'aquest emblemàtic edifici per falta de mesures de seguretat i risc greu contra la salut dels treballadors i altres.

Cal recordar que aquest edifici estava ocupat des de feia un parell d'anys per un col·lectiu i que l'obria a diverses associacions i a l'anomenada Universitat Pirata.

Els problemes de la xarxa de rodalies de Renfe de Barcelona

Joan Ramón Ferrandis, Coordinadora Defensa del Ferrocarril SFF-CGT

El problema de la xarxa de rodalies de Renfe a Barcelona no ha sorgit de manera inesperada; que es fes evident era tan sols qüestió de temps. Però les obres del Tren d'Alta Velocitat (TAV) han precipitat els esdeveniments.

La xarxa de Rodalies pateix un dèficit d'inversions històric, i el deteriorament es fa cada cop més patent; en canvi, les inversions en línies d'alta velocitat absorbeixen el 96 % dels diners destinats al ferrocarril. Per tant, ens enfrontem a una realitat esclafadora. D'aquí a poc s'inaugurarà un ferrocarril elitista que utlitzarà tan sols un 1% de la població, i que rep la major part dels recursos econòmics, mentre que el ferrocarril de tots, el què utilitza la immensa majoria, només se li poden posar pedaços amb un 4% del total de les inversions.

En contraposició a aquestes dades resulta eloqüent que els usuaris de Rodalies hagin augmentat més del 60% en els darrers anys, i el seu creixement s'ha vist limitat per la mateixa infraestructura. A més, part del material és el mateix de fa dècades, i els sistemes de seguretat i de bloqueig, tot i que han millorat, queden a força distància dels emprats en altres xarxes de rodalies, a les quals se'ls permeten freqüències molt majors.

En les setmanes anteriors a les recents eleccions, els polítics van emfasitzar aquest problema en clau electoralista, fent palesa una manca de memòria només usual en ells.

Quan es va presentar el projecte per a la construcció de la línia d'alta velocitat, en el seu pas per Sants i pel Prat, els diversos grups polítics ja sabien que les vies de circulació es reduirien a la meitat, i que les freqüències (durant al menys tres anys) se'n ressentirien, sense comptar els incidents indirectes que aquestes obres produeixen en la xarxa convencional. La resta d'usuaris paguen les conseqüències de la construcció del tren d'uns pocs.

Els mateixos polítics que s'omplen la boca criticant les deficiències de Rodalies van ser aquells que aprovaren (excepte una formació) aquest traçat per al TAV, sabent els problemes que això comportaria, i ara aprofiten el ressò mediàtic generat per demanar la transferència de les competències de la xarxa de Rodalies i de Mitjana Distància.

El 16 de març de 2006, el Parlament de Catalunya aprovava la Llei del sector ferroviari de Catalunya, i el mateix conseller de Mobilitat anunciava "operadors publicoprivats que gestionen les rodalies per fer-les funcionar amb garanties".

La realitat és que sense inversions que millorin les infraestructures existents la xarxa seguirà obsoleta, i continuarà deteriorant-se més, si pot ser (que pot ser). L'anunci del traspàs de competències només és una bombolla d'oxígen per fer callar la pressió ciutadana, però en realitat la Generalitat no sap ni com, ni quan, ni quines línies ferroviàries es traspassaran. El que sí és evident és que la privatització no és la solució.

OPINIÓ: El tren a l'Alt Emordà: una qüestió social fonamental

Josep M. Loste Romero

Ara que ja se sap que el TAV no arribarà a Girona com a mínim fins el 2012 (a banda de la incertesa del pas d'aquest "gran tren "per la ciutat de Barcelona). Seria un bon moment per posar, per aplicar una mica de sentit comú a la qüestió ferroviària a la nostra estimada comarca de l'Alt Empordà; la qual cosa hauria d'implicar el manteniment de l'estació de tren convencional al centre de Figueres i la posada en marxa, com més aviat millor, d'una línia de rodalies Portbou-Girona, Girona-Portbou, que signifiqués un impuls, un esperó per a la millora de la mobilitat, entesa com una qüestió social fonamental, arreu de les comarques gironines i, molt especialment, a l'Alt Empordà.

Ara és un bon moment per endegar una profunda reflexió sobre les deficiències de la xarxa ferroviària convencional, tant en l'àmbit dels viatgers com en el de mercaderies, a la regió de Girona. Ara és un bon moment, des de la societat civil, des del món econòmic, social i associatiu per exigir als poders públics (sobretot al binomi Adif-Renfe i al Ministeri de Fomento) racionalitat, justícia social i respecte a l'equilibri territorial. Ara és l'hora de demanar molt seriosament que les diferents institucions públiques del territori (Ajuntaments, Consells comarcals i Diputació) es mullin per tal d'aturar les grans discriminacions que pateixen els usuaris del transport públic del nostre territori. Un darrer exemple d'això el tenim en l'anomenada "devolució exprés": només s'aplica, d'ençà de l'1 del 6 del 2007, als usuaris dels trens de rodalies de l'àrea metropolitana de Barcelona.

A banda d'aquests terribles greuges comparatius territorials, el més negatiu de tot és la incertesa dels usuaris del tren convencional a causa de les amenaces de reducció de serveis o, el pitjor de tot: una possible supressió de l'estació del tren del centre de Figueres i, conseqüentment, de la línia de viatgers del tren convencional entre Figueres i la frontera francesa, la qual cosa seria un cop mortal per a tota la comarca de l'Alt Empordà. Ara és un moment molt oportú per deixar enrere les polítiques eixorques i fracassades i encarar el futur agafant el rave per les fulles.

Cal tenir molt en compte que, a hores d'ara, tenim ja algunes respostes, certeses, sobre la qüestió ferroviària altempordanesa: 1/ A l'estació "metafísica" de Vilafant no s'atura cap Tren d'Alta Velocitat, serà una simple PAET; 2/ No es farà la variant Nord del tren convencional, per la qual cosa si desapareix l'estació del centre de Figueres també desapareix la línia Figueres –Portbou; 3/ La futura línia del TAV només podria absorbir, assimilar entre un 15% i un 20% de les mercaderies que actualment passen per camió, per carretera, per la Jonquera; la qual cosa implica que, si no es dignifica la línia de Portbou, en un futur proper el col·lapse de camions per carretera pot ser monumental.

En síntesi, davant d'aquests fets evidents, davant de la tossuda realitat de cada dia, a més a més, tot sabent -tenint en compte- que el tren, la mobilitat ferroviària (tant de viatgers com de mercaderies) és una qüestió social primordial per a la nostra comarca, es fa necessari que els nostres polítics, els caps de les nostres institucions democràtiques, els nostres líders de la societat civil i la ciutadania en general s'impliquin, es comprometin per defensar, d'una forma justa, democràtica i efectiva, l'Estació del tren convencional al centre de Figueres i la dignificació del conjunt de la línia fèrria entre Girona i la frontera francesa. Aquesta és l'única alternativa per fer possible una mobilitat sostenible i un creixement econòmic ordenat per a la nostra estimada comarca de l'Alt

El Sindicat Federal Ferroviari de la CGT celebra el seu III Congrés Extraordinari

SFF-CGT

El congrés va tenir lloc a Salamanca durant els dies 25, 26 i 27 de maig. Després de l'entrada en vigor de la Llei del Sector Ferroviari el 2005, el SFF-CGT s'ha enfrontat a dos reptes fonamentals: adaptar la seva estructura a la segregació de l'empresa pública Renfe en dues entitats, Renfe Operadora i Adif, i seguir donant cobertura als treballadors de les noves empreses ferroviàries que entrin a operar en les infraestructures públiques, als de les empreses vinculades directament a l'activitat ferroviària i als de les nombroses contrates i subcontrates que es mouen en un sector amb una desregulació i una precarietat en constant augment.

Aquest procés d'adaptació organitzativa, que va començar al febrer de 2005 en el IV Congrés Ordinari celebrat a Màlaga amb la creació de dos equips coordinats, ha continuat a Salamanca amb l'estructuració del Sindicat Federal Ferroviari en dues Seccions Sindicals estatals que desenvolupin la seva pròpia acció sindical, estableixin i defensin les seves pròpies reivindicacions i prenguin els seus acords de forma independent, amb el ferm compromís de continuar construint un instrument sindical combatiu, transparent, participatiu i solidari que sigui útil a un espectre molt més ampli de treballadors ferroviaris, construint un ampli sector ferroviari, dintre de la Federació de Transports, que actuï d'ens coordinador de les diferents seccions sindicals.

En el III Congrés Extraordinari del SFF-CGT es va triar un nou Secretariat Permanent i Equip de Coordinació.En el congrés van participar delegacions d'altres empreses ferroviàries (FEVE, Wagons-Lits) i de sindicats d'altres estats amb els quals mantenim des de fa anys relacions de treball (SAC de Suècia, CUB Trasporti d'Itàlia), així com convidats de la Federació Local de Salamanca, de la Confederació de Castella-Lleó i del Comitè Confederal.

Concentracions contra la repressió als sindicalistes al Marroc

Col·lectiu Catalunya

El dia 15 de juny, en totes l'ambaixades i consulats del Marroc a l'Estat espanyol, la CGT es va manifestar contra la política de repressió laboral i social que està portant a terme el govern marroquí, i exigint que es respectin els drets humans, laborals i socials de forma real, i no formal.

Des de fa anys es parla que el Marroc està en una transició a la democràcia, però la veritat és que la repressió als mínims drets civils segueix ben present cada dia. Casos com l'empresonament massiu de representants de l'Associació Marroquí de Drets Humans, de l'Associació de Diplomats en Atur i de sindicalistes són una constant.

En aquesta ocasió, després de les manifestacions del passat 1r de Maig, van ser detinguts i empresonats diversos sindicalistes i activistes de l'Associació Marroquí de Drets Humans i de l'Associació de Diplomats en Atur amb la qual CGT té un acord de germanor i solidaritat, també van ser detinguts sindicalistes de la UMT (el sindicat més important al Marroc) de la multinacional de Delphi per defensar els seus drets i unes condicions dignes. El Regne del Marroc vol garantir als "Amics" de les multinacionals que inverteixen allí, un estat de "Pax" romana i sense drets.

Sindicalistes marroquins van ser sotmesos en diferents ciutats (Sefrou, Tiznit, Agadir i Laksar Lakbir) a interrogatoris policials després de la seva participació en les manifestacions de l'1 de maig, amb el pretext que s'havien proferit durant aquestes manifestacions consignes que afecten a la Monarquia i l'Estat. Alguns militants van ser empresonats i perseguits en Agadir, altres cinc van ser presentats en situació de presó preventiva davant del fiscal del Tribunal de Primera Instància en Laksar Lakbir, i després d'haver estat escoltats, el procediment va ser transferit a la policia judicial per a un aprofundiment de la investigació.

El 10 de maig de 2007 el tribunal de primera instància d'Agadir va pronunciar el seu veredicte, condemnant Abderrahim Kerrad i Mehdi Berbouchi a dos anys de presó ferma i a una multa de 10.000 Dh para cadascun d'ells. El tribunal de primera instància de Laksar Lakbir va pronunciar el seu veredicte el 22 de maig de 2007, condemnant cinc militants, que són: Thami Al khyat, Youssef Atitouani, Ahmed Al Kaatib, Oussama Ben Massoud i Mohamed Alrayssouni a tres anys de presó ferma i a una multa de 10.000 dh per a cadascun d'ells.

Està clar que el "makhzen", el poder a l'ombra que controla la societat marroquina i la vida política, no està disposat a tolerar dissidències i lluites socials que posin en perill l'actual estat de coses al Marroc.

El dia 15 de juny, al Marroc, també va ser un dia de lluita, amb una concentració enfront del parlament a Rabat i una vaga de fam de 24 hores, així com diferents actes per protestar contra la repressió exercida pel govern del Marroc en les manifestacions del 1r de Maig, que ha desencadenat la presó per a 7 companys. Aquestes mobilitzacions van ser una vegada més reprimides amb una brutalitat extrema per les forces policials, provocant a Rabat nombrosos ferits entre els manifestants, una quinzena dels quals van haver de ser hospitalitzats.

Considerem totalment injustificada l'enorme repressió exercida per les forces policials marroquines. Pensem que aquesta actitud és indigna de qualsevol govern, doncs ataca directament a un dels drets fonamentals de les persones: el dret a la llibertat d'expressió. Si es coarta aquest dret s'estan reprimint tots els drets humans, perquè és aquesta llibertat d'expressió la qual permet denunciar injustícies i reclamar canvis.

Així mateix, volem assenyalar que el govern marroquí, a través de la seva Ambaixada i consulats, es va negar a rebre els escrits que la CGT va intentar lliurar. Aquest fet evidència, una vegada més, l'actitud d'aquest govern davant la llibertat d'expressió. Des de la CGT valorem aquest comportament com una total falta de respecte pròpia d'una actitud feixista i prepotent.

Els nostres companys marroquins necessiten solidaritat. Hem d'ajudar-los al mateix temps que donem a conèixer la veritable cara autoritària del règim marroquí.

Més informació al web de l'Association Marocaine des Droits Humans http://www.amdh.org.ma/

OPINIÓ: El treball mata... i molt!

Antonio Pérez Collado, secretari general de la CGT del País Valencià

Estem tan acostumats ja als milers de morts que es produeixen per guerres i sinistres, a la crònica de desgràcies diverses en què es convertix cada telenotícies, que les dades anuals sobre sinistralitat laboral a penes si alcen algun comentari en els llocs habituals de tertúlia; queden com un assumpte d'experts, com unes dades per a l'estadística.

No obstant, els accidents de treball són un alifac que arrosseguem any rere any, una tragèdia per a milers de treballadors i per a les seues famílies. En els últims cinc anys (2002/2006) s'han produït a Espanya quasi cinc milions d'accidents laborals, que s'han emportat la vida de 5.048 treballadors i treballadores –amb una mitjana de 4´5 morts per jornada laborable. Si ens centrem en l'últim any les dades són encara més preocupants, ja que 1.030. 912 persones han sigut víctimes d'algun tipus d'accident laboral, la qual cosa representa un creixement del 3´45% respecte al 2005. D'esta impressionant xifra de sinistres, 1.338 han sigut mortals (966 en el lloc de treball i 372 in itinere), 10.786 greus (8.804 en el treball i 1.982 en el viatge d'anada o volta). L'altre milió llarg han sigut d'accidents lleus, però tots ells amb baixa laboral.

No cal recordar que tots estos accidents hi ha milers de treballadors que mai aconseguixen recuperar-se del tot, que han de passar per llargs i delicats períodes de rehabilitació i que, en molts casos, acaben amb seqüeles que els impediran tornar a portar una vida normal. Els costos que estos accidents representen en hores de treball perdudes i en gasto mèdic són astronòmics, però a CGT li preocupa molt més el cost humà que la sinistralitat laboral significa.

Però si greu és la repercussió dels accidents de treball, molt més ho és la de les malalties professionals, encara que en este cas la situació és molt més depriment perquè ni tan tan sols es reconeixen com a tals malalties del treball a gran part de les patologies que tenen el seu origen en l'entorn laboral. Perquè ens fem una idea aproximada del que pretenem denunciar, cal tindre en compte que el 94% dels treballadors difunts ho és a conseqüència d'algun tipus de malaltia professional i només el 6% mor com a conseqüència d'accidents de treball. El 64% de les malalties laborals dels obrers no són reconegudes com a tals i es tracten com a malalties comunes: cada any es reconeixen menys de 30.000 casos de malaltia professional, quan la xifra real s'aproxima als 80.000 supòsits.

Cada any, 16.000 persones moren per malalties causades pel treball, la qual cosa representa el 4% del total de defuncions anuals a Espanya. Uns 80.000 treballadors emmalaltixen anualment per causes que s'inicien en els seus nllocs de treball, la qual cosa fa que actualment comptem en el nostre país amb 1'8 milions de persones que patixen algun tipus de malaltia d'origen laboral. Les mútues d'accidents laborals solen desviar moltes d'estes malalties professionals cap a les contingències comunes, per la qual cosa només el 16% de les malalties dels treballadors es tracten tenint en compte el seu origen laboral.

Davant d'esta situació i davant de la falta de mesures eficaces per a combatre de manera molt més contundent i eficaç els accidents de treball i les malalties laborals, aplicant unes polítiques preventives que reduïsquen progressivament eixes dades que cada any tornem a lamentar i implantant unes inspeccions de treball, amb mitjans i capacitat per a sancionar a les empreses poc sensibles per la salut laboral, la CGT ha iniciat un campanya d'informació i denúncia que es desenvoluparà al llarg dels pròxims mesos, amb la que pretenem cridar l'atenció de la societat i dels treballadors davant d'este greu problema.

La campanya de desenvolupa en totes les comunitats i conclourà a la tardor amb una manifestació d'àmbit estatal. A València hem començat amb una assemblea de delegats, en la que s'han distribuït els materials editats, i amb una concentració davant de la Direcció General de Treball. En els mesos següents les seccions sindicals desenvoluparan un treball d'informació i sensibilització en les empreses i, com a tancament de la campanya, es convocarà una manifestació a nivell confederal en una ciutat encara per determinar.

Tema del mes

A PROPÒSIT DE L'EMPRESONAMENT DELS SINDICALSITES CÁNDIDO I MORALA

Implacable per als humils, submissa per als poderosos

Rafael Cid

En les dictadures el Codi Penal és l'eina usual amb que es legitima la repressió institucional. En les democràcies, el Codi Penal deixa d'estar al servei d'una classe o ideologia per a arbitrar la mínima coacció exigida per al consens social. Això és en teoria; la pràctica sol ser distinta.

Amb la important diferència que en una dictadura el principi de presumpció de culpabilitat acostuma a imputar-se al poder arbitrari, i per contra, en les democràcies, el poder sol gaudir de credibilitat política. Per això, les injustícies en una democràcia triguen molt en visualitzar-se davant l'opinió pública i ser rebutjades. Sovint, una exagerada presumpció d'innocència (negligència in vigilant) suposa un passaport cap a l'autisme social i la impunitat.

La condemna de 3 anys de presó a Cándido i Morala, els sindicalistes de la Naval de Gijón en que s'inspira la pel·lícula "Los lunes al sol", és un acte propi d'altres temps, una conducta bàrbara. Ficar a la presó a dos representants dels treballadors per destrossar un video de tràfic que gravava els enfrontaments entre obrers i policies arran del tancament de les drassanes, fa pudor a atropellament i índica l'esperit revanxista amb que alguns jutges interpreten les lleis a Espanya. Però, al mateix temps, mostra el perfil d'un nou sindicalisme d'acció directa, sense alliberats ni capdavanters a part, que està brollant en l'entranyes del voraç marc de relacions laborals que imposa el neoliberalisme global.

Però el de Cándido i Morala no és un cas aïllat. Existeix una espècie de Brunete judicial que sembla tenir gravat en les bocamànigues de les seves punyetes la missió d'evitar que els valors de la democràcia social penetrin en la cultura quotidiana. Són gent de botonada i rància estirp que es mostra implacable amb els humils i submissa amb els poderosos. Persones que no veuen l'estat de necessitat, ni eximent en la protesta d'uns treballadors condemnats a l'atur pels vaivens d'una economia especulativa, ni de bon tros es plantegen si cap sospitar inducció al delicte quan "infiltrats" de la policia (ah, la vella i torticera fòrmula del desgraciat "cas Scala" de Barcelona) han tirat gasolina sobre la ferida oberta de la revolta.

No, no és un cas aïllat. Recordem el processament de 4 estudiants pels enfrontaments de la marxa antiLOU del 2001 a Madrid, la condemna a 1 any de presó d'altres 2 universitaris per no haver acudit a presidir una taula electoral en la Universitat Complutense de Madrid i la cacicada d'emparar l'expulsió de la CGT del local sindical que venia utilitzant des de fa anys a Madrid per a destinar-lo a construir pisos de luxe. Parlar en aquestes circumstàncies d'igualtat davant la llei és una broma pesada. Tenim un Codi Penal generós quan es tracta que multimillonaris com els Albertos, condemnats en ferm pel suprem per una mica més que trencar una càmera municipal, facin la seva vida tranquilament, i que l'estafador reincident José María Ruiz Mateos i un condemnat per doble assassinat com Rodríguez Galindo compleixin les seves condemnes a casa, però que esdevé inflexible si es tracta de contextualitzar a dos humils treballadors que van dur la seva repulsa a estavellar-la contra un video de tràfic.

Tot això posa de manifest l'existència en la pràctica d'un Codi Penal de dues velocitats: una per a rics i altra per a pringats. Taxonomía que, en temes com el del delicte d'injúries i calúmnies al Cap de l'Estat, ofereix la paradoxa que el "democràtic" és més sever que el "totalitari". El Codi Penal de Franco (reforma 1963, article 147) només emparava al Cap de l'Estat; el Codi Penal vigent (reforma 1995, article 490, apartat 3) estén aquesta tutela al Cap de l'Estat i "a qualsevol dels seus ascendents i descendents". Senyors dels partits "majoritaris", cavallers dels sindicats "representatius", intel·lectuals del quart poder, sagaços escribidors, segueixin amb els seus jocs malabars, no promoguin a Cándido i Morala al Premi Príncep d'Astúries, el país real l'hi agrairà. Nulla esthética sine ètica.

PD: Els sindicalistes detinguts de la Naval Gijón, Cándido Gonzalez Carnero i Juan Manuel Martínez Morala han sortit de la presó de Villabona el 4 de juliol. Institucions Penitenciàries ha decretat el tercer grau per als sindicalistes de la Corriente Sindical de Izquierdas. Han de seguir complint el tercer grau a casa.

> OPINIÓ

Injusta sentència contra el pagès antitransgènics Josep Pàmies

Campanya de Solidaritat amb Josep Pàmies (http://www.freepamies.org)

En primer lloc, manifestem la nostra disconformitat amb la sentencia judicial 181/2007 del Jutjat n° 2 de lo Penal de Lleida. La sentència ha absolt a Josep Pàmies dels delictes que li imputava la fiscalia i l'acusació particular declarant-lo innocent d'atemptat a l'autoritat i de lesions. Ara bé, incomprensiblement, la jutgessa considera que Josep és culpable de dues faltes lleus (desobediència i lesions) i responsable civil davant els 329 dies de baixa del guàrdia civil Alvaro Giménez Sacanell i de les suposades seqüeles. Això suposa, de fet, dues petites multes, la indemnització de 22.000 euros al guàrdia civil denunciant i les costes del judici. La defensa presentarà un recurs d'apel·lació a l'Audiència Provincial de Lleida.

Recordem que es jutjava el passat 11 de juny a Josep Pàmies. Concretament, se li demanaven 4 anys de presó i 50.000 per una ocupació de la subdelegació del Govern a Lleida; l'acció es va realitzar el 13 de setembre de 2003, i en ella va resultar lesionat un guàrdia civil.

Des de la Campanya considerem que en el judici va quedar demostrada la mala fe del denunciant i la irregularitat del procés que va seguir aquesta denúncia.

En cap moment, es va provar que Josep Pàmies agredís al denunciant ni que estigués a primera línia en el moment dels fets. La jutgessa ha donat per bona la versió del guàrdia civil, l'únic testimoni que incrimina a Josep i la credibilitat del qual es va posar més que en entredit, pel seu interès personal en jubilar-se amb doble paga si sortia victoriós del judici i pels seus antecedents mèdics. El dia dels fets, Giménez Sacanell, no va demanar reforços perquè es detingués a cap dels manifestants però curiosament va acusar a Pàmies d'agressió un any després. Avui sabem que Sacanell va rebre pressions per tal de que denunciés a Pàmies i justifiqués la entrada dels manifestants a l'edifici.

Sacanell, tampoc va anar a visitar-se de les suposades lesions fins tres dies després, via metge de capçalera quan l'habitual en agents de seguretat és que ho facin a l'instant, a urgències. Cap de les ressonàncies i proves mèdiques va demostrar cap lesió important fins després de l'exploració quirúrgica a la que es va sotmetre mesos més tard.

En el judici va quedar demostrat, que Sacanell havia tingut una lesió al mateix lloc del cos i dos anys abans cosa que fa sospitar de la veracitat de la seva denúncia i de les causes reals de la baixa de 329 dies. En tot cas, el que no té cap mena de lògica és que la jutgessa consideri responsable civil a Pàmies, quan ella mateixa reconeix la possibilitat que la baixa sigui producte d'un empitjorament de l'antiga lesió. Com a molt, la hipotética culpabilitat de Pàmies hauria de suposar una indemnització per la lesió d'aquell dia i que es cura habitualment, i segons manifestà la forense, amb un vendatge compressiu i analgèsics.

Valorem que la jutgessa va actuar amb prejudicis el mateix dia del judici, no deixant entrar a la sala al públic present i al·legant que podia haver-hi persones violentes. Pensem que aquests mateixos prejudicis han influït en la sentència.Creiem que es tracta d'una sentència per escarmentar la lluita pagesa de base i que s'ha volgut criminalitzar i afeblir els recursos econòmics i els suports socials del moviment antitransgènic.

Valorem molt positivament la solidaritat que ha despertat el cas del Josep i les moltes mostres de suport que hem rebut, per part de 250 entitats i més de 3000 persones que han signat el manifest de suport al Josep.

La campanya de suport al Josep i alguns col·lectius que la formem, engeguem la nova plataforma "Som lo que Sembrem", per dur a terme una Iniciativa legislativa popular per declarar Catalunya lliure de transgènics, i exigir un etiquetatge que permeti al consumidor discriminar els aliments amb modificació genètica.

Recorrerem totes les comarques de Catalunya amb una carrossa antitransgénica arrossegada per un tractor, que farà el relleu a cada comarca, començant a Balaguer i acabant a la Plaça Sant Jaume de Barcelona. L'objectiu es recollir les 50.000 signatures per portar la proposta al parlament.

> EL MOVIMENT

Catalunya, al capdavant de les denúncies de casos de tortura i maltractaments

Col·lectiu Catalunya

La Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura ha presentat l'Informe 2006 sobre la Tortura a l'Estat espanyol que des de fa tres anys elabora anualment. L'estudi conclou que un mínim de 610 persones van denunciar haver estat objecte de tortura o maltractaments en un total de 210 casos tot i que ressenyen no saber, però, "quin percentatge representen les denúncies recollides en aquest informe sobre el total del casos reals que es poden haver donat" una quantitat que maginen "més elevada".

Catalunya, que va enregistrar 55 casos, ha estat protagonista d'un espectacular creixement -un 87%-, passant de 77 a 144 denunciants. La ciutat de Barcelona, segons l'estudi, s'ha erigit en el gran catalitzador de l'augment de denunciants al territori català l'any 2006 amb 129 dels 144.

La Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura recalca que els moviments socials i les protestes socials són els grups que més denúncies han presentat amb un 30,5% d'aquestes, seguides d'aquells relacionats amb els migrants, un 17,9%, i els moviments sindicals (13,4%). En matèria de denunciats, l'estudi constata que "pràcticament totes les policies i cossos funcionarials de seguretat han rebut denúncies per tortures i/o maltractaments", és el Cos Nacional de la Policia –amb un total de 270 denúncies- el que ocupa el primer lloc.

L'Informe 2006 sobre la Tortura a l'Estat Espanyol també remarca la importància de l'aplicació "del Protocol Facultatiu contra la Tortura esdevingui un instrument eficaç, cosa que només serà possible si és la Societat Civil l'encarregada de vetllar pel seu compliment".

Per la seva banda, Amnistia Internacional ha documentat detencions il·legals i maltractaments amb component racista, especialment a ciutadans estrangers, denunciant també la impunitat que sembla emparar als que cometen aquestes violacions de drets humans reflectits en l'informe "Espanya. Crisi d'Identitat. Tortures i maltractaments d'índole racista a les mans d'agents de l'Estat".

Consulteu l'informe de la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura a: http://www.prevenciontortura.org/spip/documents/2006-InformeCPT.pdf

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgtcatalunya.cat - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.cat www.cgt.es www.rojoynegro.info

I després diuen que no passa res...

Xavi Roijals

Al número 25 de l'època anterior de la revista Catalunya, corresponent als mesos d'agost i setembre de 2000, va sortir la primera cronologia, tot i que sota un altre epígraf ("...i després diuen que no passa res"). Durant 61 números i al llarg de set anys, la cronologia ha provat de ser fidel als objectius sota els quals el col·lectiu que feia la revista aleshores i ara la vam dissenyar. Quan a l'inici de l'estiu de l'any 2000 varem decidir iniciar aquesta secció, la idea que teniem al cap era la següent: recollir dintre d'una secció totes les notícies breus que ens anaven arribant, donar el màxim de visibilitat al conjunt de lluites i de mogudes que hi havien dins del Principat al marge de partits polítics, institucions i sindicats majoritaris. Hem de tenir en compte que algunes coses han canviat molt des que vam iniciar la cronologia: no existia el node de Barcelona de la xarxa Indymedia, l'ús d'internet no estava tant estés com ara (i a més hi havien molts prejudicis dintre dels ambients polititzats contra aquestes noves tecnologies de la informació),no es feien servir gaire buscadors d'internet com google. Fer una cronologia aleshores tenia molt més sentit, ara és molt més fàcil anar a Google o al cercador d'Indymedia Barcelona i trobar allò que ha passat tal dia a tal lloc. En aquella època ni era tant fàcil ni la major part de la gent sabia fer anar aquestes eines.

Quan vam dissenyar les primeres cronologies, també voliem barrejar conscientment totes aquestes lluites amb les que en un moment donat podríem considerar com a pròpiament més nostres, les mobilitzacions convocades o generades pel sindicat, i aquelles amb les quals la CGT a Catalunya col·laborava. No per diluir les unes dins de les altres, sinó perquè consideràvem (i encara considerem) que les lluites més nostres eren part d'un tot més gran, part d'un moviment de moviments que va agafar una extensió impressionant, i on es produïren i es produeixen estranyes sinèrgies que en el fons no ho són tant. Quan els treballadors d'autobusos fan una assemblea convocada per la CGT a l'històric Centre Social Ocupat la Hamsa, quan la secció sindical de Parcs i Jardins de CGT denuncia el desallotjament del centre social Miles de Viviendas del barri de la Barceloneta, per posar només dos exemples, que n'hi haurien moltíssims més, això vol dir alguna cosa. No sabem si encara es pot parlar amb propietat de l'existència d'aquest "moviment de moviments", probablement per tal que aquest "moviment" fos tal hauria calgut que la consciència de ser-ho hagués estat majoritària, i és discutible si això ha passat. Però continuem...

Si repassem el que han estat aquests set anys de moviments al carrer ens podem adonar d'unes quantes coses. No som sociòlegs ni res semblant, aquest article és només l'opinió d'un d'aquells que hem fet la cronologia al llarg d'aquests anys.

En primer lloc les mobilitzacions més fortes que hi han hagut en aquest país durant aquest període han estat: la lluita contra el trasvassament del riu Ebre, que mobilitzà desenes de milers de persones de les comarques del sud de Catalunya (i de tota la conca del riu Ebre) contra el Plà Hidrològic Nacional del Partit Popular; les mobilitzacions contra la guerra de l'Iraq i contra la participació espanyola en aquest conflicte, junt amb les mobilitzacions finals del 13 de març de 2004 davant les seus del PP de pràcticament a tot arreu - mobilitzacions que es pot dir que van ser contra el PP però en cap cas pro-PSOE-.

La lluita contra el trasvassament del riu Ebre va inciar-se amb l'aprobació per part del Partit Popular d'un Pla Hidrològic Nacional que presumptament havia d'ordenar totes les conques hidrològiques dels rius espanyols. Aquest pla va ser criticat molt fortament per part de les poblacions de les conques dels rius (i també per estaments científics), donat que implicava el trasvassament de les aigües d'alguns rius (particularment de l'Ebre) cap a les zones de més fort creixement urbanístic i de regadius (principalment País Valencià i Múrcia), amb la salvetat que aquest creixement urbanístic era ecològicament insostenible (model basat en urbanitzacions de segona residència, urbanització molt forta (probablement ilegal) de grans sectors de litoral, model urbanístic d'alto standing lluny de les necessitats de les capes populars i gran consumidor d'aigua (camps de golf), model agrícola basat en els hivernacles i l'agricultura de regadiu industrialitzada, altament consumidora d'aigua). Per tot això, les poblacions de la ribera de l'Ebre van revoltar-se i sota l'eslogan "Lo riu és vida, no al trasvassament" van engegar una campanya per la defensa d'una nova cultura de l'aigua que va iniciar-se amb la constitució de la Plataforma per la Defensa de l'Ebre a Tortosa el 15 de setembre de 2000 fins la retirada del pla l'any 2004. Durant aquests 4 anys les gents de les Terres de l'Ebre van manifestar-se a Tortosa, Amposta, Barcelona, Saragossa, Madrid, etc, aplegant centenars de milers de persones a les seves manifestacions i el què és més important, sent una mobilització transversal on participà un percentatge elevadíssim de les poblacions riberenques. Això no és literatura: encara ens en recordem els que vam assistir a la manifestació de Barcelona, d'aquella pancarta que deia "La Verge de la Cinta també diu No al Trasvassament", portada per dones de Tortosa, amb la imatge de la Mare de Deu de la Cinta. Aquestes mobilitzacions van fer saltar alcaldes i regidors del PP i de CiU de les poblacions d'aquelles comarques, i van ser causa directa de que d'una vegada es modifiqués la divisió territorial catalana, creant la Delegació de la Generalitat a les Terres de l'Ebre.

Posem aquesta mobilització com a exemple, però en realitat la mobilització contra el Pla Hidrològic no va ser res més que la més important de les mobilitzacions per qüestions ambientals al territori del Principat, havent-hi tot un seguit de mobilitzacions que en molts casos encara continuen: la mobilització contra la línia de Molt Alta Tensió provinent de França, les mobilitzacions contra el TAV-AVE, contra el Pla Caufec, antinuclears (encara), contra el monocultiu de molins de vent a determinades àrees (un altre cop) de la província de Tarragona, contra desenes de projectes urbanitzadors de pobles i ciutats, particularment si són del litoral català, contra el IV cinturó, i un llarguíssim etc. Aquestes mobilitzacions s'han anat incrementant al llarg dels anys, i tenen algunes variables comunes: a diferència d'altres lluites i tipus de mobilitzacions, a més dels sectors militants tradicionals, aquestes apleguen parts de la població que generalment no es mouen, es tracta de poblacions que veuen amenaçades seriosament per aquestes noves infraestructures i afronten el problema de manera transversal, saltant-se, si cal, sense gaires problemes, tots els mecanismes institucionals del poder fins on faci falta.

Les mobilitzacions contra la guerra de l'Iraq i contra la participació espanyola al conflicte van ser un altre exemple de com, donat el cas, un percentatge molt elevat de la gent fora dels cercles militants i activistes clàssics pot mobilitzar-se quan veu molt clara una cosa. El 15 de febrer de 2003 centenars de milers de catalans i catalanes, en una mobilització sincronitzada amb milions de persones de tot el món, van sortir al carrer demanant simplement un "No a la Guerra". Malauradament poc després d'aquella manifestació els governs de l'anomenada coalició aliada van envair l'Iraq. El cas és que el moviment contra la guerra, enlloc de reduir-se, va anar augmentant, en un context de absoluta supèrbia del govern espanyol d'aleshores (del PP), que va preferir passar-se pel forro l'opinió majoritària de la més àmplia majoria dels espanyols per tal de fer-se la foto de les Azores. Cassolades, concentracions, manifestacions, acampades i un llarg etcètera de mobilitzacions van fer sortir al carrer per primer cop a l'estat espanyol a milions de persones, en mobilitzacions que, en moltíssims casos superaven la capacitat de mobilització dels sorpresos partits i organitzacions tradicionals de l'esquerra i feien servir les noves tecnologies (pàgines web, missatges sms, llistes de correu), com a mecanisme organitzatiu informal però molt efectiu. El colofó tràgic d'aquestes mobilitzacions van ser els atemptats de l'11 de març de 2003 a Madrid, on, gràcies a la absoluta manca de vergonya i imperícia informativa i comunicativa del govern espanyol, milions de persones es van manifestar al voltant de les seus del PP i d'organismes oficials de desenes de ciutats de tot l'estat, en una maniobra arriscadíssima, auto-organitzada espontàniament.

Potser l'últim exemple de mobilitzacions autònomes auto-organitzades que superen les organitzacions tradicionals, apleguen gent tradicionalment no militant, fan servir les noves tecnologies per tal d'organitzar-se i coloquen al centre del debat qüestions que si pguessin serien marginades discretament pels partits tradicionals, serien les manifestacions pel dret a l'habitatge. El 14 de maig de 2006, via missatges sms, cadenes de mails i etc es va convocar una asseguda pel dret a l'habitatge a diverses ciutats de l'estat. A partir d'aquestes assegudes el moviment va anar creixent, demanant simplement el dret a l'habitatge que figura a l'article 47 de la tant reivindicada (per alguns, i només per allò que els hi interessa) constitució espanyola del 78. Milers de persones s'han anat afegint a un moviment que ha centrat dintre del debat polític en plena època d'eleccions i de canvis de govern un problema que a mesura que passa cada cop és més greu: la majoria de la població espanyola en aquests moments no es pot permetre un habitatge digne, i l'economoia espanyola depen d'un sector amb forts components especulatius i que sovint voreja la legalitat urbanística, ens referim és clar al sector del totxo. Milers de persones han secundat aquestes mobilitzacions, necessàries, però gràcies al saber fer dels seus organitzadors, entretingudes i divertides d'igual manera que reivindicatives.

Mencionar aquestes mobilitzacions diguéssim "majoritàries" (una paraula que gràcies a l'actuació de segons quins "sindicats" agafa un caire gairebé pejoratiu...), no vol dir que no mencionem els milers de mobilitzacions petites i grans que hi han hagut al Principat de Catalunya (àmbit geogràfic de la cronologia). Milers de mobilitzacions, petites i grans, a centenars de municipis de la geografia catalana, ja siguin sindicals, alternatives, llibertàries, okupes i un llarg etcètera de mostra del treball polític "de formigueta", treball de formigueta aquest que sovint ha preparat el terreny per a mobilitzacions més grans. Aquestes mobilitzacions sempre han estat reflexades dintre de la cronologia en la mesura de les nostres possibilitats, donant fe d'un riquíssim teixit associatiu i d'una enorme ecosistema polític alternatiu i invisible al marge de les realitats polítiques institucionals i majoritàries. Pel que fa a la qüestió sindical, només ressenyar aquí que eppur si muove, malgrat tot es mou, malgrat els enormes atacs patits pel conjunt de la classe treballadora, deslocalitzacions, reformes i desregulacions laborals, destrucció del teixit industrial català, i un llarguíssim etcètera, resulta que la CGT no només es manté sinó que poc a poc (el treball de formigueta mencionat anteriorment) va creixent. Això malauradament no només es producte dels encerts (o no, que som humans) propis, sinó que malauradament la pràctica real entreguista dels sindicats anomenats majoritaris ens afavoreix en aquest sentit. Durant els últims anys també hem assistit a un nou debat sobre la precarietat, la figura dels treballadors precaris (amb manifestacions més o menys pròpies com les mayday), la Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat i etc. En resum que malgrat el que pugui semblar les coses encara es mouen i molt i que per dir-ho d'una manera futbolística, encara ens queda molta lliga, com demostren totes les lluites que ara mateix aquí es faria impossible citar: el telemarketing, la SEAT, contra la privatització de Correus i de la sanitat, renfe, parcs i jardins, Clariant i etcètera, etcètera, etcètera. Incomptables.

I pel que fa al moviment d'okupació de cases, el cicle 2000-2007 ha estat potser el període més àlgid per a aquest moviment. En aquests moments cada cop s'està desallotjant més i més rapidament, sovint sense seguir tot el cicle legal clàssic al que estàvem acostumats, o bé via express acusant als ocupants (si fa poc que hi són) de "robatori", quan està meridianament clar que és una acusació falsa i sense fonament. I encara gràcies, perquè la última moda que estan seguint algunes immobiliàries és directament "passar" dels mecanismes legals clàssics i solucionar les coses manu militari via matons, de nit, i amb traïdoria, com ja està sent denunciat. La tendència actual és resistir en els espais que encara es conserven, i pel que es veu ara les noves ocupacions s'estant estenent fora de l'àrea metropolitana de Barcelona (on la pressió especulativa comença a ser insuperable). Malauradament en aquest balanç s'han de citar obligatòriament els desallotjaments de l'Hamsa, les Naus, la Makabra, el Palomar, i tantes i tantes cases i centres socials que han estat part de les nostres vides i han estat esborrats per la piqueta especuladora.

Perquè una cosa que també s'ha de mencionar és com s'ha anat incrementant la pressió repressiva per part dels cossos i forces de seguretat de l'estat ...i de la Conselleria d'Interior depenent d'ICV. Ofegar les manifestacions sense deixar sortir als participants a la mateixa, com s'està veient des de fa unes setmanes a Barcelona, detenir i aplicar la llei antiterrorista a una noia de les comarques gironines acusada de pertinença a una organització terrorista de la qual ni tant sols se'ns facilita el nom, basant els indicis en una llibreteta blava amb quatre adreces (públiques) escrites a dins... Un pot començar a pensar que allò que la Júlia García Valdecasas no es va atrevir a fer durant els anys 2000-2004 ara s'estan atrevint a fer-ho precisament els seus pressumptes antagonistes d'ICV. Què és curiós...

Tanquem aquesta visió per sobre d'aquest panorama ric, sent conscients de tantes coses que ens deixem per dir. Considerem que la cronologia ha fet el seu paper durant aquests anys, que ara hi han les eines tant per visibilitzar com per informar-se de tot allò que la gent vulgui saber sobre una mobilització concreta. Ara disposem dels webs confederals (plenament operatius hores d'ara), el node d'Indymedia Barcelona per tot allò que faci referència als moviments socials, el setmanari la Directa, el quinzenal Diagonal, i una munió de projectes que ara mateix encara estant a la fase de preparació però que garantiran que l'accés a la informació i a la comunicació alternativa sigui ara molt més fàcil que fa set anys. Han estat set anys on hem après molt. Com deiem: "...i després diuen què no passa res". Si arriba a passar...

> DELS MOVIMENTS

Festa roja i negra al Rosselló

Miquel-Dídac Piñero Costa

Aquest any, la jornada roja i negra del Rosselló a cura de la CNT 66 es va fer novament a la pineda del company Gaspar, l'anomenada vila Floreal, prop del poble de Pià. Sota el lema "Els governs canvien, però nosaltres no canviem pas", el dissabte 16 de juny varen gaudir d'una festa musical i d'un bon dinar fraternal, que va aplegar en les taules sota els pins d'en Gaspar prop de duescentes persones, la majoria de la CNT 66, també un gran nombre de militants i militantes de l'Exili de 1939 com també anarquistes de les contrades nord-catalanes i del Llenguadoc. Finalment, hi havia militància de l'Hospitalet, Salt i l'Escala.

La CNT 66 va organitzar una exposició militant amb imatges d'actualitat ("Luttes et Solidarité", "Atenco", "CNT-PTT" i "iO7". Al migdia va començar la trobada llibertària amb el guitarrista Francisco Ortiz i el recital de poemes del seu pare, antic deportat al camp nazi de Mathausen, i el després el dinar i les tertúlies entre la gent. A la tarda, van actuar el grup de dansa Les Ria Pit (Floreta, NoÃ©mie, Paco, Pauline), el grup de música popular i clàssica Catalunya Nord Trabucaires i finalment un grup de cançons de memòria històrica de 1936-1939.

Hi havia taules de premsa llibertària, de la CNT francesa i de la CGT ("Catalunya" i "Rojo y Negro") i de llibres. Entre les publicacions d'actualitat que es van exhaurir cal esmentar "Contra el olvido y la injusticia. Resumen histórico del Grupo pro revisión del proceso Granado-Delgado", fullet editat pel Comitè Confederal de la CGT, que va portar el company Octavio Alberola, i l'assaig de Jean Claude Duhourg i Antoine Madrigal "Mouvement Ibérique de Libération. Mémoires de rebelles", d'éditions CRAS (Tolosa del Llenguadoc, 2007). Esperem tornar a la festa l'any entrant.

Denúncia contra TMB per pagar hores extra il·legals a diversos sindicalistes

Secció Sindical CGT TB

El 23 de maig, va entrar en la Inspecció de Treball de Barcelona una denúncia de la Confederació General del Treball en la qual es demanava que se sancionés Transports de Barcelona per abonar hores extra, festes doblades i guàrdies il·legals a diversos sindicalistes, ja que excedeixen dels màxims que permet l'Estatut dels Treballadors. La falta d'ètica d'alguns sindicalistes és coneguda des de fa temps, però el que està succeint ara, a més, és il·legal.

Sindicalistes d'opereta i altres que duen anys signant convenis en els quals se'ns obliga a fer hores extra, no només s'escaquegen de treballar sinó que a més les cobren amb tot el morro.

> CONVOCATÒRIES

Caragol Zapatista a Barcelona

Col·lectiu Catalunya

Atenent a la crida i invitació de la Comisión Sexta del Ejército Zapatista de Liberación Nacional (EZLN) a totes les organitzacions i persones de Mèxic i del Món, per tal de donar inici a la Campanya Mundial per la Defensa de les Terres i Territoris Indígenes i Camperols, Autònoms, de Chiapas, Mèxic i el Món, els dies 15, 16 i 17 de juny de 2007 va tenir lloc a Barcelona un Caragol Zapatista organitzat pel Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel.lió Zapatista.

A la Casa de la Solidaritat van tenir lloc diverses activitats, entre elles debats sobre la lluita per la terra i defensa del territori a Mèxic (Atenco, Oaxaca, Guerrero, Chiapas i la Otra Campaña) i a Catalunya (Assemblea pel Dret a la Vivenda, No a la MAT, No al Pla Caufec), i sobre l'estratègia dels moviments socials davant la criminalització; així com també dos tallers, un sobre la trobada intercontinental que es farà a Chiapas a finals de juliol d'aquest any, al que van a assistir moltes persones de les xarxes zapatistes i moviments socials, i un altre més específic pels campamentistes que visitaran les comunitats durant l'estiu. El dia 17 pel matí es va portar a terme una concentració a la plaça Universitat sota el lema "Per la defensa de la terra i el territori, globalitzem les resistències".

Van participar en aquesta trobada persones i col.lectius de les xarxes zapatistes de Catalunya així com persones provinents de París, Madrid, León i València. Aquesta convocatòria estava plantejada com un espai on es poguessin trobar i enriquir els pensaments i sentiments entre persones, organitzacions i pobles d'aquesta part del món que es troben en la lluita per la defensa del les terres i el territori, per la vida i la dignitat.

Els zapatistes ens criden a unir les nostres forces, a sumar adhesions, a adquirir el compromís de portar a terme accions conjuntes de solidaritat mútua. El Caragol Zapatista d'aquest any es plantejava com un espai comú a totes les organitzacions i persones que es sentin convocades a compartir les diferents lluites per la vida i la dignitat, per tal de visibilitzar aquestes lluites que tenen lloc fora de Mèxic, les lluites dels barris, pels espais autogestionats, contra l'especulació immobiliària, contra la precarietat, pels drets dels i les immigrants,...

Més informació: http://chiapas.pangea.org

Jornades per a revolucionar la societat

RUESTA, del 19 al 22 de Juliol

Revolucionar la societat significa abans de res estar disposats a revolucionar-nos a nosaltres mateixos, les nostres consciències i actituds, individual i col·lectivament, en la vida quotidiana i enfront de les relacions de poder i desigualtat que l'actual societat capitalista generen.. Suposa assumir la revolució com una tasca permanent, és a dir, permanentment crítica i reflexiva i permanentment creadora de condicions i possibilitats de transformació social.

Eixos preferents d'aquestes jornades seran: Gènere, cures, ocupació, igualtat i dependència; Desigualtat laboral de les persones immigrants; Dret a l'habitatge i contra l'especulació; La precarietat en contrates i subcontrates; Mitjans alternatius de lluita, acció i comunicació; Zapatisme; Economia Social i Solidària; Antimilitarisme i Desobediència; Memòria històrica i llibertària….

Aquestes Jornades organitzades per la Confederació General del Treball són una trobada de militants, per a debatre i aprendre col·lectivament, posant en pràctica mitjans i metodologies per a la intervenció i la lluita pels drets i la dignitat, al mateix temps que s'ofereix un espai obert i a l'aire lliure per a l'expressió alternativa.

Celebrada a Madrid una trobada de dones de CGT dedicada a formació

Secretaria de la Dona Comitè Confederal CGT

Els passats 26 i 27 de maig es va celebrar a Madrid, a l'Alberg de San Fermín, una nova trobada de dones de CGT, dedicada en aquest cas gairebé en exclusiva a la formació. Ens vam reunir dones de CGT de tot l'Estat amb la finalitat d'una banda de fer balanç del treball realitzat fins al moment i amb el propòsit de preparar la pròxima trobada que coincidirà amb l'homenatge que es farà a Mujeres Libres (MMLL)-Dones Lliures el pròxim 20 d'Octubre a Saragossa.

La trobada es va centrar en dues jornades de formació. D'una banda, coincidint amb la dedicatòria realitzada el 8 de Març a Dones Lliures i amb l'homenatge que s'efectuarà el pròxim 20 d'octubre, la jornada va versar sobre Dones Lliures, i per altra banda, sobre formació entorn de la Llei Orgànica 3/2007 de 22 de març, per a la igualtat efectiva de dones i homes. Es va destacar en tot moment la importància de la cultura, que impregnava el moviment llibertari, i de com les dones van assumir que aquesta era clau en la seva lluita pels seus drets. Van crear la revista "Mujeres Libres" per a divulgar els seus ensenyaments i les seves accions i van mantenir en tot moment la seva independència i autonomia, negant-se a integrar-se dintre de l'Associació de Dones Antifeixistes. També vam tenir la inestimable presència de Paula Baeza, companya del Gabinet Jurídic Confederal, per a introduir-nos en les particularitats de l'aplicació pràctica de la llei d'igualtat recentment aprovada. Es va destacar la falta d'innovació de la llei, que ja contemplava tots els drets en altres textos legislatius.

> MAJÚSCULES SENSE ACCENTS · ENREIXATS · Josep Manel Alarcó

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2		■					■				
3						■					
4					■			■			
5		■					■			■	
6				■		■			■		
7		■									
8				■					■		
9					■			■			
10			■						■		
11											

HORITZONTALS.- 1. A mans dels anarquistes combaten els polítics. 2. Nasqué i morirà el liberal. Forma part de l'Eix del Mal segons el cretí de la Casa Blanca. Hi pertany l'unionista de l'IRA quan mira a l'inrevés. 3. Va morir el 1924 i amb ell la Revolució Soviètica. Poble armat, poble respectat deien els de Terra Lliure mirant a contracorrent. 4. Desinfecta Davos després de la reunió dels G8. Abans era la peixera, ara els hi fa vergonya dir-se comunistes i es fan dir ecosocialistes que sona a nom de detergent. Feixista català com Josep Pla, Salvador Dalí, Josep -Antoni Samaranch i l'alcalde de Barcelona que encara no ha tret les plaques falangistes dels edificis que són davant de casa meva. 5. Bakunin. L'últim president republicà de la Generalitat. Maca poc àcrata . Igualtat (econòmica). 6. Els hi ha crescut els nans per la seva esquerra amb les CUP a aquests. Luxemburg (Rosa) o Liebknecht (Karl), espartaquistes assassinats a la República de Weimar. Millor una cooperativa que una d'aquestes. Una tercera part d'aquests porten caputxa com el Trillo per Setmana Santa. 7. Revolució. Utòpica mirant Occident. 8. Habilitat o talent per sobreviure al capitalisme. Faci com el Vell Talp marxista. La meitat de breu. 9. Mesura de xarop. Monarca capat. O mai. 10. Rebi per davant i per darrera. El contrari de pudor. Inicia l'inici i l'inútil. 11. Cal que ho sigui contra el sistema.

VERTICALS.- 1. Dones emancipades. La meitat d'un be reintroduït al Pirineu per un ecosocialista. 2. ERO sense la CONC ni la UGT. Revolució. Extorquexi a cop de plus vàlua. 3. Organitzacions de treballadors que fan inoperants els partits. Socialisme no és el mateix que socialdemocràcia. 4. Optar per un convergent a Sarrià - Sant Gervasi. Comença la canalla i el capitalisme. L'AIT marejada. 5. Esquerra Alternativa de Navarcles. Fang ric que no serveig per fugir de Can Brians 2. Borbó guillotinat pels peus. 6. Sigles del gàngster de les cantonades de l'Eixample. El volia conquerir Kropotkin en un llibre. D'amor, d'hipoteques, de nòmines, d'ERO...mirant la lluna. 7. Catalunya. La muda. Divertides mirant al N. 8. Rei penjat pels peus com Mussolini i la Petacci. Home, polígam, amant dels seus fills però no tan de les filles encarregat de presidir i dirigir l'oració dels divendres, mirant la lluna. 9. Cilindre per esclafar el capital contracorrent. Igual de Babeuf. Principi i final d'alauita. Iniciativa després de que el Saura passi per Interior. 10. Ocell casolà de tota la vida com el Pepe Montilla, el Pepe Borrell, el Toro Osborne i el Tio Pepe. Director de cinema de culte. 11. De la CNT, de la FAI i ara de la CGT mirant cap a munt.

SOLUCIONS:

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	A	B	S	T	E	N	C	I	O	N	S
2	L	■	I	R	A	N	■	E	R	I	E
3	L	E	N	I	N	■	A	R	R	E	T
4	I	O	D	A	■	P	C	■	O	R	S
5	B	■	I	R	L	A	■	N	C	■	I
6	E	R	C	■	L	■	S	A	■	K	U
7	R	■	A	C	I	R	E	M	I	U	Q
8	A	R	T	■	M	I	N	I	■	B	R
9	D	O	S	I	■	R	E	■	A	R	A
10	E	B	■	A	R	O	M	A	■	I	N
11	S	I	S	T	E	M	A	T	I	C	A

La lluita de classes té la seva concreció directa en les ocupacions de terres, els assentaments i el model d'explotació agrària triat

L'MST va néixer en el marc de la transició dels anys setanta al Brasil

El Govern Lula davant la Reforma Agrària

La lluita per la terra a Brasil

Text i fotos: Isaac Giribet i Bernat

A primer cop d'ull, la gran importància que encara té avui el context rural brasiler ens podria semblar contradictòria amb el fet que aquest país tingui una de les principals economies del Món i sigui el país més industrialitzat d'Amèrica Llatina. Per aquest motiu, a l'hora d'entendre la importància actual de l'agricultura brasilera es fa imprescindible entendre el paper que històricament ha jugat el món rural d'ençà de l'inici de la colonització portuguesa mediatitzat pel procés d'apropiació i de concentració de la terra convertida en un instrument de dominació política, destinada a la producció de monocultures agrícoles per a l'exportació. Només d'aquesta manera ens podrem fer una idea cabal de la importància econòmica i política de l'agricultura brasilera, que continua marcada per la funcionalitat de la seva producció respecte de les necessitats dels mercats internacionals.

Un dels elements que més criden l'atenció és la plena vigència de les qüestions de caràcter rural (ocupacions de terres, moviments socials agraris, assassinat de treballadors rurals, programes de Reforma Agrària –RA-...); en el marc d'un món rural bipolar conviuen de manera conflictiva dos models agrícoles radicalment oposats que van de l'agricultura de subsistència a la sofisticació tècnica de l'agronegoci. En aquest panorama hi juga un paper molt destacat el Movimento dos Trabalhadores Rurais Sem Terra -MST-, un moviment social que lluita per a la aplicació d'una RA que permeti accedir a la terra a milers de famílies excloses que veuen en el retorn a la terra la possibilitat de sortir de la misèria.

La gestació de l'MST com moviment social

L'MST va néixer en el marc polític del procés brasiler de transició a la democràcia, iniciat a finals de la dècada dels 70, en un moment en que el país patia grans transformacions econòmiques marcades per un procés accelerat de industrialització i mercantilització de les activitats productives que en el context rural va anomenar-se procés de modernització agrícola. Aquest procés va suposar un augment accelerat de la desigualtat social que va submergir

en la pobresa més absoluta una part importat de la població rural, especialment la d'origen camperol que es va veure obligada a deixar el camp (2).

No hi ha una data que doni el tret de sortida formal per al naixement de l'MST, a pesar que la seva fundació oficial va tenir lloc el 1984. A l'hora de fer referència a la seva etapa seminal, més que de moments concrets o de fets puntuals em de parlar de processos de presa de consciència i del pas a l'acció d'una part important del camperolat que es dóna a partir de la segona meitat de la dècada dels setanta (3). En aquells anys, per primer cop d'ençà de l'inici de la dictadura, els camperols expulsats del camp van oposar-se a acceptar les opcions que els oferia el govern: proletaritzar-se en els naixents pols industrials urbans o migrar cap a les zones de colonització amazònica. Seguint l'exemple iniciat en els estats meridionals, cada cop més sem terras van passar a exigir l'aplicació de la RA en les seves regions d'origen, una possibilitat que establia el marc legal amb que s'havia dotat l'estat autoritari per regir la política agrària, l'Estatuto da Terra.

Una de les voluntats que més aviat van posar de manifest els membres d'aquests incipients col·lectius, sovint agrupats en sindicats anomenats genèricament "de treballadors rurals", fou la necessitat de crear una organització d'organitzacions que tingués un àmbit d'actuació nacional que fos capaç d'estructurar les diverses lluites que s'estaven portant a terme. Van decidir anomenar-lo "moviment", tant per que l'estructura sindical clàssica resultava excessivament restrictiva com per dotar-lo d'un sentit d'element col·lectiu que aglutina al mateix temps que avança.

Pràctiques de l'MST

En les darreres dècades Brasil ha sofert un profund canvi econòmic i social, accelerat des dels 90 amb l'entrada en escena del paradigma neoliberal i el conseqüent procés de (des)realització del treball. Avui el camperolat està dotat d'una altra naturalesa, molt vinculada a les formes precàries que presenta el treball urbà i a l'exclusió social que aquest genera (4).

A pesar que els camperols actuals acumulen unes trajectòries de vida clarament diferenciades de les de les dècades precedents, l'ocupació de latifundis improductius i la construcció d'espais de resistència, els campaments, continuen sent les seves principals pràctiques (5). L'objectiu d'aquestes expressions antagonistes es pressionar el govern per tal que destini per a fins de RA aquelles grans extensions de terres que rauen vagaroses.

A l'hora de legitimar les seves pràctiques el Moviment Sense Terra s'empara el la "funció social" (productivitat mínima) que segons la Constitució brasilera de 1988 han de tenir totes i cadascuna de les terres que conformen el territori nacional, defensant que aquesta "funció social" que actualment no es atesa, es faci efectiva per mitjà d'un veritable i ampli projecte de RA; és a dir, que es divideixin les grans propietats ocioses en establiments rurals de caràcter familiar per a que donin resposta al conflicte agrari generat com a conseqüència de l'atàvica desigualtat. Amb la creació d'assentaments de RA s'afavoreix la democratització de la renda, es defensen els drets humans, es generen llocs de treball i es modifica el patró de la propietat rural consolidat històricament, caracteritzat per una forta concentració en mans d'una petita minoria (6).

L'ocupació de terres, la formació de campaments i la creació d'assentaments són materialitzacions locals i concretes de la lluita de classes al camp brasiler; caracteritzada pel conflicte de models agraris que enfronta el projecte capitalista (7) ("terra de negoci") amb un projecte que combina les relacions capitalistes amb les no capitalistes, prioritzant el benestar dels treballadors i la producció d'aliments ("terra de treball").

El primer govern Lula

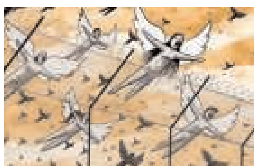
En el primer govern Lula da Silva (2003-06), el vector director de les polítiques públiques en agricultura fou el Segundo Plano Nacional de Reforma Agrária -II PNRA-. Aquest, enlloc d'impulsar una veritable RA, ha seguit les passes dels governs anteriors creant assentaments rurals isolats destinats a resoldre conflictes puntuals transformant la RA en una "política compensatòria d'assentaments rurals" de caràcter assistencial, que en cap cas modifica l'estructura de la propietat.

De moment la política limitada d'assentaments rurals ha aconseguit esdevenir un instrument de contenció del conflicte social al camp al, suposadament, atendre els interessos dels diversos actors de la qüestió agrària. Però el conflicte de fons perviu i la RA continua pendent d'aplicació, tot indica que l'actual període de calma tensa té els dies comptats ja que l'executiu central no serà capaç de mantenir el conflicte agrari sota control sense aportar nous elements per desactivar-lo, un cop ha quedat clar que el II PNRA no ha aconseguit posar a disposició la demanda de terra existent.

Cites

(1) Isaac Giribet i Bernat, llicenciat en història. Doctorant de la Universitat de Lleida –UdL- i de la Universidade Estadual Paulista –UNESP/Presidente Prudente-, membre del Centro de Estudos da Geografia do Trabalho –CEGeT-.
(2) SILVA, José Graziano da. A modernização dolorosa: estrutura agrária, fronteira agrícola e trabalhadores rurais no Brasil. Rio de Janeiro: Zahar, 1982.
(3) GRZYBOWSKI, Cándido. Caminhos e descaminhos dos movimentos sociais no campo. Petrópolis: Vozes, 1987. MARTINS, José de Souza. Caminhada no chão da noite. Emancipação política e libertação nos movimentos sociais no campo. São Paulo: HUCITEC, 1989.
(4) THOMAZ JR, Antonio. Os limites da teoria e a plasticidade do trabalho. Repensar auto-crítico sobre a classe trabalhadora no Brasil. Revista Pegada vol. 7 núm. 1, Presidente Prudente –SP-. 2006.
(5) MANÇANO FERNANDES, Bernardo. MST: formação e territorializacão. São Paulo: HUCTEC, 1999.
(6) FOOD AND AGRICULTURE ORGANIZATION OF THE UNITED NATIONS –FAO-. Reforma Agrária, justiça social e desenvolvimento sustentável. Documento temático IV. Conferência Internacional sobre Reforma Agrária e Desenvolvimento Rural. Porto Alegre, març de 2006. Extret de: http://www.mda.gov.br/ciradr/arquivos/0847410808.pdf, acés 20-III-07.

(7) Caracteritzat per la utilització de grans extensions de terres amb règim de monocultura, pel control total de la cadena productiva (de la producció a la distribució), per la sobreexplotació dels recursos naturals i de la mà d'obra, per l'ús intensiu de productes agroindustrials (fertilitzants químics, llavors transgèniques…), per l'ús de maquinària pesada, pel poc ús de mà d'obra ("una agricultura sense agricultors")… En definitiva, un projecte d'agricultura basat en la subordinació als interessos de les empreses industrials i del capital financer internacional.

El tripartit ha posat la directa: detencions a innocents, la policia com a interlocutor social i la repressió enlloc del bon dia

Núria Pòrtulas ja és al carrer, tot i que no lliure de càrrecs, absolució!

BALA PERDUDA

Diego García

Fernando Hernández Holgado (Assemblea Antimilitarista de Catalunya)

Des de l'aire, l'illa anomenada Diego García, pertanyent a l'arxipèlag de les Chagos, en realitat un atol·ló coral·lí ancorat al bell mig de l'Oceà Índic, s'assembla a un bell gargot envoltat de milers de gammes de blau. Ens recorda, també, una emprenta: l'emprenta de la llibertat, segons la denominació del Pentàgon. Llibertat... per a qui?

La bellesa d'aquest atol·ló ha de contrastar-se amb les dades històriques. L'Imperi Britànic va expulsar els seus dos mil habitants als anys seixanta, mitjançant la força i els enganys: fins i tot difonent malalties. No és demagogia: el Tribunal Suprem del Regne Unit ha reconegut recentment els fets i també el dret de retorn dels seus antics habitants a la seva terra d'origen. És aquesta la tercera sentència guanyada pels chagosians –David contra Goliat- a l'Estat britànic.

Continuant amb aquest revival dels seixanta, l'Imperi, ja a les seves hores baixes, va llogar l'atol·ló al nou poder mundial que feia temps que havia emergit, amb el desallotjament previ dels indígenes. Com a contrapartida, Washington va fer-li un preu d'amic a Londres a les seves exportacions d'armes. L'estratègica ubicació de Diego García esdevingué la seva maldició: colonitzada aquesta vegada per soldats i civils, va prendre una importància fonamental durant la guerra freda. La seva condició de portaavions immòbil ha permès els Estats Units d'utilitzar-la com a base d'enviament de les seves tropes a qualsevol lloc del món: Afganistan, Iraq o Àfrica li són pràcticament equidistants.

Ara, amb la guerra global permanent o "guerra contra el terrorisme", una altre estat de guerra convenient que promet d'allargar-se tant com la guerra freda, Diego García ha multiplicat encara més la seva importància. Es diu que fins i tot la CIA hi ha localitzat una de les seves presons secretes succedànies de Guantánamo. Sempre en nom de la llibertat (en abstracte).

La natura enfrontada a la història: una de les pàgines més negres de la humanitat sembla condensarse en aquell gargot de l'Índic, amb una superfície de 170 km2.

És difícil trobar exemples millors per a aquest inextricable nuament que es dóna entre militarisme i etnocentrisme (o racisme, directament).

Segrestar la llibertat d'expressió i el dret de manifestació a Barcelona

Col·lectiu Catalunya

Diversos col·lectius antirepressius catalans van convocar la tarda del diumenge 17 de juny una mobilització a Barcelona per la defensa del dret de manifestació i la llibertat d'expressió, davant els esdeveniments produïts en les últimes setmanes, en què diverses manifestacions i activitats havien estat reprimides brutalment pels Mossos d'Esquadra, en una espiral repressiva sense precedents, en què, el segrest de manifestacions senceres per part d'un desproporcionat dispositiu policial i el tema del kubotan utilitzat per alguns policies com a arma repressiva, serien els aspectes més destacats.

Davant el comportament dels Mossos d'Esquadra en el decurs de manifestacions diverses, especialment en la capital catalana, era hora de dir prou i denunciar que no es pot permetre que un dret tan elemental com el de la lliure manifestació sigui coaccionat d'aquesta manera, amb aquesta impunitat i amb tant de silenci còmplice. No es pot permetre que una expressió popular al carrer sofreixi el segrest, la imposició d'un traçat volgut pels agents, que ens insultin, colpegin i pretenguin estendre la por entre les manifestants i el veïnat.

Els col·lectius antirepressius diem prou

I per això es va fer una crida al conjunt del país a mobilitzar-se de nou, aquest cop, tristament, per exigir el dret de manifestació i d'expressió, entenent que actuar contra la repressió és feina de totes.

Calia donar una resposta a la repressió i als segrestos produïts a Barcelona de les manifestacions contra el G8, la manifestació okupa del 19 de maig, la manifestació anarquista del 1r de Maig... no podem permetre que ningú segresti la llibertat del poble, fent-se seu el carrer, imposant l'estat policial, l'amenaça, l'insult, la càrrega... cal defensar els nostres drets.

Per això el diumenge 17 de juny, amb el lema "La repressió mai ens tallarà les ales", un seguit de col·lectius antirepressius de Catalunya van convocar una manifestació a Barcelona. Els convocants eren: Alerta Solidària, Assemblea Antirepressiva de Mataró, Assemblea Antirepressiva de Ponent, Grup de Suport al Jove de Torà, Coordinadora Antirepressiva de Gràcia, Solidaritat Antirepressiva de Terrassa, Rescat, Assemblea de Suport a Núria Pòrtulas, Assemblea de Suport 4F i Comissió Antirepressiva de Sants. Els van donar suport diversos sindicats, col·lectius i organitzacions, entre ells la CGT.

Però el 17 de juny un cop més un desmesurat dispositiu policial en actitud xulesca i prepotent va coaccionar la lliure expressió d'idees i el dret a manifestació. Abans de la manifestació es va fer una plantada d'exposicions de diferents casos repressius, la presentació de l'anuari 2006 de la Coordinardora per la Prevenció de la Tortura, la lectura del comunicat unitari i diversos parlaments de casos repressius: Núria Pòrtulas, Torà, Assemblea d'Okupes de Barcelona i a continuació es va iniciar la manifestació. Però mentre es realitzaven aquestes activitats el dispositiu policial va anar rodejant les 500 persones concentrades, i un cop la manifestació descendia pel carrer Pelai va ser totalment acordonada sense que es pogués entrar o sortir d'ella. Diversos grups de manifestants que estaven per fora del cordó i nombrosos persones presents expressaven la seva solidaritat amb els segrestats, en mig del desconcert dels mossos que havien de controlar als de dins i als de fora.

Val a dir que la manifestació no havia estat prohibida per la Delegació del Govern i que l'itinerari previst era de plaça de la Universitat a plaça de Sant Jaume, passant per les Rambles. Tot i així la policia va impedir que es passes per les Rambles i impedia la lliure entrada i sortida, el repartiment d'octavetes i la lliure circulació de la manifestació. Arribats a plaça Catalunya es va fer una sentada, corejant consignes contra l'actitud repressiva dels mossos, que exigien que es continués en direcció Via Laietana. Entre crits, càrregues policials i el suport dels grups de manifestants que estaven per fora del cordó policial, va anar transcorrent el temps en mig d'una tensió enorme, fins que a les 22.50h, després de tres hores coaccionats i segrestats, aprofitant que els mossos havien obert finalment una part del cordó policial, els manifestants van optar per dissoldre la manifestació, davant la impossibilitat de baixar per Rambles i negant-se a baixar per Via Laietana com exigia la policia.

Des de l'organització de la manifestació es va considerar aquest final com una victòria parcial. Cal remarcar també que es van produir diversos ferits per les càrregues i agressions de la policia, així com un detingut.

Nota: Per fer-vos una idea del que va passar, podeu veure fotos en les següents webs: http://www.flickr.com/photos/set-gemossos/ http://www.lahaine.org/index.php?p=23297

Repressió i afusellament d'un mestre a Mèxic

Després de 30 dies de realitzar diferents mesures de protesta i de reclam enfront de les autoritats del govern de Neuquen, els treballadors de l'educació, per decisió majoritària de les seves massives assemblees, es van dirigir a la localitat d'Arroyito per fer un tall de ruta. Allí els estava esperant la policia amb els seus cossos especials de repressió. Davant la magnitud de l'operatiu policial, els treballadors van decidir retirar-se alhora que la policia provincial va començar una brutal repressió i virtual cacera de mestres i docents amb total menyspreu per la vida humana. Utilitzant gasos lacrimògens i bales de goma, camionetes especials, camions hidrants i actuacions no oficials, amb personal uniformat i de civil, tots fortament armats van atacar una multitud desarmada...

Un mestre afusellat per la policia

Carlos Fuentealba. Un obrer de la construcció, un empleat..., finalment, i de bon tros esforç de la seva part i de la seva família, als gairebé quaranta anys, un mestre... un professor. Un treballador preocupat per la injusta realitat social de la província, del país. Com ho definí Sandra, la seva esposa, "un militant de la vida". Un treballador compromès amb la lluita per un futur millor per a la seva família i per als sectors més humils de la societat. Un treballador que, lluny de l'individualisme, buscava l'acció col·lectiva i organitzada al costat de qui considerava els seus. Moltes són i han estat les expressions dels seus alumnes que ressalten la seva qualitat humana i la seva preocupació per l'altre, així com també la seva qualitat professional com a treballador de l'educació.

L'assassinat

El dia quatre d'abril d'aquest any, Carlos Fuentealba, ja es retirava al costat d'altres companys després de l'intent fallit de tallar la ruta. Mentre transitaven per la ruta 22, cap a la ciutat de Neuquén, la policia va interceptar el seu pas, disparant a molt curta distància, per l'esquena i al capdavant de Carlos, amb gasos lacrimògens. Davant la sorpresa i la indignació dels manifestants, davant les càmeres de televisió i d'altres mitjans, el treballador de l'educació, debatent-se entre la vida i la mort, és tret de l'acte, enmig d'un dens núvol de gasos, pels seus companys. La policia va continuar la repressió i va impedir el pas de l'ambulància que minuts més tard arribés per a auxiliar al mestre greument ferit. Els dies següents... La mort de Carlos Fuentealba va ser anunciada davant una multitud que esperava notícies d'ell a la porta de l'hospital. Milers i milers van marxar pels carrers neuquinas en repudi al brutal assassinat. L'exigència de renúncia de tot el govern de la província no es va fer esperar. La marxa més gran de la història d'aquesta província es va portar a terme en aquests dies.

El dilluns 9 d'abril, trenta mil persones es van mobilitzar envoltant la casa de govern. En aquest marc, el governador J. Sobisch, va declarar públicament la seva responsabilitat política en la decisió de reprimir a les docents, argumentant la legitimitat i correcció de la mateixa. Lluny d'assolir el seu objectiu d'acoquinar els treballadors de l'educació, aquest fet dolorós va provocar una major unitat i acció amb altres treballadors i sectors de la societat enfront del govern. Avui la vaga dels treballadors de l'educació ha finalitzat però comença a ressonar amb força a la província del Neuquén i al país l'exigència de judici i càstig per a tots els responsables materials, polítics i ideològics de la repressió i l'afusellament públic de Carlos Fuentealba.

Aquest no ha de ser un nou cas d'impunitat a què els governs i la Justícia ens tenen acostumats. Per l'exposat, des de la Comissió Carlos Present Justícia Ja.

Si voleu més informació sobre el cas i participar en la campanya internacional de denúncia al voltant del cas, visiteu la pàgina de CGT (www.cgtcatalunya.cat).

OPINIÓ: Pistoles contra timbals

Artur Sardà

"Es preferible la injusticia al desorden, decía el abuelo al abrocharse el uniforme". Aquesta frase, del tema "Ultramemia" de Def con Dos, m'ha vingut sovint al cap després dels malaurats fets que la matinada del 14 de maig, en finalitzar la setmana del Trapezi, es van produir a la ciutat de Reus, amb la conseqüència d'un ciutadà ferit de bala per la policia. Així com també un vell llibre d'en Delgado Ruíz sobre la festa dels toros ("De la muerte de un dios" Ed. Península, 1986). En ell postula que el sacrifici i tortura del brau a la plaça és una reminiscència d'un ritual ancestral que escenifica com el manteniment de l'ordre social precisa sovint del sacrifici d'algun innocent. És, en definitiva, la mateixa idea que es desprèn de la mitologia cristiana de la crucifixió ("ha mort per tots nosaltres"). I ens podem remuntar a l'antiga Atenes que, un cop a l'any, feia estimbar pel penya-segat dos dels seus millors joves, tot dient "sigueu vosaltres la nostra merda".

Al Passeig Mata d Reus hi va haver aldarulls: sembla ser que un grup de joves tocaven timbals i feien festa de matinada (probablement una altra conseqüència de la tradicional manca d'espais lúdics a la ciutat) i que, en intervenir la policia, es van produir enfrontaments. Ignoro la gravetat dels fets ni si algun dels presents va cometre algun dels delictes que la policia ha denunciat; jo no hi era. Però conec personalment algun dels encausats i tinc la convicció que és incapaç de provocar res del que se l'acusa. És per això que em vénen al cap les anteriors cites. I és que gairebé una hora després i a certa distància del passeig, es van detenir tres persones (una d'elles portava un timbal) i l'actuació policial, segons testimonis directes, fou desmesurada. Sense entrar en si el tret va ser accidental o no, segurament res hauria passat si no s'hagués emprat una força excessiva contra una persona que no es defensava. Posteriorment, com si es tractés d'una fugida endavant, les nostres autoritats locals els van acusar dels aldarulls i van dir a la premsa que tenien antecedents policials (això es pot fer? I el dret a la privacitat?).

En realitat, aquests fets esdevenen en un context de campanya electoral on el tema de la seguretat i la demanda de més efectius policials forma part destacada dels programes de quasi tots els partits polítics, els quals diuen que responen a una demanda social. Però la seguretat no és un concepte objectiu, sinó més aviat un estat mental. Quan entrem en la paranoia no ens sentim segurs ni que tinguem un policia permanent al menjador de casa, i sovint el que genera la por no són tant fets objectius com la perplexitat davant de canvis socials inesperats o la simple visualització de la diferència. Però com que no es poden multiplicar fins a l'infinit els efectius policials, i com que es veu que la població no te paciència per esperar els resultats dels recursos socials, l'única manera de no perdre vots per aquest tema és escenificar rituals d'actuacions contundents de part de la policia, al límit del respecte als drets humans i a la pròpia legalitat vigent. Aquesta visualització de la força de l'autoritat sembla que tranquil·litza (temporalment) algunes ments obtuses, i és per això que sempre hi ha algun col·lectiu a qui se li atorga el paper de cap de turc, boc expiatori o ruc dels cops. Anys enrere eren els consumidors de drogues, ara el emigrants i els joves d'idees radicals o, simplement, amants de la festa.

Per això les nostres autoritats acaben entrant en aquest joc pervers segons el qual el més important no és investigar els fets amb mètode i paciència, sinó senyalar ràpidament un culpable (ni que sigui algú que passava per allí) que reuneixi les condicions de víctima propiciatòria. I és que, paradoxalment, fets lamentables com aquest és possible que els acabin aportant vots, atès que més enllà del que finalment determini la justícia, envien, d'entrada, un missatge de fermesa.

Si les pistoles es disparen soles com en temps de Franco i els nostres governants tanquen files, vol dir que els tenen ben posats; vol dir, en definitiva, que estem en bones mans.

SALUT I ANARQUISMES

Estat i terrorista

Josep Cara Rincón (Berga)

Per fi han alliberat la Núria del segrest que estava patint per part de l'Estat, el jutge, ICV i els Mossos d'Esquadra. Primer, alegria per la seva llibertat. Després, ràbia per les mentides i les explicacions absurdes que els seus captors intenten mantenir per excusar l'abús l'inexcusable. Les presons segueixen plenes i la lluita per la llibertat no es pot aturar. Tampoc la lluita contra la mentida. I es que és de "risa": segresten una noia perquè és anarquista i perquè és solidària amb un company que ha estat represaliat per l'Estat de forma igualment arbitrària. Es persegueixen, doncs, les idees i la solidaritat i no els delictes, com tant s'omplen la boca els malanomenats demòcrates. En acabat, resulta que, tal i com hem dit mil vegades, la Núria no ha comès cap delicte i aleshores els feixistes que ens governen, jutges i policia, s'aferren per justificar tot plegat en un disquet que suposadament conté les instruccions, en no sé quin idioma, per fer còctels molotov. No t'ho perdis. Estem en les mateixes: quin delicte és el de la Núria? En el supòsit que el disquet sigui seu, estarien perseguint els coneixements de com poder arribar a fer un possible delicte i no pas cap delicte. Si això funciona així, cal que ens empresonin a totes. La majoria de ciutadans complim els requisits: sabem on estan les administracions, sabem qui són els polítics, policies i empresaris que ens exploten i ens amarguen la vida, de raons no ens en falten i per sort als boscos encara queden boixeres. Unes quantes esquenes uniformades, "trajades" o "togades", podrien quedar ben vermelles dels justos cops de boix que, hipotèticament, si la gent es despertés un dia, podrien fotre als "cabrons" que ens fan la vida impossible.

Doncs el cas és el mateix, som molts els qui sabem qui se'ns pixa a la cara i sabríem, tot i que no ho hàgim fet mai, agafar un bastó de boix i fotre ben calent el senyor Saura, els Mossos d'Esquadra, al senyor jutge i el sistema que ho va parir tot plegat. No hem comès cap delicte però se'ns persegueix. Insisteixo, perquè es persegueixen les idees, la consciència de ser, la solidaritat i la vida.

Però no patiu, els mitjans que es van afanyar a dir la mentida que la Núria tenia armes, no parlen ara d'abús, ni de segrest ni de detenció il·legal, això sí encara quan parlen de la vaga del Prat, li apliquen l'adjectiu "brutal".

Els únics brutals i terroristes ja sabem qui són i qui sembra misèria recull ràbia.

Salut i anarquia!

La gran cortina de fum del Pacte Nacional per l'Habitatge

Taller contra la Violència Immobiliària i Urbanística, maig del 2007

Només un mes després de la primera ensorrada borsària d'unes quantes immobiliàries espanyoles i just a temps per a les eleccions municipals, el Departament de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat ha llançat l'anomenat Pacte nacional per l'Habitatge, amb el qual, entre altres coses, promet la construcció de 160.000 habitatges "protegits" al llarg dels propers 10 anys, un 60 % dels quals seria de compra i la resta de lloguer. La proposta va rebre una resposta entusiasta, no tan sols de tots els partits polítics sinó també de les immobiliàries i entitats financeres de Catalunya. Per exemple, la principal associació empresarial del sector –l'Associació de Promotors i Constructors d'Edificis de Barcelona i Província (APCE)– va declarar que s'implicaria "al màxim" en el pacte. A continuació intentarem esbrinar a què ve tanta unanimitat.

El boom immobiliari s'ha acabat

La davallada borsària del març d'enguany es pot considerar un primer avís que la bombolla pot petar en qualsevol moment. Segons dades del Ministerio de Vivienda (El Periódico, 1-5-2007), entre l'últim trimestre de 2006 i el primer de 2007 els preus dels habitatges nous han començat a baixar a ciutats com Barcelona (en concret, el 3,8 % en el primer trimestre de 2007), mentre que els preus dels pisos de segona mà pràcticament s'han estancat al nivell de l'augment anual de l'IPC. L'activitat immobiliària (noves promocions, vendes, etc.) ha registrat una forta caiguda en el mateix període. I al mateix temps ha tornat a pujar el tipus d'interès de les hipoteques. Per altra banda, se succeeixen les declaracions institucionals que asseguren que no hi haurà tal crac, sinó una desacceleració suau dels preus, els augments dels quals acabaran equiparant-se a l'augment de l'IPC.

Sigui com sigui, a Catalunya aquest canvi de conjuntura ha tingut una interpretació molt particular. Tal com va afirmar el conseller de Medi Ambient i Habitatge de la Generalitat, Francesc Baltasar, en un article d'El Periódico publicat també l'1 de maig de 2007, "El pacte nacional de l'habitatge és l'única via possible mitjançant la qual, unint esforços, és possible trobar fórmules que permetin sortir de la difícil conjuntura en què ens trobem actualment". Darrere d'aquesta justificació genèrica del Pacte per part de l'autoanomenat ecosocialista s'amaga la seva base ideològica. En primer lloc, amb aquesta "unitat d'esforços", aquest "nosaltres", el conseller reitera un cop més la idea de la "comunitat d'interessos", comunitat que suposa ficar en el mateix sac els grans beneficiaris de l'especulació immobiliària i urbanística, com, per exemple, el president del Banco Santander, el senyor Botín, i el seu sou anual d'uns 12,8 milions d'euros, i el 49,7 % de la població activa de Catalunya, que, segons les dades d'Hisenda referents al 2005, no arriba a 12.600 euros bruts a l'any. En segon lloc el conseller obvia deliberadament que el problema de l'accés a l'habitatge no és la falta d'habitatges, sinó els seus preus. Segons un estudi de la UB i la immobiliària Forcadell, publicat el 8-2-2006, fins a finals de 2007 s'haurien construït uns 500.000 habitatges nous a Espanya que no troben compradors ni llogaters. Segons càlculs basats en el cens d'habitatges de 2001, s'estima que tan sols a la Província de Barcelona hi ha uns 400.000 pisos buits, mentre que a Barcelona ciutat aquesta xifra se situaria entre els 70.000 i 100.000. Sembla evident que l'experiència del comiat fulminant del seu antecessor en el càrrec després d'haver gosat plantejar la possibilitat d'expropiar algun pis buit li ha servit de lliçó per aparcar qualsevol intent, per més tebi que sigui, de penalitzar els especuladors i regular el mercat. En comptes d'això, el seu departament es treu de la màniga un pacte nacional per construir més habitatges i urbanitzar encara més el territori.

El Pacte nacional per l'Habitatge el vol allargar

El autors del Pacte es vanten d'haver realitzat un estudi rigorós de la situació habitacional a Catalunya. I, certament, reconeixen que entre 1997 i 2006 els salaris mitjans han augmentat un 30 % (sense comptar l'IPC), mentre que els preus mitjans dels pisos (que no compten en el càlcul de l'IPC) en el mateix període han augmentat el 245 %. També constaten l'endeutament excessiu de les llars i l'elevat risc a causa dels tipus variables i la llarga durada de les hipoteques. A més a més reconeixen que la situació del mercat immobiliari ha arribat a tal extrem que tampoc les classes mitjanes ja no es poden permetre el luxe de comprar-se un pis. I amb això s'acaba l'estudi rigorós. Ni una paraula sobre els beneficis milionaris que les entitats financeres, les immobiliàries, les constructores i les mateixes administracions públiques han aconseguit durant aquest període. Ni una paraula sobre el fet que aquests beneficis s'estan obtenint a base d'una explotació brutal d'una necessitat bàsica com és la necessitat de tenir un habitatge digne. Ni una paraula sobre l'entramat polític, legal i fiscal que permet aquesta vulneració constant de l'article 47 de la Constitució Espanyola, que obliga les administracions públiques a fer efectiu aquest dret. Ni una paraula sobre la necessitat imperiosa de regular el mercat posant límits als preus de venda i als imports de lloguer, o vinculant les despeses per l'habitatge principal a les rendes de la gent, amb l'objectiu de treure l'habitatge de la lògica del mercat i, d'aquesta manera, fer efectiu aquest dret. I, evidentment, ni una paraula sobre la necessitat de reinvertir els beneficis milionaris de l'especulació en la societat penalitzant els grans especuladors còmodament instal·lats en els seus despatxos de luxe. Perquè , en cas contrari, els autors no podrien fabular sobre pactes amb els "agents socials" del món immobiliari, sinó que s'hi haurien d'enfrontar, amb la qual cosa segur que guanyarien legitimitat social, però podrien perdre la seva petita quota de poder.

Doncs bé, a partir de l'estudi consensuat amb les constructores, immobiliàries, entitats financeres i sindicats, els autors es plantegen cinc reptes "per fer front a les greus dificultats per accedir, poder rehabilitar o pagar l'habitatge on viuen habitualment". Els dos reptes principals són: "Millorar l'accés a l'habitatge, especialment dels joves, mitjançant la provisió d'habitatge accessible i d'ajuts al pagament d'allotjament" i "Millorar les condicions del parc d'habitatges, mitjançant el foment del manteniment i la rehabilitació d'edificis".

Amb pisos de protecció que protegeixen el mercat

Per afrontar el Repte 1, pretenen mobilitzar sòl per a 400.000 habitatges, 250.000 dels quals "amb protecció". Per aconseguir-ho volen detectar el "sòl mobilitzable". I perquè es pugui mobilitzar millor volen accelerar els processos i procediments urbanístics. És a dir, adéu definitivament als pocs solars urbans que es podrien utilitzar per a zones verdes, equipaments o altres necessitats dels veïns dels voltants. I, de passada, ens podem acomiadar també de les mínimes possibilitats de mobilització veïnal per aconseguir aquests espais. La palanca per poder urbanitzar més i amb menys resistències és la pretesa finalitat social de les construccions. Però aquesta finalitat social no consisteix en construir habitatges d'un lloguer autènticament social en aquests espais públics. Tal com es formula al pacte, la funció social es considera acomplerta si els constructors i les immobiliàries destinen un determinat percentatge de les seves construccions a pisos amb alguna classe de protecció (la cosa es diu "Àmbits estratègics residencials d'urbanització prioritària" – AERUP). A més a més, ofereixen als propietaris de sòls urbans la possibilitat de saltarse les normes d'alçada i densitat habitacional, si inclouen algun piset de protecció en la seva promoció.

D'aquesta manera volen fomentar la construcció de 160.000 pisos "protegits" durant els propers deu anys, el 40 % de lloguer i el 60 % de compra, 50.000 dels quals els propers quatre anys. Actualment un HPO de 50 m² val uns 93.184 euros (15,5 milions de ptes.) a Barcelona i els seus voltants, i un de la mateixa superfície en la categoria de protecció "de preu concertat" puja a 124.488 euros (20,7 milions de ptes.). És a dir, avui dia els habitatges de preu concertat ja valen allò que valien els del mercat fa cinc anys, quan, segons un estudi de la Consultora Grupo, el preu mitjà d'un pis d'aquesta superfície era de 133.139 euros a Barcelona. I perquè la cosa sigui més rendible encara, el Pacte preveu establir una nova categoria de "protecció", l'anomenat Habitatge Protegit de Catalunya, amb uns preus encara més elevats. És a dir, el Pacte no tan sols vol urbanitzar i privatitzar els últims espais públics, sinó que garanteix que les constructores, immobiliàries i entitats financeres puguin continuar fent els negocis que el "mercat lliure" ja no permet.

Si per altra banda és cert que el 25 % de la població de Catalunya no pot accedir a un habitatge del "mercat lliure" –i l'estudi "rigorós" fa pensar que la xifra és més elevada encara– es necessitarien com a mínim uns 846.250 HPO (comptant 2 persones per pis) per cobrir les necessitats de la població. O sigui que el "repte" de construir-ne 160.000 queda molt lluny de cobrir les necessitats –unes necessitats que, per altra banda, es podrien cobrir perfectament donant un ús social als habitatges buits que hi ha a Catalunya.

De totes maneres, les reiterades promeses de construcció de més HPO s'han de situar en el terreny de la pura propaganda. Primer, perquè els preus actuals dels HPO i de les seves subcategories ja no mereixen aquest nom. I, segon, perquè fins ara no s'han acomplert ni de bon tros les promeses periòdiques de construcció d'HPO. Així, per exemple, dels 40.000 HPO promesos a la primera legislatura del Tripartit, fins ara ni tan sols se n'ha començat a construir la meitat (tot i que aquest percentatge suposa un avenç respecte a les legislatures an-

teriors). A més a més, si fem cas d'un estudi de la consultora Grupo publicat a El País el febrer de 2007, la producció d'habitatge públic a Catalunya entre el 2001 i el 2005 va incorporar menys del 0,1 % (!) d'HPO al parc d'habitatges, i el pes dels HPO sobre el total d'habitatges iniciats es va reduir des de l'adveniment al poder del Tripartit –a despit de tota seva propaganda– del 10 % que tenia el 2002 a menys del 5 % el 2006. Com a detall curiós, l'estudi revela que Catalunya té una proporció molt inferior d'HPO que comunitats autònomes com València o Madrid, governades pel PP.

De totes maneres, ara, quan al mercat li convé, les nostres forces polítiques que es diuen d'esquerres prometen posar-hi remei. No obstant, el Pacte no contempla com finançar aquest pisos –tots ells ecològicament sostenibles, s'entén–; l'única indicació concreta són els 2.500 pisos de "protecció" anuals que l'Incasol es compromet a promoure directament cimentant les últimes zones verdes i espais que havien de ser d'equipaments. Potser la clau per augmentar la proporció dels HPO és el negoci que aquesta nova cooperació públicoprivada s'espera amb la construcció del 60 % d'HPO de compra construïts sobre sòl públic, un negoci que s'alimentarà addicionalment amb l'esmentada figura de l'Habitatge protegit de venda de Catalunya.

Amb ajuts als propietaris

El Repte 1 del gran Pacte nacional d'unitat d'interessos encara conté altres elements. El primer és la promesa de "Mobilitzar i posar en el mercat de lloguer social 40.000 habitatges del parc desocupat (20.000 en quatre anys)". Aquesta mobilització no consisteix en un cens fidedigne dels pisos buits ni en una penalització forta de tots els qui almenys en tenen dos de buits (o sigui, la gran majoria dels especuladors), sinó en tota una bateria d'ajuts als propietaris i d'avals públics amb els quals se'ls vol convèncer de "les facilitats i avantatges del lloguer social". Els autors del Pacte, però, no aclareixen en què es basa la seva confiança de poder convèncer els propietaris dels pisos buits, si no els han pogut convèncer amb les Agències públiques de lloguer, els seus ajuts i avals i els seus preus, que no baixen dels 600 euros. Sembla que aquesta part del Pacte només ha de servir per salvar la papereta d'"esquerrans".

La resta de les "accions" promeses en el marc del Repte 1 es poden resumir en una frase: pagar amb diners públics els preus desorbitats del mercat. D'aquesta manera, la Generalitat es "compromet" (sense indicar cap mena de pressupost fiable) a donar ajuts pel pagament de l'entrada d'un pis, ajuts per pagar el lloguer i ajuts per a la rehabilitació. Aquest paquet de mesures que s'havia inventat el govern del PP en el seu Plan de Vivienda del 2001 al 2005, després el va adoptar el govern del PSOE en el seu Plan de Vivienda del 2005 al 2008 i ara el promouen els d'Iniciativa, a l'unísson amb la resta dels partits polítics. I, evidentment, aquests ajuts puntuals i selectius són una altra forma de pagar amb diners públics els beneficis privats. Fins ara, i com a molt, han servit per apuntalar l'alça dels preus del mercat. Potser ara pensen que serviran perquè la baixada dels preus no sigui massa brusca.

I fomentant el negoci de la rehabilitació

Per acabar, només un breu cop d'ull al segon gran Repte del Pacte, que vol "Millorar les condicions del parc d'habitatges". També aquí ens trobem amb més del mateix. Es tracta bàsicament d'estendre la campanya de "Barcelona, posa't guapa" a tot Catalunya i convertir tots els centres urbans del país en parcs temàtics per als turistes. O sigui, els autors es comprometen a donar més ajuts a la rehabilitació d'edificis, a posar-hi ascensors i a "reforçar els programes de Remodelació de Barris". A aquestes alçades, els i les responsables polítics del Departament de Medi Ambient i Habitatge haurien de saber perfectament que la promoció de la rehabilitació d'edificis (que en la gran majoria dels casos són edificis antics situats en els centres urbans) que no vagi acompanyada d'una protecció rigorosa i prolongada dels llogaters que hi viuen equival a promocionar l'assetjament i l'expulsió dels veïns amb menys poder adquisitiu dels centres urbans i beneficia directament els taurons que es dediquen a la compra-venda d'edificis.

En resum, amb aquest gran Pacte nacional s'han enterrat definitivament les vagues esperances d'algun canvi que l'anomenada Llei del Dret a l'Habitatge i els seus tímids intents de posar a ratlla al mercat immobiliari havien despertat. Que els autors d'aquest Pacte es diguin d'esquerres no tan sols és una vergonya sinó també un insult a la intel·ligència.

ALGUNA COSA ES MOU

Apunts per un sindicalisme intuïtiu (I)

Carlus Jové,
contact@carlusjove.net

Sovint es comenta que ens cal un nou sindicalisme que incopori les variables del moment actual: treballadors en precari, treball eventual, migrants, etc. El sindicalisme oficial, però, i aquí cal incloure-hi també el de tall llibertari, continua ancorat a unes pràctiques pròpies de l'etapa anterior: la del treball estable, amb base a la gran empresa, amb referents sindicals clars i, el més important, la del treballador amb ganes de comprometre's al lloc de treball. Avui, una part de la joventut l'únic que desitja és fugir de l'empresa i sentir a parlar de la feina com menys millor. Significa això que no hi hagi ganes de canviar? En absolut, tan sols que les formes de lluita s'han d'adequar a aquest sentiment. Abans de continuar, però, vull aclarir que aquesta reflexió és encara un esborrany mental, i com a tal demano que sigui llegida.

La campanya per un habitatge digne que va començar fa uns mesos va tocar un punt clau, el llenguatge. L'eslògan "No tindràs casa en la puta vida", més enllà de ferir algunes sensibilitats, va dir clarament el que en quasi bé totes les conciències estava clar. No era un simple eslògan, sinó una punxada directa a l'estòmac. Les consignes sindicals són, en canvi, avorrides com poques coses ho són en aquest món. "Treball estable!", "Prou precarietat!", "No més EROs!", "Visca la classe obrera!". A qui pretenem mobilitzar? No afirmo que la manca de mobilització sigui fruit de la mala literatura, però sí del concepte organitzatiu que hi ha al darrere.

Cal anar als pensaments més elementals, a la pura intuïció. El 'jefe' és un cabró, tothom ho sap. La nostra feina és una merda i a més no ens satisfà, algú ho pot negar? Les nostres cases són lletges i avorrides, a més de mal orientades. Si sabem tot això, per què no ho diem clarament? Per què ens hem d'amagar darrere la política seriosa de sempre?

Per què no senzillament dir que el primer de maig és un avorriment total i que aquest any en lloc del míting farem un concertàs a la plaça del poble amb menjar i beguda per a tothom?

Òbviament, una nova terminologia no alçarà el proletariat. El que proposo és un sindicalisme menys sobri, que vagi al conflicte, que busqui aquell somriure còmplice del company de feina, que ens punxi allà on ens fa mal. (Continuarà).

40 anys de resistència palestina contra l'ocupació israeliana

Aquest any marca el 40è aniversari de l'ocupació de Gaza i Cisjordània (el juny de 1967), així com el 60è aniversari de la resolució de l'ONU referent a l'establiment de dos estats en l'antic mandat de Palestina (el novembre de 1947).

Partim d'aquestes dues efemèrides per exigir la fi immediata de l'ocupació israeliana, i l'establiment d'una pau justa i duradora entre dos estats, Israel i Palestina.

Els quaranta anys d'experiència d'ocupació han demostrat que no hi ha una solució militar al conflicte al Pròxim Orient, i que la pau és necessària per a tothom. No obstant això, el govern israelià, amb el suport de l'Administració dels Estats Units, estén els assentaments en els territoris ocupats palestins, intensifica el setge polític i econòmic del poble palestí, hi provoca la fam i practica una política de fets consumats amb l'objectiu d'impedir l'establiment d'un estat palestí independent.

Les bases per a una solució del conflicte ja han estat definides per l'Organització de les Nacions Unides i han estat acceptades pel moviment nacional palestí i els grups pacifistes israelians. Les fronteres del 4 de juny de 1967 (la Línia verda) seran les fronteres acordades entre l'Estat d'Israel i el futur Estat independent palestí, un al costat de l'altre. A Jerusalem hi haurà dues capitals –la capital d'Israel i la capital de Palestina. El Mur de l'Apartheid i totes les colònies israelianes en els territoris ocupats palestins seran desmantellades. Els drets de la població palestina refugiada seran satisfets a partir de les resolucions de l'ONU.

Els 40 anys d'ocupació, i la conseqüent perpetuació del conflicte, han estès la guerra entre altres països de la zona i són una amenaça per a la pau a la regió i arreu del món. Les persones i entitats sotasignants fem una crida als nostres governants perquè facin seu el compromís amb la cultura de la pau, expressat de manera àmplia i reiterada per la ciutadania del nostre país.

És per això que exigim les mesures següents:

-Recolzament de l'Estat espanyol i la Unió Europea al nou govern palestí d'unitat nacional i aixecament immediat del bloqueig econòmic sobre el govern palestí.

-Suspensió del comerç d'armes entre l'Estat Espanyol i l'Estat d'Israel.

-Ajuda econòmica urgent per tal de fer front a la catàstrofe humanitària que pateix la població palestina.

Dinamita de cervell

PUBLIQUEM ELS TRES TREBALLS GUANYADORS

Primera edició del Premi Literari Pablo Díez

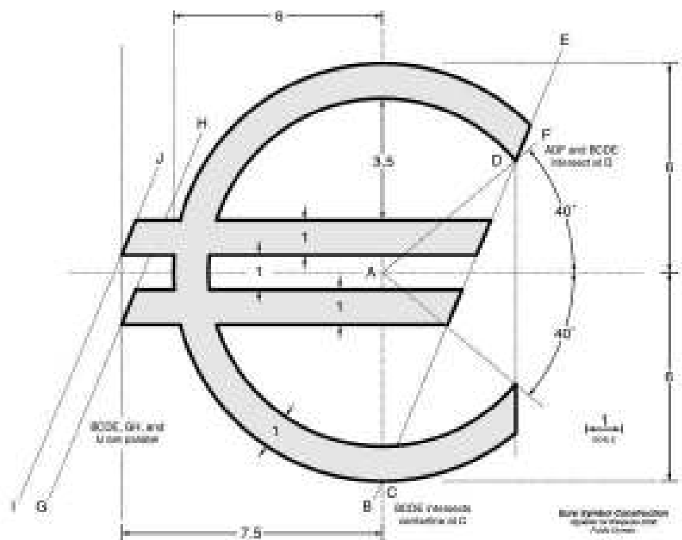
I Premi Literari Pablo Díez

En record de Pablo Díez Cuesta, conductor d'autobús de TMB (Transports Metropolitans de Barcelona) que es va suïcidar en ser acomiadat per l'empresa després de ser acusat sense proves de quedar-se amb l'import d'un bitllet (1,10 €), la Plataforma Pablo Díez va acordar convocar un premi literari que dugués el seu nom i que es lliuraria tots els anys a la fi de març, coincidint amb l'aniversari de la seva mort. En l'edició de 2007 es van establir tres premis (dotat cadascun d'ells amb diploma i 400 euros) per a treballs en prosa sobre els temes següents: cas Pablo Díez i assetjament laboral o abús de poder. Un dels premis estava destinat a treballadors de TMB. Al concurs es van presentar 74 treballs procedents de tot l'Estat espanyol, Itàlia, Argentina, Colòmbia, Cuba i Mèxic. Els autors premiats van ser: Javier Díez Carmona, resident a Bilbao, autor de "La lluentor d'un euro", sobre el cas Pablo Díez; José María Paños Pascual, resident a Barcelona, autor d'"Ultimàtum", sobre assetjament laboral; i el treballador de TMB Jordi Aguado Castillo, resident a Barcelona, autor d'"Abismes i esquerdes", sobre el cas Pablo Díez. El jurat va estar integrat per Josep Maria Loperena Jené, Antonio Beneyto Senabre, Jorge Larena Castejón i Carmen de Celis Ullán, actuant com secretària Evelia Díez Cuesta. Per a aquest número del "Catalunya", les traduccions literàries han anat a càrrec de la filòloga Núria Rimbau.

TEMA CAS PABLO DÍEZ

La lluentor d'un euro

Javier Díez Carmona; traducció: Núria Rimbau

Cara.

Es van estudiar sense paraules. D'una banda, el rictus angoixat del poderós executiu, ferm i enrederat en la seva butaca de cuir, el vestit impol·lut, l'ànima apergaminada. De l'altra, un tènue resplendor de plata i or, anell que emmarcava un nombre tan simple com sinistre: un.

Va sostenir l'euro en el seu palmell viscós de suor freda, palpant la pretesa grandesa d'aquell tros de metall, estrany i minúscul vehicle per on, feia tan poc, transitava ràbia, angoixa i mort. En algun lloc va sonar un rellotge, es va penjar un telèfon, una porta va cruixir al tancar-se. La moneda es va escórrer distreta entre els seus dits, com distretes van rodar les llàgrimes per les seves galtes, llaurant un solc massa càlid abans de precipitar-se des del mentó afaitat amb cura fins al buit de la taula. A la seva esquena, les escletxes de les persianes s'apagaven a poc a poc, tenyint l'estada d'un resplendor sangonós, ranera exànime de la tarda que llanguia més enllà del bosc dens d'edificis.

La plaça Catalunya presentava l'aspecte vital i anònim de cada nit, de cada dia. Indiferents a l'hivern o a l'estiu, sense importar-los la llum o les tenebres, incomptables turistes rossos i adinerats, fugitius emigrats de rostre fosc, treballadores que solcaven veloces la calçada camí del treball o la llar abandonada, joves i litrones pastaven l'essència d'una ciutat accelerada, urbs vibrant que no mira cap a enrere, que paladeja amb ànsia el present, fragment escindit del futur. Perduts cadascú en els seus plaers i negocis, atabalats per penúries o excitats per imaginades perspectives, ningú va notar que l'aire es tornava més pesat, ningú va comprendre el canvi infinitesimal en el gest de les fulles, en el vol trist dels coloms. Tan sols algun nen, alguna petita revestida d'innocència, va ser capaç d'intuir les gotes de rosada que, en una càlida nit estival, esquitxaven els fars dels autobusos.

L'home del vestit caminava atent al llustri de les seves sabates, pen-

> EL FAR

6) Un enemic del poble

Ferran Aisa

A Catalunya a les primeres dècades del segle XX, hi havia una potent organització anarcosindicalista i un important moviment cultural anarquista. L'ètica llibertària es nodria del pensament de Bakunin, Kropotkin, Proudhon, Reclus, Guyau, Tolstoi, Gorky, Ibsen... El noruec Henric Ibsen realitzà un cant a l'individualisme i a l'ètica per damunt del gregarisme i la corrupció amb obres com *Un enemic del poble*. Joan Salvat-Papasseit serà un dels principals abanderats de les avantguardes catalanes i a través de les seves publicacions, *"Fulla de subversió espiritual" Un Enemic del Poble*, *Arc Voltaic* i *Proa*, donarà a conèixer les teories futuristes de F. T. Marinetti, els corrents vibracionistes de Joaquim Torres García i Rafael P. Barradas i les tendències plasticistes de Van Doesburg.

***Un enemic del Poble,* títol extret de l'obra d'Ibsen, es presenta per primera vegada el març de 1917 com la tercera "Era del Crim". En el primer número, Salvat-Papasseit fa cinc cèntims d'un dels seus herois literaris, Aleix Maximovich Pieschkof (Màxim Gorki), del que manifesta que és el més gran escriptor de la Rússia actual, "...el que equival a dir el més gran escriptor contemporani".**

***Un enemic del poble* durarà fins el maig de 1919, Salvat, aleshores, ja no la inclourà dins l' "Era del Crim", sinó "En la desunió-Sagrada." Salvat-Papasseit també escriu, a *Un enemic del Poble,* la sèrie *Mots-propis,* aforismes de caire nietzscheià: "Féu coses o calleu. No sigueu el femer que destorba al vianant". El poeta barceloní extreu el seu pensament de Nietzsche, Stirner, Ibsen, Maeterlink, Costa, Ruskin i Gorki. Altres revistes que també s'apassionen amb l'esperit avantguardista són *La Columna de Foc* i la revista *Troços,* transmutada posteriorment amb el nom de *Trossos.* Tot plegat farà que altres artistes s'integren al "moviment avantguardista català". La primera d'elles *La Columna de Foc*, publicada a Reus i dirigida per Salvador Torrell i Eulàlia, on col·labora també Joan Salvat-Papasseit, publicant, entre altres coses, el poema avantguardista "Drama en el port".**

El 1918 apareix *Mar Vella,* dirigida per Tomàs Garcés i finançada per botiguers de la Barceloneta, en els seus quatre números trobem novament la col·laboració de Salvat-Papasseit. L'altra revista, *Troços*, seguint el seu model parisenc, *Nouvelle Revue Française*, presenta textos d'avantguarda dels joves literats catalans. Sota la direcció de Josep Maria Junoy, hi escriuen Carles Sindreu, J. V. Foix, Vicenç Solé de Sojo, Sebastià Sánchez-Juan, Joan Pérez Jorba, Josep Togores... En la portada del primer número hi diu "Vive la France". La frase és una presa de consciència vers els corrents literaris i artístics que es couen a París.

dent de minúcies regades en un terra sempre brut, esquivant a l'últim moment els vianants que l'observaven sorpresos. Tornar a la realitat, atalaiar l'entorn viu per on transitava seria afrontar el vagar plorós del transport col·lectiu, comprendre el menyspreu de xofers i revisors, veure's perseguit per evocacions espontànies, pel rostre atònit, incrèdul del Pablo. Va baixar al metro, va buscar l'anonimat dels túnels, dels passadissos estrets, de l'olorosa multitud amuntegada a les andanes. Impossible. Una aroma desagradable, essència de rebot repetit, surava sobre viatgers i rails. El rugit del tren a l'abordar l'estació, l'udol amplificat en la gruta artificial, va acabar per expulsar-lo, llançar-lo a l'infern del carrer, al gemegar dels motors, al xiuxiueig amenaçador de la brisa te-nyida de gasoli.

Va fugir al barri gòtic, lluny d'asfalt i carreteres, als altius laberints medievals on motxillers i milionaris es meravellen de la sòbria elegància de la catedral, terreny vedat a l'imperi del tràfic. Va recobrar una mica de tranquil·litat passejant de la plaça Reial a Escudellers, d'Avinyó a Regomir. Les mans enfonsades en la profunditat de les butxaques, la ment abandonada a l'infinit del record, bussejava per carrerons cada vegada més estretes, buscant el no-res per a respirar. Al fons, clandestina, una taverna oblidada atreia els clients amb la llum precària del seu vell fanal. L'aroma del cafè el va acariciar amb inanimada sensualitat. Va entrar, vagament reconfortat per un llunyà sentiment familiar, olors conegudes, sabors, sensacions. Es repenjà satisfet a la barra enganxosa i va percebre un llunyà ronc nascut d'allò més profund del seu estómac, i a la seva oïda van arribar retalls de converses murmurades a les taules. «És increïble. El van acomiadar per un euro!. Un euro! I es va suïcidar. Com algú pot ser tan cruel?» El plaer, la pau i l'assossec van desaparèixer. Va tancar els ulls i, a l'obrir-los, microscòpiques gotetes van esquitxar en totes direccions. Descoratjat, sense lloc on ocultar-se, va abandonar el local.

"Va intuir els cossos, els braços suats que el van envoltar amb malaptesa, l'olor d'alcohol barat i femta rància, el cop al cap".

Els llums més dispersos a cada pas vacil·lant, els murs encrostonats, les llambordes quartejades per la desídia i els camions d'escombraries dibuixaven, al transcórrer els minuts, un quadre diferent, una pintura allunyada dels paisatges sempre verds i grocs que acostumava travessar amb el seu Mercedes. D'haver mirat entorn de la seva buidor, d'haver alçat el cap que jugava a l'estruç amb el passat, tal vegada hagués comprès a temps que el seu vestit de disseny i les seves sabates impecables no eren l'adequat passaport per a aterrar en un submón ocult després de les múltiples capes de maquillatge que engalanen la ciutat. Però, abotargat per un dolor i una culpabilitat que no reconeixia, encegat per una densa cortina salobre, tot just distingia el moviment ziga-zaga dels seus passos sobre la vorera. Hi va haver una remor, un soroll mecànic, i un autobús va decantar a la cantonada.

Per un moment va clavar en l'home el desdeny dels seus focus endolats. Acariciant nerviós la moneda que seguia adherida als seus dits, va afrontar amb por el feix de llum. «Vaig fer el que havia de fer –murmurava des del fons del seu pit–. Vaig complir la normativa. Vaig fer el que havia de fer.» El vehicle va tancar les portes amb un sospir cansat i, acomodats els últims viatgers, va reprendre la marxa, retornant ombra i calma al perdut carreró.

Llavors el van agafar

No va saber quants eren. Va intuir els cossos, els braços suats que el van envoltar amb malaptesa, l'olor d'alcohol barat i femta rància, el cop al cap. Va caure de cara, copejant el front contra l'asfalt, el pes dels atacants a la seva esquena. Van estripar la seva jaqueta d'elegant executiu, li van robar la cartera, el daurat clauer del Mercedes, el Camel mentolat . Rendit a la colpejada, esperava, sense oposar resistència, que els lladres acabessin i fugissin, que cessessin les puntades per a tornar a la rutina de la solitud, quan una fulla escantellada es va recolzar al seu coll, va perforar la pell i una filera de dents rosegades va regar la seva bava de borratxo sobre el rostre desencaixat. «Què duus a la mà? Dóna-me'l. Dóna-me'l o et punxo.»

No va reaccionar. Paralitzat pel terror, pel corrent gelat que, nascut dels seus genitals, bategava dolorós en el seu cervell, fins als pulmons, es negaven a respondre. El captaire va pressionar amb més força. El tall del ganivet va esquinçar la carn. La sang, càlida i espessa, va degotar a poc a poc fins a terra. Va Voler cridar. Va Voler plorar. Va Voler suplicar, pregar per la seva vida, però no va poder. Estava rígid, immòbil com les gàrgoles gastades que miraven amb indiferència.

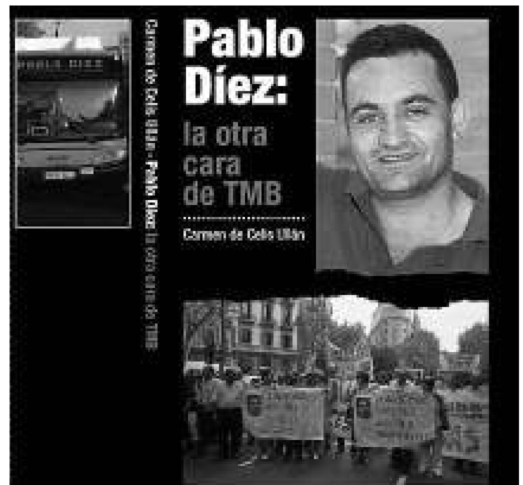
Però allò va ser tot. L'agressor va retirar el ganivet, es va encongir de muscles i va emetre un estrany so gutural, una mica semblant a un riure esquizofrènic, mentre el seu company recriminava amb desgana: «Deixa'l. No veus que no és res més que un puto euro? No deus pas matar-lo per un euro? No es pot ser tan miserable».

Es van difuminar en les tenebres lúgubres que lliscaven de les teulades. Dues, tres siluetes desfarjades anònims presoners del cavall i el vi barat evaporats entre ombres mentre, al costat de la seva alterada respiració, la moneda brillava silenciosa, inanimat mirall d'algun lloc desconegut.

TEMA CAS PABLO DÍEZ ESCRIT PER UN TREBALLADOR DE TMB

Abismes i esquerdes

Autor: Jordi Aguado Castillo; traducció de Núria Rimbau

Juan Villanueva va comprendre que tot havia acabat en l'instant que Alejandro Valcárcel, advocat de l'empresa, va acabar de llegir la carta d'acomiadament i li assenyalava, amb dit vacil·lant, on havia de signar. Ja era tard per perquès. Estava tot decidit.

Com podia sospitar que aquest anar i venir d'una vora a l'altra del llit, que aquesta paràbola que es perllongava des de l'ocàs fins a l'alba, interludi del qual era un cau que havia fabricat davant l'assalt de pensaments retorçats i bombardejos de preguntes apressants, eren preludis de la realitat?

Qui hagués imaginat que aquest expedient disciplinari podia acabar així? Tractava de posar envans al succés, de sostenir-lo en el seu cap per a poder realçar els detalls; però hi havia una llacuna en la pel·lícula, un tros de clixé protegit ?«tenia ganes de orinar, i amb les portes del meu autobús obertes i passatgers a l'interior, vaig baixar els graons i em vaig ficar al lavabo»?. Mentrestant, un tros de paper sense cap valor que penjava de la màquina expenedora de bitllets va caure sota els efectes d'unes mans tedioses; molesta per l'espera i suposant-li preu, pagat el desfavor, la passatgera es va recollir com abstreta en un seient del fons. Després, uns inspectors van batzegar el seu ensopiment i li van sol·licitar el bitllet, i la pel·lícula va quedar amb final obert.

Dos mesos després del succés, en aquell mateix despatx, es van reunir unes persones per a desgranar el succés i van enfrontar ambdues versions en el ring de les opinions. Però la raó, al veure que les opinions pujaven a l'autobús en el moment dels fets i com un acte de fe creien una de les versions, va pujar al quadrilàter i, amb la seva seductora perspectiva, amb el seu do d'equitat, el va recórrer sostenint amb gràcia un cartell d'advertiment, però ningú el va mirar. De cop i volta va sentir un cop sec, inesperat, que la va abatre contra la tarima. Sota els efectes d'aquest terrible xoc, la van estendre sobre un paper; tot just movia els llavis. Un accident ?va pensar?, res que no pogués restablir el judici. Però el capdavanter no va esperar que es restituís la raó i sense aquesta, va posar un nombre d'expedient, va emplenar un informe més o menys suspès en una nàusea, la va cosir al paper amb la seva signatura i la va deixar a la safata d'acomiadaments.

Juan Villanueva va tornar sobtadament del que semblava un desmai i va sentir confusió, com si l' haguessin assegut a la cadira després de fer-lo rodar; li tremolaven les cames com a un titella mal governat. Alejandro Valcárcel el va estar observant una mica inquiet i, abans que es tornessin a repetir escenes lamentables, el va convidar a sortir del seu despatx. El conductor va miarar als costats, inconscientment: des de la cara de l'advocat fins a la porta. El seu camp de visió va ensopegar amb una finestra oberta que donava a altre despatx; algú parava esment amb un dels seus ulls i ambdues orelles mentre encorbava les varetes de la persiana amb el front. No li va donar importància; potser aquesta visió va agafar una drecera fins al record. Va Intentar aixecar-se de la cadira, però no va poder; va sentir com un abisme examinava el seu cos amb les seves mans etèries, com perdia l'equilibri en el respatller. L'advocat es va acostar a la finestra intentant esquivar la situació: una pudor putrefacte que envaïa novament el seu despatx (esperant sentir darrere seu, com es tancava la porta i desapareixia l'olor).

Estava plovent i les gotes s'aferraven al vidre com fent un intent desesperat d'eludir la seva destinació. Una caravana de cotxes avançava amb parsimònia mentre les botzines lluitaven, fent forats en l'aire, per a obrir-se pas.

"Una caravana de cotxes vançava amb parsimònia mentre les botzines lluitaven, fent forats en l'aire, per a obri-se pas".

Juan Villanueva va insistir que no havia fet res, que la dona que el va acusar de donar-li el bitllet fals devia sentir-se acorralada, que els inspectors li devien haver proporcionat una clau i ella va obrir aquesta farsa. Però la resposta va ser un silenci perllongat.

Com a últim intent va estrènyer les parpelles implorant despertar-se, però a l'obrir els ulls seguia allí, donant cops amb el taló de les sabates a terra. I ara què? Es va repetir la pregunta tantes vegades que l'última, sense voler, va sortir dels seus llavis com una queixa. Alejandro Valcárcel es va acostar a la seva taula i, apuntant amb el dit cap a un paper, li va indicar que hi havia la possibilitat de reingressar al cap de sis mesos, però havia d'acceptar el furt i… Un cop d'ira, un cop de mà va deixar el paper rebregat a terra. Amenaçant amb avisar els de seguretat, va fer posat de despenjar l'auricular, però es va limitar a repicar frenèticament sobre la seva base, i dues gotes de suor freda van caure a la taula. No podia marcar, tret que els nombres es repetissin de tres en tres. En aquest instant va comprendre que a ell també l'havien posat a córrer en plena foscor. Juan Villanueva no ho va veure; estava afligit, mirava a terra i intentava contenir

continua a la pàgina 24 >

> CONTRAINFORMACIó

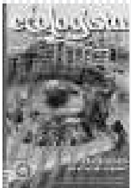

Periòdic 'Diagonal': un punt de vista diferent

Col·lectiu Catalunya

Després de mes de dos anys de projecte el periòdic Diagonal es va, a poc a poc, assentant. Més de 3700 subscriptors, difusió en tot l'estat espanyol, nous punts de venda a Europa (Tolosa, París, Berlín i aviat a Londres) i un volum de vendes total de gairebé 6000 exemplars cada 15 dies. Encara queda molt per millorar però des de l'autonomia i la independència de partits i empreses es va creant una eina útil per a persones i moviments socials. http://www.diagonalperiodico.net/ <http://www.youtube.com/watch?v=hl2Jp7M36Gc>

'El Ecologista': número extra sobre sostenibilitat a l'Estat espanyol

Col·lectiu Catalunya

"El Ecologista", revista de la confederació Ecologistas en Acción, a Catalunya Ecologistes en Acció, ha editat aquesta primavera un número extra de la seva revista, dedicat en exclusiva a la sostenibilitat en l'Estat espanyol: aigua, sòl, residus, atmòsfera, salut, desertificació, biodiversitat,...

Aquest número especial de la revista pretén avaluar si el model de producció i consum de l'Estat espanyol és sostenible, tenint en compte les tres dimensions de la sostenibiltat: econòmica, social i ambiental, tot i que posen especial emfàsi en la dimensió ambiental.

La conclusió principal del treball és la insostenibilitat del model de producció i consum existent a l'Estat espanyol, al mateix temps que es destaquen els principals punts crítics sobre els que cal actuar des d'una perspectiva ecologista.

Ràdio Klara fa vint-i-cinc anys

Amb motiu dels 25 anys de funcionament de Ràdio Klara, la ràdio lliure i llibertària de València, han penjat en la seva web un reportatge multimèdia sobre aquests 25 anys d'activisme: http://www.radioklara.org/25anyosderadiolibre.swf

> ve de la pàgina 23

les seves cames, però el que més el turmentava era que, en certa manera, se sentia unit a aquesta carta: pell contra pell.

Quan va poder incorporar-se de la cadira es va dirigir cap a la porta i, prement el pom amb força i mirant-lo a la cara, li va llançar una última pregunta: «Com es pot enganyar un mateix?». Aquesta pregunta va arribar fins a l'infinit, va rebotar pel despatx. Per un moment semblava que s'hagués colat per sota de la porta o en el despatx contigu; només buscava als amos del fuet, possiblement els va picar tots abans de caure sobre Alejandro Valcárcel, que, encara que en un primer moment va intentar esquivar-la ?tal com li havien ensenyat?,per fi se'n va lliurar.

Va sortir de l'edifici com una bala perduda. Havia de seguir caminant. No podia parar, parar era sinònim de pensar i li agafaven arcades només d'ensumar els seus pensaments. Va lluitar per lliurar-se de les cadenes a cops de silenci, per trobar la ment buida d'ahir, encara que tenia la impressió que ahir era un passat remot i que la carta que tenia en la butxaca dels pantalons duia anys amb ell. Va Intentar buscar el rumb entre els carrers com un captaire famolenc, però el timó havia desaparegut de la vista. Llavors, corrent, desesperat, va sortir a la recerca del matí, de l'interruptor d'aquesta llum que s'extingia; desitjava deixar enrere la nit que avançava per les teulades i la por que seguia aquí, panteixant. Però, extasiat, va haver de recolzar-se en un banc a descansar.

Era una avinguda ampla, lleument il·luminada, amb arbres nounats i tanques a mitjan altura que miraven cap al mar, a la deriva. I va recordar-se del dia que els seus llavis es van humitejar amb altres llavis, de l'aroma d'una sargantana viscosa que es ficava a la seva boca com si anés el seu cau. Amb els peixos d'un toll llardós del parc, meridià de les seves vides, i amb les seves familiars i amics, van compartir entre riures que havia arribat la fi de nits fredes en bancs públics, la notícia del seu pròxim enllaç, la unió inequívoca de les seves destinacions. Després li va sobrevenir el plor entretallat del seu fill, la seva mirada extraviada en la sala de parts que es va fixar com un imant en el seu rostre descompost per les llàgrimes i els somriures.

Aquest lapse de felicitat es va veure interromput bruscament per una respiració entretallada i per aquests pensaments que ara s'apilaven violentament; no acabat un començava l'altre, despullant al raciocini del seu lloc. Ja n'hi ha prou! Ja n'hi ha prou!, es va repetir fins a la sacietat, però no havia ningú més en el seu cap. I sentint-se acorralat, va avançar per l'avinguda i va anar saltant d'ombra en ombra. Més tard, aquesta febre el va anar arrossegant fins al deliri i allí va prendre una determinació: una drecera cap a la tranquil·litat.

Alejandro Valcárcel va sortir hores més tard del seu despatx. Va dir que se n'anava a casa. Ningú li va preguntar. No tenia amics, en aquestes alçades la hipocresia és el teu únic aliat. Va entrar a l'ascensor i va sentir alleugeriment. Va tenir necessitat de prémer tots els botons, de suspendre el temps i retrocedir per ell; va prendre consciència del que havia fet.

Va baixar les escales del metro, i a l'andana, pensatiu, es va quedar mirant les vies. No era la primera vegada que llegia aquesta carta, que exercia de maniquí en aquest aparador d'horrors, que observava aquests mateixos ulls inquiets que miraven cap a dins, com si els aguaités un perill sota les seves robes, però sí la primera vegada que no va tenir temps de prendre distàncies. Va sentir com un cruixit sec en el cap i va esmorteir el cop amb una ganyota, però l'esquerda era profunda i havia arribat al subconscient. Va sentir que s'enfonsava per aquesta escletxa oberta, que les seves mans furgaven la foscor i no trobaven claredat a la qual aferrar-se, i va pensar en els molts captius que havia fet, en el gir que havia produït en les seves vides. Finalment, va notar com les mans d'aquests homes l'aixecaven de terra; va sentir alleugeriment, potser podria dormir tranquil, sense els maleïts malsons. Tot té un límit i una fi, i ell havia caigut també dintre d'un temps suspès.

Es va passar la parada però no li va importar; la destinació era efímera. Pujava per les escales mecàniques quan va veure Juan Villanueva que creuava el carrer, sense importar-li les botzines, les ràfegues de llum, els advertiments. Van creuar les seves mirades, però no es van veure. Havien oblidat qui eren, què feien allí, que es coneixien; només una obsessió, un furtiu que esperava ansiós l'esquerda, havia sortit de la presó del subconscient i ara els dirigiria.

Van entrar en un parc i després mateix van tancar les portes del món, a poc a poc, sense fer soroll. I quan la nit es va fer coartada, van envoltar amb una corda una branca gairebé del mateix arbre i li van donar caràcter de presagi.

Just en el sublim acte, Juan Villanueva va escoltar el so estrident del seu telèfon mòbil ?beneïda tecnologia? Era una trucada que sortia del despatx contigu, que va botar el mur de les incoherències, que li absolia del furt i culpava de la barbàrie a un error informàtic. Va saber que no era veritat, però no li va importar; era un ocell adormit a la seva boca. La justificació era prou per a aixecar el vel a la penombra i llençar la soga a les cendres.

Va sortir fugint del parc, d'aquell paradigma. L'alegria va transformar la nebulosa en què s'havia convertit el món en un terròs de sucre dissolent-se a la llengua; era altre, era ell mateix. Però a l'arribar a la porta, quan per fi obria els ulls, va veure una silueta que oscil·lava al costat d'un fanal del parc, en la penombra. S'hi va acostar com si no volgués acostar-s'hi, com si la felicitat no permetés de nou infiltracions, cada pas era un monticle més alt que el duia altra vegada a la foscor. Va caure de genolls enfront d'ella ?una espècie d'adoració maleïda?, va mirar al cel, va veure que la lluna avançava de pressa com intentant ocultar-se darrere un núvol, i va plorar davant l'absurd. Alejandro Valcárcel penjava d'un arbre, inert; mai havia baixat d'aquí, i així tampoc es podia viure. Per a ell no hi va haver cap trucada. Com podia pensar que l'elit que uneix els seus súbdits era humà. Jocs de la destinació, errors que es paguen encara que siguin humanes les seves víctimes.

TEMA CAS PABLO DÍEZ

Ultimàtum

Autor: José María Paños Pascual; traducció de Núria Rimbau

El Francisco es va aixecar en sentir rugir el despertador. Eren la set del matí. La Rocío dormia al seu costat. Sentia la seva respiració, profunda i compassada. Es va incorporar amb cura per a no despertar-la. Es va calçar les sabatilles i es va posar la bata que estava curosament doblegada en una banqueta del dormitori. Va mirar el cos de la seva dona en la foscor de l'habitació. No era més que un embalum negre tapat amb els llençols i el cobrellit. Però Francisco recordava amb afecte el seu rostre serè i amable, esquitxat ja per les inevitables arrugues del pas dels anys. Ella es resistia a admetre'l, però ningú pot enganyar el temps, ni tan sols les bones persones com la Rocío. Li va llançar un petó amb la mà, en silenci, amb la complicitat de la foscor, i va tancar la porta.

Així començava el ritual de cada dia laborable de la vida del Francisco. El mateix des de feia vint-i-vuit anys. Va entrar en l'empresa acabat de llicenciar, com aprenent en pràctiques, i ara era cap del departament d'enginyeria.

Va anar al lavabo,va orinar i es va rentar les mans, es va dutxar amb aigua tèbia i es va afaitar. Sense presses perquè tenia la barba dura i odiava tallar-se i tacar de sang el coll de les camises blanques o blaves que la Rocío li planxava cada nit.

La seva dona va deixar de treballar quan es van casar. Allò era normal en la seva època, però afortunadament havia canviat. La seva filla i el seu gendre, per exemple, treballaven tots dos i, per a satis-

facció seva, la seva filla tenia millor feina que el taral.lirot del seu gendre.

Després d'esbandir-se la cara, es va untar amb la crema per a l'afaitat que li havien regalat per Nadal, aquest regal que mai faltava, com les corbates, els mitjons o la colònia, es deia per mateix el Francisco, i es va mirar al mirall.

Eren dos quarts de vuit del matí d'un dilluns. El Francisco va veure reflectit el seu rostre en el mirall. Però no era el mateix rostre dels dilluns que ell recordava. A les arrugues de l'edat s'hi havien sumat les arrugues de la preocupació i la por. Els seus ulls reflectien angoixa i pànic.

Des de feia cinc setmanes la seva vida havia canviat per complet, donant un gir inesperat de tres-cents seixanta graus, i per primera vegada va sentir que enfrontar-se a la tragèdia d'un dilluns laborable era un pes que cada vegada costava més de suportar.

I tot pel cabró del Sánchez, del departament de recursos humans. Va ser el dia que el Francisco havia complert cinquanta-tres anys, i tots en la seva secció ho havien celebrat amb entrepans i cava. Fins i tot li havien regalat una bonica cartera de pell.

Però aquell dijous, Sánchez ho va xafar tot. Es va presentar davant ell, amb la seva cara de mosca morta i el somriure d'imbècil enganxat als llavis. Era un nouvingut sense escrúpols que s'encarregava de fer la feina bruta del director general de recursos humans.

- He de parlar amb tu ?li va dir amb aquella veueta aflautada que crispava els nervis.

- Què vols, Sánchez?. Tinc molta feina i la vull deixar llesta per al cap de setmana ?li va contestar el Francisco, molest per la interrupció.

- No serà per massa temps ?va contestar el Sánchez.

- No t'entenc, Sánchez. Explica't millor ?va respondre el Francisco amb la mosca darrere de l'orella.

- Que molt aviat deixaràs de tenir tanta feina. De fet, no tindràs ni treball. Avui he vist la planificació laboral per al pròxim trimestre. El teu nom està marcat amb vermell i ja et tenen substitut, amic Francisco.

- Això no pot ser. Sóc el cap d'enginyeria des de fa deu anys!.

- La producció ha caigut i els beneficis també. Els accionistes estan que trinen i volen resultats molt aviat. Tu costes molts diners a l'empresa i als cinquanta-tres ja no es té l'energia d'un jove. Comprèn-ho, les noves fornades d'enginyers surten molt preparats de la facultat i amb moltes ganes de treballar. Per un terç del teu sou tenim un cap d'enginyers sense horaris ni exigències.

El Francisco no va dir res. Es va limitar a mirar el somriure burleta del Sánchez. Sabia que aquest mequetrefe la hi tenia jurada des que li va fer empassar el conveni col·lectiu a l'última reunió de la comissió paritària i va haver d'admetre que les hores extres i els plus de productivitat que es negava a abonar eren legals. Regularitzar les nòmines de tota la plantilla va suposar una despesa enorme per a l'empresa, i no sabia com el Sánchez no se n'havia anat al carrer. Ara, era evident, es venjava d'aquell enfrontament.

- No et preocupis, Francisco. L'empresa et vol i per això et proposarà una prejubilació. T'aconsello que l'acceptis. El tracte és molt bo.

Però Francisco no va acceptar. Va estar hores i hores donant-li voltes a l'assumpte i quan el van cridar des de recursos humans ja tenia una decisió presa. Era un divendres a la tarda. Normalment a les tres ja era a casa, però aquell dia el director general volia veure'l a les quatre. Va telefonar a la Rocío i li va dir que arribaria més tard, que ja anirien a la casa de camp el dissabte al matí. Al despatx del director general eren presents, a més d'ells dos, el Sánchez i un dels advocats de l'empresa. Ni rastre del comitè d'empresa. L'emboscada perfecta, es va dir per a si mateix el Francisco.

- Miri, Francisco; l'empresa últimament no va bé. L'any passat vam perdre més del que esperàvem. Els accionistes ens pressionen i ens veiem obligats a prendre mesures dràstiques. Per desgràcia, els nostres analistes creuen que part del problema resideix en enginyeria i ens han traçat un pla de reconversió. No renovarem els contractes temporals que vencin en els pròxims mesos i prejubilarem els majors de cinquanta-dos anys. Amb l'estalvi de costos previst, assolirem l'equilibri del pressupost d'aquest any. Vostè no ha de preocupar-se per la seva jubilació. Amb dos anys d'atur es planta als cinquanta-cinc anys, li paguem les cotitzacions fins que en compleixi seixanta i després sol·licita la jubilació anticipada. Què me'n diu, Francisco? Tant de bo jo pogués deixar de treballar als cinquanta-tres com vostè!

- No, va contestar el Francisco amb tanta contundència que va deixar atònits a tots els presents.

- Pensi-s'ho bé, Francisco. És una oferta molt bona per part de l'empresa ?va intervenir l'advocat.

- Fiqui's l'oferta per on li càpiga, senyor lletrat. No he estat treballant tan dur en aquesta empresa perquè em tirin com a un gos als cinquanta-tres anys. Tinc les mateixes ganes i la mateixa energia de sempre i vull seguir treballant. Hi deu haver gent que vol una prejubilació. Jo no.

- Francisco, Francisco, no em provoqui. L'empresa li aprecia i per això vol una sortida digna per a vostè. No volgués recórrer a altres mesures diguem més dràstiques. No m'agradaria haver de fer públics les múltiples fallades que ha tingut últimament. Vostè ja té certa edat per a treballar amb tanta pressió.

El Francisco es va aixecar amb el rostre congestionat per la ira. Es va acostar fins al director general de recursos humans i li va deixar anar

- Si té proves d'aquestes fallades, acomiadi'm. En cas contrari, deixi de tocar-me els ous.

Quan va sortir d'aquell despatx va saber que havia deslligat la guerra contra la seva persona i també el que li esperaria des del dilluns següent: pressions de tot tipus, encàrrecs impossibles, acumulació de tasques, notes que desapareixien, clients que quedaven desatesos, projectes mal traçats i tot per culpa seva. Un pla traçat al mil·límetre per a fer creure als altres que era un incompetent i que cometia fallades reiterades. Un pla que acabaria amb l'acomiadament procedent després de múltiples bregues amb tots les seves superiors. I ell era conscient que això es traduiria en una brutal pressió psicològica; en una ràpida deterioració de la salut, amb nits d'insomni, úlceres, irritabilitat, mal humor, nàusees i depressió; desitjava a mort els caps de setmana i odiava els dilluns al matí. I així dia rere dia, setmana rere setmana, fins que finalment llancés la tovallola o convertís la seva vida en un infern.

I en definitiva, quin era el seu crim? Tenir cinquanta-tres anys i un bon sou.

Va pensar en la Rocío, va pensar en el seu desig de canviar de cotxe, va pensar en els viatges que havien planejat i es va dir que allò no era just. Havia donat a l'empresa tot el que tenia: hores extres sense cobrar, caps de setmana treballant, vacances no recuperades. En vint-i-vuit anys ni un sol dia de baixa. I ara li ho pagaven, vaja si li ho pagaven! Dient-li poc menys que vell i inútil, i dient-li que era millor que es quedés a casa amb una pensió de merda mentre explotaven un jove al seu lloc i s'estalviaven uns bons euros; així podien repartir majors dividends a uns accionistes que no sabien què fer amb tants diners. Però què podia fer si l'acomiadaven? No trobaria feina a cap lloc perquè ningú volia un "vell" de cinquanta-tres anys i, si es prejubilava, acabaria amb una miserable pensió als seixanta després de cotitzar tants anys.

Amb el pas dels dies es va angoixar i va començar a deprimir-se. Es va tornar esquerp amb la seva dona. Llavors, un bon dia, quan es posava la jaqueta, va sentir un fort dolor al pit. Com els que últimament sentia molt sovint. Es va marejar. Es va espantar i va voler cridar. Però quan va voler reaccionar es va desplomar fulminantment a terra. La tensió acumulada des d'aquell fatídic divendres acabava d'esclatar. Un infart de miocardi va acabar amb els dubtes del Francisco i va lliurar l'empresa d'un conflicte laboral. Es van limitar a donar el condol a la vídua, van manar el Sánchez al funeral i van cridar el substitut perquè s'incorporés immediatament.

Ningú va saber mai que el dividend a compte de l'empresa d'aquell any duia gravat el nom del Francisco.

Foto: **Mireia Bordonada**

> CONTRAHISTÒRIA

D'anarquismes 'quotidians'

Joan Zambrana (Juny 2007)

L'anarquisme o l'anarquia son unes d'aquelles paraules de contingut polític i social que tenen diverses lectures en molts de casos clarament oposades en la seva significació.

Així per a uns, el sol mot "anarquia" representa una situació d'anomalia social, de desordre i de caos i per tant de connotacions negatives fora de dubte. En certa manera és aquesta la utilització que els "media" fan habitualment de la paraula, generant moltes de les polisèmies catastrofistas que l'acompanyan. Per exemple, quan hi ha grans destrosses naturals, quan les situacions són ingovernables per podrides es diu moltes vegades que estem davant de l'"anarquia", associant la paraula al pitjor del malsons possibles.

Per a aquells, en canvi, que volen donar a l'anarquisme i a l'anarquia una definició positiva, lligada en els seus orígens a alguns corrents polítics i socials anticapitalistes que van sorgir al llarg del segle XIX, aquesta utilització és com a mínim barroera i deformadora.

Consideren que la definició de l''anarquisme que comporta el "no govern" ens hauria de dur a situacions de felicitat humana i col·lectiva que encara a dia d'avui no hem arribat a percebre com a model social permanent en les nostres vides.

En certa manera, els anarquistes poden ser titllats com "els últims romàntics" perquè reivindiquen simplesa i claredat a on avui hi ha foscor i opacitat per connuar perpetuant la dictadura del diners i de la seva jerarquia simbòlica.

Ara bé, si l'anarquia com a model de relació social no ha estat reeixida encara, sí que podem dir que un cert anarquisme "quotidià" impregna una bona part de les nostres vides.

M'explicare breument abans que algú es pixi de riure. A grans trets, les millors trobades que podem recordar al llarg de la nostra vida són aquelles que hem anat creant amb els nostres amics i amigues. Fent una mirada ràpida de com són aquestes relacions amb els nostres "col·legues", ens adonarem que estan basades en la fraternitat i en l'acceptació d'una base comuna que té com a eix vertebrador la igualtat dels seus membres.

De fet, aquest tipus de relació habitual entre amics ni es discuteix, ni és generadora de grans debats "teòrics".

Vet aquí doncs que una bona part dels terrícoles en les seves relacions humanes més gratificants es comporten com uns "anarquistes quotidians" sense fer-se massa "palles mentals" ni haver de passar cap prova iniciatoria en dogma àcrata.

Si busquem i trobem la millor felicitat amb les relacions de "col·legues", la pregunta que ràpidament ens pot vindré al cap és fàcil, fàcil... Per què no traslladem aquest cabdal de felicitat relacional "amical" a les altres relacions que tenim en la nostra vida i que ens omplen d'angoixa i d'injustícia?.

> MÚSICS, MÚSIQUES I VOLTANTS

Ràbies

Joni

Ràbia 1: L'altre dia, durant un concert, no importa el nom dels artistes, vaig coneixer el pare i la mare de la Núria Pórtulas, va ser reconfortant poder oferirlos el nostre petit, minúscul, suport, després vaig sentir ràbia, ràbia autentica de la de tota la vida, de la que sento des de que tinc tretze o catorze anys davant de qualsevol injustícia, ràbia intensa.

Ràbia 2: També l'altre dia, però no el mateix, o sigui un altre dia, em va succeir una cosa d'aquelles de les que dirien que fan ràbia, m'explico: dia de concert, de festival millor dit, diversos grups, tots, podríem dir, de diferent categoria, un de "primer" nivell, un de "segona" línia i un de "tercera", ja fa ràbia haver de parlar així, però per desgracia tots m'enteneu, oi? Idioma competitiu en societat competitiva. Bé, al que anàvem, el grup més conegut, el que més ven, el que més cobra, es retarda en les proves de so, el seu retard implica que tot es retardi, però molts comprenem que humanament no vindrà de quinze minuts, uns altres el que comprenen és que són el grup de "primera" divisió i que això implica poder fer el que es vulgui, uns tercers també pensen que són el grup de "primera" linia però que el que això implica és que ningú els pugui dir res si es passen de l'hora. A l'hora de l'actuació, aquest mateix artista és el que més apreta per actuar a l'hora estipulada i que es compleixin els horaris, aconseguint finalment que a un dels altres grups el tallessin a mitja actuació. No diré que el problema d'horari el creés l'artista en qüestió, penso que els responsables que tallessin a un grup van ser els organitzadors, però fa ràbia, fa ràbia que hi hagi gent tan poc digna en la seva professió, casualment els que més tenen més volen, ràbia humana.

Ràbia 3: Hi ha una altra ràbia com a mínim, és una ràbia local, és ràbia de Sants. Fa uns dies va ser present a l'aniversari de Can Vies, per aprofitar-ho, Ràbia Positiva; aquest grup ja mític, mig punk mig hardcore, militant de base, implicat en la realitat social i cultural del territori que trepitgen, va enregistrar en àudio i vídeo el concert per publicar un proper treball que reculli els seus quinze anys de trajectòria. És molt difícil aixecar un projecte com el seu, totalment contrari a una societat capitalista, on l'art és quotidianitat i la cultura és lliure, però molt, moltíssim més, difícil és mantenir-lo quinze anys, evolucionant però sense perdre la referència, mirant endavant però sense oblidar els orígens...

Per tot plegat penso que aquesta darrera ràbia és la més necessària, la que vull que m'acompanyi sempre, ja que m'agradaria no tornar a sentir ràbia intensa ni ràbia humana, i que tot el que quedés de la ràbia fos la ràbia positiva, la que pots gaudir per gust i quan et ve de gust.

EN EL CENTENARI DL NAIXEMENT D'HERGÉ

Boicot a Tintín

Miquel-Dídac Piñero
(llibreria Els Trobadors)

Fa cent anys que va néixer Georges Remi, conegut per Hergé, el creador de 'Les aventures de Tintín i Milú'. Aquesta historieta feixista dibuixada va aparèixer per primera vegada el 1929 a un suplement del periòdic ultra 'Le Petit Vingtième', que dirigia Hergé mateix. Durant l'ocupació nazi alemanya de Bèlgica Hergé va començar a treballar per a 'Le Soir', periòdic addicte al règim nazi. Va ser aquí on Tintín i el seu gos Milú es van fera conèixer com a campió antibolxevic de la raça blanca.

En de curs de l'any 1944 les forces aliades van tancar 'Le Soir' i, durant els anys de postocupació, Hergé fou detingut quatre vegades, acusat de simpatitzar amb el nazisme. Més endavant, va poder reprendre les aventures del seu personatge a la revista 'Tintín', que va durar fins a la seva mort, el 1983. Aquesta el sorprengué a Brussel·les, per la complicació d'una anèmia crónica, i no li permeté d'acabar la darrera aventura de Tintín, 'Tintín i l'Art-Alfa'. El 1987 la seva vídua va tancar els estudis Hergé i erigí la Fundació Hergé.

L'any 1977, Carles Callicó Fresneda, fill del conegut artísta plàstic català exilat a Brussel·les, va publicar a Bèlgica, ja que en aquell moment era una persona apàtrida, una rèplica contestatària de 'Tintín'. Hergé el va portar al jutjats l'amic Callicó i aquest va haver de pagar una multa considerable, que es va financiar amb la venda de la historieta de Callicó. Entre les llibreries d'arreu d'Europa que venien aquesta historieta criminalitzada per Hergé hi havia 'Els Trobadors' de l'Escala.

Posteriorment, a Barcelona va sortir una edició pirata d'aquesta historieta de Callicó, amb una distribució a nivell de llibreries i parades de caire llibertari.

Cal recomanar el boicot a tots els actes d'homenatge al feixista Hergé, puix la memòria històrica no es la de fer espectacle dels crims nazis i feixtes, es tracta de protestar davant homentatges o actes específics del feixisme reciclat, com ara Hergé i el seu 'Tintín'.

Publiquen el dossier de textos sobre el decreixement 'Ells són els utòpics. Resum de les jornades i altres textos'

Entesa pel Decreixement

El document recull textos sobre el decreixement i inclou el resum dels diferents tallers i activitats que es van realitzar durant les jornades "Desfer el creixement, refer el món" que van tenir lloc a Barcelona del 7 a l'11 de març de 2007. A banda de l'edició en format paper, també el podeu trobar-lo a la secció de textos de la plana web. També el podreu aconseguir en format paper a l'Infoespai (pl. del Sol 19,20 de Barcelona).

El podeu baixar des d'aquí: http://www.decreixement.net/textos/dossierdecreixement-web.pdf

Siguem realistes. L'actual sistema econòmic basat en la possessió de cada vegada mes coses sense importar el cost ecològic no té futur. El món té un límit, i els països i la població no poden seguir creixent ignorant aquest fet. El "desenvolupament sostenible" és una bona idea però ignora dues realitats: primer que el 20% de la població mundial consumeix el 80% dels recursos de la terra i segon, que tant aquest 20% com l'altre 80% aspiren a consumir cada dia mes sense marcar-se un objectiu concret, o sigui, créixer per créixer.

Així doncs, el "desenvolupament sostenible" no és aplicable a aquest 80% de la població que, per principis d'igualtat de drets, demana tenir els nostres mateixos privilegis. Perquè això fos possible necessitaríem els recursos de 3 planetes, per tant és impossible. Així que només hi ha una solució per a evitar el col·lapse econòmic, ecològic i social: "decréixer".

Definim, el fet de "decréixer" en usar cada vegada menys productes i que aquests siguin produïts mes prop de nosaltres (en el nostre país), fins arribar a un punt en el que consumim i gastem únicament el que el planeta pot oferirnos per si mateix.

En aquesta tasca, els que tenim més feina per fer som aquest 20% que gaudim de 4 vegades mes privilegis i energia dels que ens tocarien.

Com decréixer i en quina quantitat es el que vam debatre, estudiar i concretar en aquestes jornades.

Mireu també: http://www.decreixement.net

Edició del llibre 'Contra el olvido y la injusticia' sobre Granados-Delgado

Secretaria de Comunicació

La CGT, a través de la Secretaria de Formació del Comitè Confederal i la Comissió de Memòria Llibertària, ha editat el Resum Històric del Grup Pro Revisió del Procés Granado-Delgado sota el títol "Contra el Olvido y la Injusticia. Resumen Histórico del Grupo Pro Revisión del Proceso Granado – Delgado".

El text comença fent un recorregut del període de la "Transició Política" i l'Amnèsia Històrica que va suposar, per a concloure ressaltant l'enorme deute que la democràcia té pendent encara amb la justícia, amb la rehabilitació de les víctimes del franquisme i la dictadura. Unes d'aquestes víctimes van ser els companys anarquistes Granado i Delgado, processats i executats il·legalment pel franquisme en 1963 per a donar exemple de repressió brutal contra qualsevol intent de subversió al règim colpista.

El text avança fent un recorregut per la història del grup pro-revisió del procés Granado-Delgado i, per extensió, denunciant el frau i la hipocresia d'un sistema democràtic incapaç de recuperar amb dignitat la seva memòria històrica. Per a CGT, la justícia, la veritat i el dret a la memòria històrica col·lectiva són innegociables.

Les comandes podeu fer-les a la Secretaria de Formació de CGT, c/ Sagunto 15-1°, 28010 Madrid. Tel. 91 447 05 72. Fax: 91 445 31 32.
e-mail: sp-formacion@cgt.es
El preu és de 1 euro.

Llibres

“Los pies en la tierra”

LLIBRE COL·LECTIU
Virus Editorial

Col·lectiu Catalunya

En els últims anys s'ha accelerat el ritme de les transformacions territorials que la globalització capitalista requereix per a la seva penetració per tot el món i en totes les facetes de les societats. Però al mateix temps també creixen i s'estenen postures de rebuig enfront dels efectes nocius que aquestes transformacions impliquen.
El qüestionament d'aquest model territorial, així com el desenvolupament urgent d'alternatives al mateix, a tots els nivells, és un aspecte prioritari en la lluita contra la globalització capitalista, i per això són de gran importància tot tipus de resistències enfront del desarrollisme —quan el desenvolupament, entès com creixement econòmic, es converteix en ideologia—, enfront de la destrucció i la mercantilització de les economies locals i dels recursos naturals.

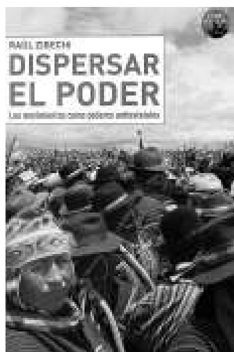
Igualment importants ens semblen els projectes que intenten rearticular allò local (social, econòmic, cultural…) de forma integrada amb els ecosistemes que els acullen: experiències que, des de l'àmbit local i enfront de l'homogeneïtzació i a la colonització de la cultura urbà-industrial, estan sent capaces d'articular xarxes socials que segueixen lògiques no capitalistes, i que posen l'economia al servei de les persones i de la vida, i no al revés.

“Dispersar el poder. Los movimientos como poderes antiestatales”

RAÚL ZIBECHI
Virus Editorial

Col·lectiu Catalunya

Durant deu o dotze dies d'octubre de 2003, els pobladors de l’Alto (Bolívia) -a través de les juntes veï-

nals o d'altres instàncies- van actuar com a governs barrials suplantant un Estat deslligitimat i absent. Totes les descripcions sobre la insurrecció coincideixen que no va haver-hi organització o direcció, i que les accions van ser dutes endavant directament pels veïns dels barris que van desbordar tot tipus d'institucions i organitzacions, fins a les creades per ells mateixos en períodes anteriors.

El desplegament múltiple de la capacitat de fer dels de baix desarticula allò instituït. Com és que aquesta maquinària social és capaç de destituir, dispersar, allo instituït? Quines característiques intrínsiques li confereixen aquestes potències? Una d'elles, la que es rastreja al llarg d'aquest treball, consisteix en la formació de poders no estatals, això és, poders distribuïts —tendencialment— de forma homogènia de llarg a llarg del teixit social, poders polítics no separats de la societat en la qual neixen. Durant les insurreccions veiem com el cos social, les comunitats rurals i urbanes, són elles mateixes poders sense òrgans especialitzats, poders en moviment sense poders-sobre el col·lectiu. Durant els grans moviments es multiplica l'energia social en comunitats, barris, pobles i ciutats; observem com centenars de milers, milions, des de les seves vides quotidianes es tornen capaces d'accions que poc abans semblaven impossibles.
Raúl Zibechi és periodista i escriu per al setmanari uruguaià “Brecha”, el diari “La Jornada” de Mèxic i la revista italiana “Carta”. Ha publicat “Genealogia de la Revuelta” (Nordan, 2003; Likiniano elkartea, 2005), sobre les lluites argentines de l'última dècada (Premi Premsa Llatina 2003); “La mirada horizontal. Movimientos sociales y emancipación” (Nordan, 1999) i “Los arroyos cuando bajan. Los desafíos del zapatismo” (Nordan, 1995). Col·labora amb l'agrupació Hijos d'Uruguai i amb mitjans de comunicació alternativa de diversos països.

“El fútbol a sol y sombra”

EDUARDO GALEANO
Siglo XXI
Primera edició de butxaca 2006

Pau Juvillà

Primera edició de butxaca del llibre que l’escriptor uruguaià, Eduardo Galeano, publicà el 1995. “El fútbol a sol y a sombra” es un elogi d’aquest esport, una reivindicació del futbol com un esport popular, del futbol que es juga als barris, a les escoles, l’esport que és l’esperanto, tal i com diu Galeano, que unia als natius pobres de l’Amèrica del sud amb els peons que havien creuat el mar des de diferents punts del continent europeu, de clubs com Argentinos Junior, que

nasqué amb el nom de Mártires de Chicago en homenatge als obrers anarquistes assassinats un primer de maig.

M’encanta el futbol, el miro sempre que puc sigui quin sigui l’equip que jugui, la lliga o la competició, em quedo absort mirant-lo, m’encanta la plasticitat, el ritme, les tàctiques, la força i l’èpica d’aquest esport. Aquest llibre senzillament fa poesia del futbol, dels gols de Pelé, de les jugades de Maradona, de les aturades de Zamora, fa encara més bonic el que ja ho és, l’àrea petita es converteix en un escenari on Galeano descriu retalls, xilenes, gols de cap, fintes impossibles, passades o xuts amb un llenguatge ple de metàfores.

Des del seu Uruguai natal, des del Peñarol de principis de segle, passant pel River Plate de pricipis de la dècada dels quaranta, el llibre recorre les mines angleses d’on sortí Bobby Chalton, les favelas de les quals s’escapà Pelè i arriba fins als barris de Marsella d’on emergí Zidane, recorre les arrels populars d’aquest esport i denuncia la indústria que han creat les multinacionals, els diners i la FIFA.

> IMATGES QUE PARLEN

‘Maus’, la memòria de l'horror

Josep Estivill

El dissenyador gràfic nord-americà Art Spiegelman és l'autor d’un impressionant còmic, “Maus. Relat d'un supervivent”, on recrea les doloroses vivències de la seva família durant els anys de l’ocupació nazi a Polònia. Per aquesta obra, escrita i dibuixada al llarg de molts anys, va rebre merescudament el prestigiós Premi Pulitzer el 1992 i avui dia és considerat un dels millors còmics del del segle XX.

A “Maus”, el protagonista, el propi Art, descobreix que el seu pare havia estat pres en un camp de concentració i decideix recuperar-ne la memòria. Agafa un quadern de notes i una gravadora i comença a enregistrar el record de les seves vivències. Unes vivències que comencen a l’època de joventut i que recorren paral·leles a les convulsions polítiques i socials de la Polònia dels anys trenta i quaranta: l'ascens social en el món del comerç i de la comunitat jueva i, després, l'esperit de supervivència durant la deportació i l'internament en el camp de concentració i, encara més enllà, de resistència fins al moment present quan ja s'ha instal·lat als Estats Units. El text no cau mai en la sensibleria, el morbo ni la impudícia. Sobta aquesta discreció (o no).

El dibuixant empra peculiars recursos gràfics, com la representació de tots els personatges amb estilitzades formes animals de diferents espècies: els jueus són dibuixats com a rates, els nazis com a gats, els polonesos com a porcs, els nord-americans com a gossos, etc. Això li dóna, potser, un aspecte més literari a l'obra, com si els personatges representessin estereotips ètnics més que caracters individuals. La profunditat de les intencions de l'autor es reflecteixen en els aspectes de tipus psicològic, en l'anàlisi de les seqüeles que deixa la vivència de l’horror en les víctimes i en la seva relació amb terceres persones, com pot veure’s en el suïcidi de la seva mare.

Un dels còmics més elogiats dels darrers anys. Umberto Eco va escriure després de llegir-lo: la veritat és que “Maus” és un llibre que no es pot deixar, ni tan sols per anar a dormir. Quan dos dels ratolins parlen d'amor em conmou; quan pateixen, plores. Poc a poc, a través d'aquest relat format de patiment, humor i els desafiaments quotidians de la vida, un es queda atrapat pel llenguatge d'una antiga família de l'Est d'Europa i és arrossegat pel seu ritme suau i hipnòtic. I quan un acaba “Maus” se sent trist per haver abandonat aquest món màgic.

Revistes

UTOPIA I REALITAT
Butlleti de la Secció Sindical de CGT a Transports de Barcelona, Via Laietana 18, 9è, 08003 Barcelona, www.cgtbus.com / info@cgtbus.com

TRABAJA Y... REVIENTA
Butlletí de laCGT al Sector Aeri a nivell d'Estat espanyol, www.usuarios.lycos.es/cgtmalaga / cgt_barajas@hotmail.com

DIRECTA
Setmanari de comunicació alternativa, l'actualitat dels moviments socials, www.setmanaridirecta.info / directa@setmanaridirecta.info

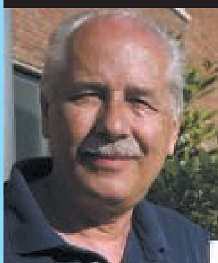

SOLIDARIDAD OBRERA
Número especial 100 anys de premsa obrera, òrgan de la CNT, Joaquim Costa, 34 entresòl, 08001 Barcelona, www.soliobrera.org

HEINZ DIETRICH, ECONOMISTA

‘Estatitzar el petroli o el gas a Bolívia es una revolució’

“El sobirà polític al cap i a la fi és el poble”

> LA FRASE...

“S’està construint la repotenciació de la identitat llatinoamericana com a subjecte polític propi”

L’aixecament dels zapatistes fou molt important per a tornar esperances de lluita a Mèxic i a d’altres bandes.

Fotos: **David Datzira;** text: **Pau Juvillà, Pau Llonch i Arcadi Bassegoda (‘La Directa’ i ‘La Fàbrica’)**

Heinz Dietrich és doctor en Ciències Socials i Econòmiques de l’antiga República Federal Alemana i professor de la Universitat Autònoma Metropolitana de Mèxic, país on actualment resideix. Es president del Foro por la Emancipación e Identidad de América i col·labora habitualment en diversos diaris i revistes.

Ha escrit més de 30 llibres de teoria política, i anàlisi sobre la conflictivitat llatinoamericana, la societat global i els successius paradigmes científics i ideològics, entre d’altres.

Actualment és assessor del president veneçolà Hugo Chàvez.

-Vaig llegir en una entrevista seva on vostè deia que “la otra campanya” duta a terme pel subcomandant Marcos en les eleccions mexicanes havia estat com una mena d’ajuda a la dreta, no va ser l’aixecament zapatista l’inici del canvi a Amèrica Llatina?

-Anteriorment hi hagué a l’Amèrica Llatina diversos focus d’insurgència, per exemple el primer intent militar de tombar el govern neoliberal de Pérez a Veneçuela es donà al 1992.

L’aixecament dels zapatistes que es dóna el primer de gener del 94 fou un element molt important tant per a tornar esperances de lluita als indígenes de Mèxic com a d’altres bandes, fou important perquè va dotar a tota la societat mexicana d’un discurs que trencava el discurs tradicional. En el primer moment i per un parell d’anys sense cap mena de dubte, fou una font d’inspiració i d’exemple sobre tot per la joventut de Mèxic, per als moviments indígenes i per a sectors en el primer mon a Europa.

-El que s’està donant a països d’Amèrica Llatina com podens er Veneçuela o Bolívia es realment un moviment de transformació social?

-Jo penso que sí perquè ho has de comparar amb el que es fa amb normalitat neoliberal.

És impensable pràcticament que l’Estat recuperi un bé de la nació, la plutocràcia internacional tem la nacionalització o la recuperació popular dels béns de la nació com el dimoni a l’aigua beneïda.

Estatitzar un altre cop el petroli o el gas a Bolívia, nacionalitzar les telecomunicacions, és una veritable revolució perquè trenca un paradigma mundial. En segon lloc tot el que s’està canviant a l’estructura social, per exemple a Veneçuela amb els Consells Comunals, amb el servei de salut o educació que s’està construint, la repotenciació de la identitat llatinoamericana com a subjecte polític propi, tot això es extraordinàriament important i positiu.

-El fet de l’existència de Bachelett, Lula o Kischner és una resposta del sistema amb una socialdemocràcia suau al que representa Bolívia, Veneçuela i potser també Equador?

-Jo crec que quan s’analitza la integració llatinoamericana no s’ha de personalitzar els problemes, s’ha d’analitzar la correlació de forces a cada país.

Bachelett potser té bones intencions però Xile esta sota el control de la força armada, de l’alt clergat i de l’alta burgesia. Ella essencialment és una façana, no té poder per a canviar les coses.

Per a Kischner la situació és semblant, ja no te cap poder real per a derrotar a l’oligarquia, i a Brasil, Lula ha augmentat el seu poder per a enfrontar-se a certs poders de Petrobras, per exemple, i aquest poder ha permès que no s’hagin bloquejat els possible passos d’integració.

La metodologia per entendre el que fa un president és la correlació de forces, perquè això és el que finalment determina el que fa o deixa de fer un president.

-Cap on va Amèrica Llatina?

-Penso que s’hauria que veure les tres dinàmiques grans per especificar la resposta: pot triomfar el dessarrollisme, pot triomfar el socialisme del segle XXI, o pot triomfar una nova relació republicana entre governs i pobles.

Quant al dessarrollisme, penso les possibilitats de triomfar són del 50%, el procés es fràgil.

Al meu parer, la dreta guanyarà les properes eleccions generals a Argentina i si Argentina torpedina el procés llavors el que es farà serà molt diferent.

Quant al socialisme del segle XXI, l’únic que hi està d’acord es Chávez, i crec que Cuba aviat s’hi haurà d’adaptar ja que no li queda cap altra possibilitat.

La possibilitat que es realitzi el socialisme és menor que la del dessarrolisme. La relació entre els pobles i els governs progressistes diria que té entre 40-50% de possibilitats d’èxit perquè es requereix la consciència de la dependència mútua d’ambdós bandes, la modèstia de part del poder estatal per acceptar els moviments com a iguals i per part dels moviments es necessita la superació del complex d’inferioritat que tenen davant del poder, perquè no actuen amb una actitud republicana de la revolució francesa sinó una actitud assistencial agraint a l’Estat el que aquest ha de donar per obligació i perquè el sobirà polític al cap i a la fi es el poble.

-Creus que la vella esquerra europea està aportant alguna cosa en l’actualitat en el terreny de l’anàlisi política?

-Tenim un problema real. Als anys 50-60, la Humanitat va tenir toa una generació de grans intel·lectuals que eren d’una banda grans científics i de l’altra eren gent ètica, compromesa. Albert Einstein -que l’any 49 va escriure el seu assaig “Per què el socialisme”, on s’enfrona al mccarthysme-, Noam Chomsky, Sartre, Bertrand Russell, Brecht, Alemanya...

Però si es passa revista, avui dia, no es veu que la generació que hauria de seguir a aquesta hi segui. En aquest sentit, Europa actualment no aporta res. Més enllà de l’Escola d’Escòcia no veig què aporta Europa a la lluita d’alliberament. Els filòsofs francesos (Derrida, etc., i abans els postmodernistes) són gent que no aporta res a l’alliberament.

Estem assistint a una clara destrucció espiritual.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Socialisme

Jordi Martí Font,
jordimartif69@mesvilaweb.cat

Ni el munt de profetes que han omplert de continguts aquest continent –ni les respectives esglésies que ha generat- impediran que jo, des del meu petit racó de món, asseguri que no treballar és un dels objectius màxims del socialisme. Però no “no treballar” per tal que treballin els altres, que malèvolament hauran pensat els qui desprecien qualsevol cosa que no sigui precisament que treballin els altres. No. No treballar i que ningú no treballi, aquest és l’objectiu, que les màquines ens substitueixin en el treball i que siguem feliços fent el que ens plagui. Alguns fins i tot treballant, si els plau. I que la riquesa es reparteixi i impedeixi que la gent mori de gana o sobrevisqui amb fam.

“Període de transició entre el capitalisme i el comunisme” l’anomenaven els teòrics i els qui no volien passar de la transició i s’hi van quedar. I ara, encara, ens estan transicionant, sempre a mig camí per no moure’s de lloc. Uns altres, sempre expectants, proposaven dictadura del proletariat i ximpleries per l’estil i donaven societat classista a partir de les adhesions al règim.

I quines solucions aporto? Cap, tot i que les classes desapareixeran perquè el diner perdrà la importància que ara té i en prendran les persones, sense jerarquies. Cal, doncs, una revolució dels sentits, del plaer, que ens faci entendre que tenim tant com som i som perquè sí. I alhora l’elitisme ha de passar a la història, la riquesa i la pobresa han d’esdevenir termes d’una altra època, junt amb la competitivitat, l’exclusió, la jerarquia, l’autoritarisme... (i els que vosaltres afegiu a la llista).

Que els drets siguin els mateixos però que no uniformitzin. El món és divers i no es pot aplicar la mateixa estisorada a tothom, perquè si ho fem a alguns els deixarem pantalons llargs i a altres sense res per tapar les cuixes. La gent som diferents, però no estúpids. I la diferència l’entenem en la manera de ser, de relacionar-nos i de viure, però mai com a excusa per a la piràmide social.

L’economia, al servei de les persones i les persones, al servei del que ens plagui: i que no ens vinguin ara que no sabrem què fer del temps que el no treball alliberi. Reivindiquem el plaer i deixem de banda tant de misticisme, de misses sense ósties i de patetisme enllustrat. Perquè dintre dels socialistes també hi ha la colla dels autoritaris, que proliferen a cada generació, com si fossin aportació imprescindible del socialisme. L’autoritarisme no té res a veure amb el socialisme, tot i que sovint hi ha anat lligat.

Fer l’esquema mental de socialisme igual a autoritarisme és tan absurd com pensar que per anar en bicicleta cal ser esportista o ecologista. I per això cal riure’s dels qui demanen autoritat en nom del socialisme i combatre’ls alegrement com a autoritaris que són.